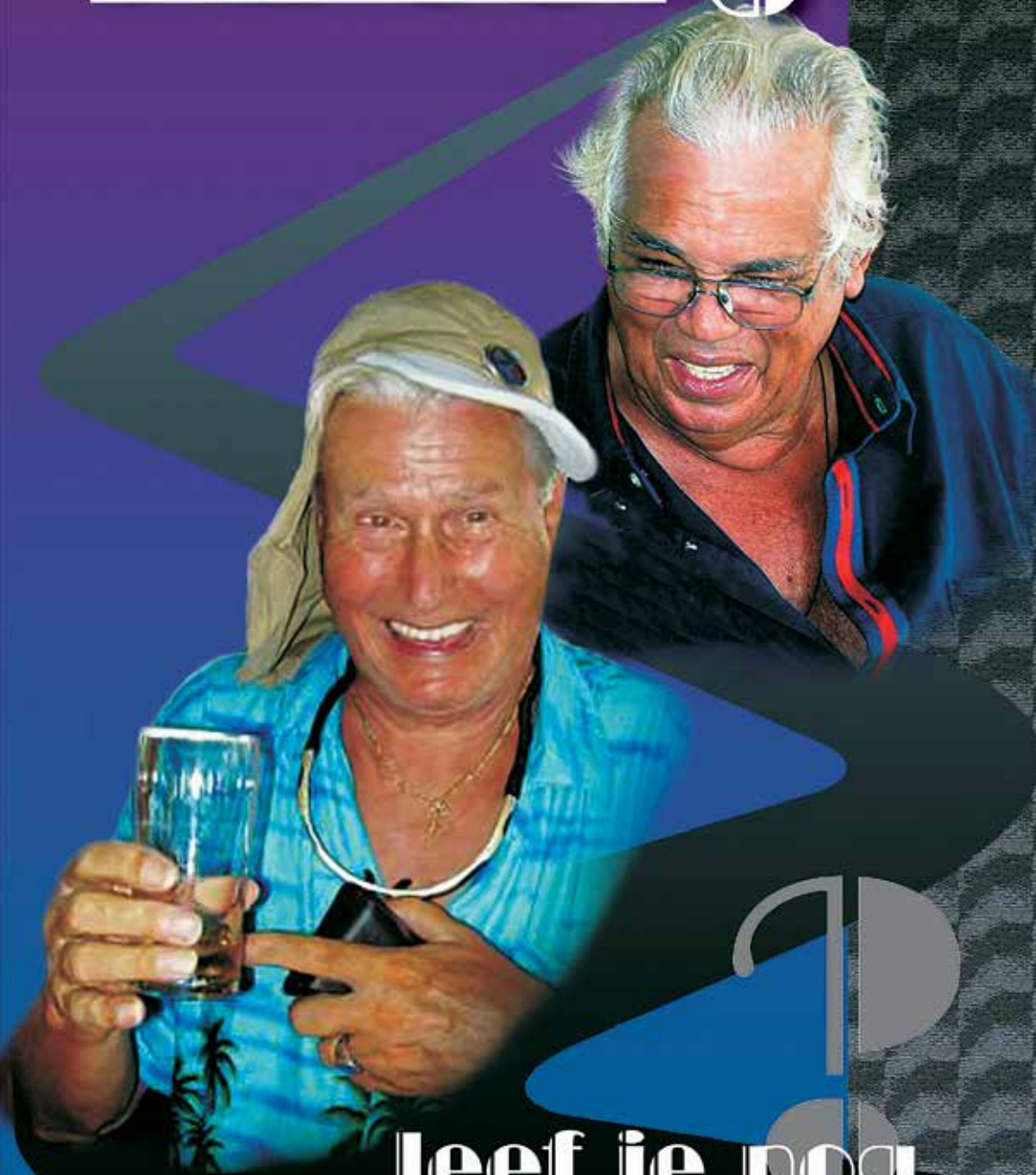

HÉ OUDJIE

leef je nog

JOHN BASELMANS

Hé oudje, leef je nog?

John Baselmans

Curaçao, 2009
Second edition 2010

This book is written by
John Baselmans

Photos and illustrations are from the hand of
John Baselmans

With thanks to all those people who are supporting me.

Copyrights

I won't put all the usual "don'ts" here, but I hope that you respect my work.
At least let me know when you use any part from this book.
You will find my address on my website
<http://www.johnbaselmans.com>.

Thank you.

ISBN 978-1-4092-8482-6

Een woord van dank

Voordat ik met dit boekje start en voordat ik maar één woord op papier zet, wil ik twee mensen in het bijzonder bedanken.

Zij hebben het mogelijk gemaakt dat ik op vele geweldige verhalen ben gekomen.

Adrie en Heintje, de meest kleurrijke personen in mijn leven. Beide bedankt voor jullie support.

John

Inhoudsopgave

- Inleiding	11
- Het prille begin met mijn oudjes	14
Als mijn vader zijn mond opent	25
Kruipende vader	25
Al die oudjes	28
Blub wel, blub niet	28
Spelletje spelen	31
Mens erger je wel	32
Een avondje scrabbelen, ja gezellig	32
Kruidenallergie	33
- Oompje	34
Snelle bak	35
Muziek zonder te lezen	37
Eerste autorijles op 3 jaar	37
- Serieuze oom	38
- Baselmennikes	39
Alles volgens uur en tijd	42
25 slagen per minuut zijn leven lang	42
Broodje poep	43
Fietsen zal je	44
- Wat gaat er mis?	45
Schoolgaand oudje	46
Eeuwige student	46
- Ziekten	47
PHPD	49
Stress, hebben we dat allemaal?	50
- Wat doen de oudjes nu werkelijk voor de jongeren?	51
- Een persoonlijkheid	54
Eén vrouw, kom nou	54

De zak van Hato vliegveld	55
Eens een dier, blijft een dier	55
Jako verliefd	56
Belasting, wat is dat?	57
Watermeloentje kopen	57
In de boeien	58
- Indigo generatie	59
- Andere kant van het eiland	62
Wandelingetje	62
- Psychologie	63
- Mutaties	64
Boodschappen doen	68
- Omgedraaide rollen	68
Niet werkende opa	70
Eigen-wijs-heden	70
- Tienerjaren	71
- Curaçao	72
Wijze referendum(dom)	73
- De oudjes van Curaçao	74
- Mai	77
Maandelijkse nood	78
Tenissende mai	78
Mijn APK keuring bij mai	79
Laatste wens van mai	79
De APK keuring van mijn vrouw bij mijn oma.	80
- Observeren van oudjes	81
Waarom die lastige vragen beantwoorden?	82
- Het leven als oudje	84
- De telefoon	85
Oma's eerste telefoon	85
Interessant of zielig?	87

Telefonade voorvallen	88
Mijn oude koffiemolen	89
Gesprekken of zo iets	90
Gespreksnormen vervormen	91
Bellen en zijn voordelen	91
Bellen kan ook lastig zijn	93
Schuw of onbeschoft?	93
- Cyberoudje	94
Schoolplein annex cyberspace	94
Ongelukkig bellen	96
Nieuwste techniek	97
- Kinderen	98
Zwemmend als een vis	98
Baantje hier en niet daar	100
Duikende vis	101
Basketballen of paalzitten?	102
Apen van kinderen	103
Klimmen, geen sport voor mij	103
- Leuke dingen voor de mens	104
Instant fruit	105
Kletsende koko	106
- Cultuur	106
Warm ijsje	107
Hartverlamming ja of nee	107
- Vrouwenpraat gepraat	110
Dikke konten kijken	111
- Wat is cultuur?	112
Baai dag	112
Werken op Banda'bou	113
Westpuntaanse bolide	114
Een, twee hup	114

- Brua en spiritu	116
Gouden munten	118
Gekkenhuis	118
Jan Kok	119
-Rituelen	119
Kruisje hier kruisje daar	120
Boem, klap, au, pijn!	120
10 gulden versus 1000 gulden	121
- Moeilijke dagen	121
- Tik klok tak	123
Fiets op de neus	123
Zwervend kunstgebit	125
Verstoppertje spelen	125
-Beredeningen der ouderen	126
Oplossing voor plantenziekten	127
Vliegende kikker	128
Citrus oplossing	129
Te veel, te lang	130
4 meter contra 100 meter	132
Bisonkit woman	133
Pas op mijn wagen	134
Water- of woestijnplant	135
Vis op de BBQ	136
Lastig	137
De rust zelve	137
Ik eerst	138
Even eten	139
Een gezellige begrafenis	141
Jong oudje	143
Ouwe zaniker	144
- Het laatste woord	147

- Inleiding

Dit boekje is over ons, wij oudjes die niets te doen hebben en waarvan onze kinderen denken dat we de gehele dag in een schommelstoel zitten, kijkend naar het dagelijks leven wat de jongeren moeten volbrengen. Is het u niet opgevallen dat wij ouders altijd worden gezien als oudjes en als klap op de vuurpijl ook nog eens als oudjes worden ervaren door de kinderen? Natuurlijk zijn wij ‘oudjes’, want doorgaans zitten er aardig wat jaartjes tussen hen en ons, de oudjes. Niet vreemd dat zij ons als oudjes zien. Dan ook nog als oudjes die meestal ouderwets zijn, uit de tijd en hen niet begrijpen. Natuurlijk is het waar dat er een verschil is tussen onze manier van handelen maar ook tussen onze manier van denken met dat van hen. Maar ze gaan verder, want we begrijpen ze niet en een verdere klacht is dat we te conservatief zijn. Ja, orders zijn altijd zwaar om op te volgen en dan praten we nog niet over de regels en wetten die allemaal gesteld zijn in deze maatschappij.

Ik moet de jeugd nageven; ze zijn werkelijk goed in om ons een stempel te geven en ons te beschrijven hoe zij denken dat wij zijn. Maar in het kort komt het er veelal op neer dat je deze woorden hoort van hen wanneer de jongere generatie niet zijn zin krijgt of als er weer eens afgesproken wordt dat ze voor een bepaalde tijd thuis moeten zijn. Ook als de generatie meent dat ze te weinig zakgeld krijgen of te veel klusjes moeten doen in het huishouden. Want dan gaan de werkelijke regels gelden en laten we eerlijk zijn, wie zit er nu op regels te wachten? Ook dan is er een stormvloed van woorden waarom wij oudjes hen niet begrijpen of kunnen volgen.

Het volgen van jongeren is werkelijk een probleem, want wat denk je van de taal die ze uitkramen? Je zit met zo’n jonge gast te praten en dan gooit hij vele talen door elkaar en ook nog met compleet andere betekenissen dan de woordenboeken aangeven. Als je dan vraagt wat hij of zij met die uitspraak bedoelt, valt werkelijk je mond open. Wat jij dacht te horen

rijmt totaal niet met de verklaring die ze jou geven. Ik vraag me dan ook regelmatig af of ik nu werkelijk zo achterlijk ben als dat zij naar me kijken? Hebben we het nog niet over wanneer je de moed neemt om met zo'n gast te chatten of mails te sturen. Je krijgt antwoorden op je vragen die niet te ontcijferen zijn en waar je werkelijk dagenlang de cryptische omschrijving van probeert te vinden. Doorgaans maak ik, als een van mijn kinderen of gasten zo beginnen, hen duidelijk welke taal ik spreek en schrijf. Kunnen ze zich dan niet in die taal uitdrukken dan houdt voor mij het gesprek op en adviseer ik hen eens eerst een school te gaan volgen.

Maar laten we eens dieper gaan duiken in de wereld van een oudje en met de daar omringende jeugd die nog een weg in moet slaan. Ik stel hier meteen voorop dat ik geen verhaaltjes ga verzinnen om dit boekje vol te krijgen maar ik ga gewoon op een rijtje zetten hoe ik, als momenteel 55 jarig oudje, mijn wereld heb ervaren met de jeugd die aan het opgroeien is. Het zijn voorbeelden, gesprekken, telefoontjes en mails die ik tot op heden heb mogen ontvangen van de jongere generatie. Allereerst zal ik gaan starten als een net op de wereld verschenen nieuweling die oudjes zag op zijn eigen manier en die later zelf als een oudje werd gezien.

Ik spaar je mijn huishouden hier open en bloot te gaan zetten in een boekje, maar ik ga wel situaties aanhalen zoals het opvoeden van mijn kinderen en de daar omheen hangende 'vriendjes en vriendinnen'. De manier hoe ze over je gaan denken en hoe je als hun held start en dan afzakt naar een oude vent die toch niets meer toe in staat is. De gedachtegang van mij als kindzijnde en de gedachtegang van mij als oudje, maar ook van vele oudjes zoals ik, die ik in mijn leven ben tegen gekomen. Want in de vele jaren van zwerven over dit eiland maar ook in andere landen van de wereld is het altijd een geweldige tijd als ik een gesprek begin met een wildvreemd oudje of met een visser aan een baai. Mensen, stuk voor stuk met een verleden en met een zee aan verhalen. Langzaam maar zeker kwam er lijn in hoe een oudje de wereld zag en welke ook werkelijk de wereld beleefde. Een wereld die als jonkie niet

te beschrijven is. Maar omdat ik na zeer veel gesprekken met ouderen en ook omdat ik zelf al in de wereld der ouderen behoor, lijkt het me een goed idee eens wat op papier vast te leggen.

Op het moment dat ik als 50 jarige mijn eerste pensioen in handen kreeg, dacht ik; Jip, welkom in de wereld der oude mannen. En zo ben ik beland in een wereld die kennelijk door de maatschappij gezien wordt als afgeschreven, maar door mij gezien wordt als een nieuwe start. Wat een maatschappij overigens, waar we in leven. Want het is toch ongelooflijk dat je na een bepaalde leeftijd gewoon afgeschreven bent! Net als een oude wagen word je aan de kant gezet en je bent alleen nog goed als kinderoppas of als boodschappenjongen. Die oude vent dient toch nergens meer voor en laten we hem maar wat klusjes doen. Ook is het een wereld waar vanuit wordt gegaan dat je als oudje niets te doen hebt. Een mooie gedachte die bewijst dat de huidige maatschappij geen moer van snapt hoe het leven werkelijk in elkaar zit. Ik heb lang een reclamebureau gehad en was dag en nacht aan het werken. Maar ik kan je vertellen, sinds mijn pensioen ben ik nog drukker, met alleen een verschil, er is geen stress meer! Je weet wel;

Stress waar je elke dag uw dokter mee lastig valt.

Stress dat je, je werk niet meer ziet zitten.

Stress dat je belastingformulieren weer ingevuld moeten worden.

Of stress dat je weer ergens op tijd moet zijn!

Nou, dat heb je als oudje niet meer en de stress laat ik dan ook mooi aan een ander over. Die tijd is geweest en al werk ik nu nog steeds dag en nacht aan mijn tekeningen en aan mijn boeken, het is niet meer voor me weggelegd om gestrest te zijn! En dat beste mensen, is het voordeel als je een oudje bent en als je met pensioen bent gegaan. Je werkt je werkelijk te barsten als oudje maar er is geen stress!

Voordat we verder gaan met dit boekje wil ik voorop stellen en zeer duidelijk jou laten weten dat een gepensioneerd oudje niet inhoudt dat

het een werkeloos oudje is! Oudjes hebben doorgaans meer taken te verrichten dan de huidige jeugd. Maar oudjes kunnen door hun ervaring dingen makkelijker scheiden en kunnen ook dingen makkelijker aan. Lukt het vandaag niet dan is er altijd nog een morgen en als het morgen niet lukt dan komt overmorgen ook nog. Mocht er een probleem voordoen dat er tussentijds iets gebeurt, ook dan geen probleem want dan is er altijd nog die ander!

En zo komen we dan aan het begin van mijn verhaal. Het is een ervaring die ik met je wil delen om zo ook jou mee te laten genieten in een wereld van de oudjes. Vele verhalen en situaties gaan niet over mij maar wel wat ik heb meegemaakt met de vele oudjes om mij heen. Toch wil ik om alles duidelijker te maken en aan te voelen, teruggaan in de tijd waar ik als kind mijn oudjes om me heen had. Ik wil eerst beginnen met hen even de revue te laten passeren.

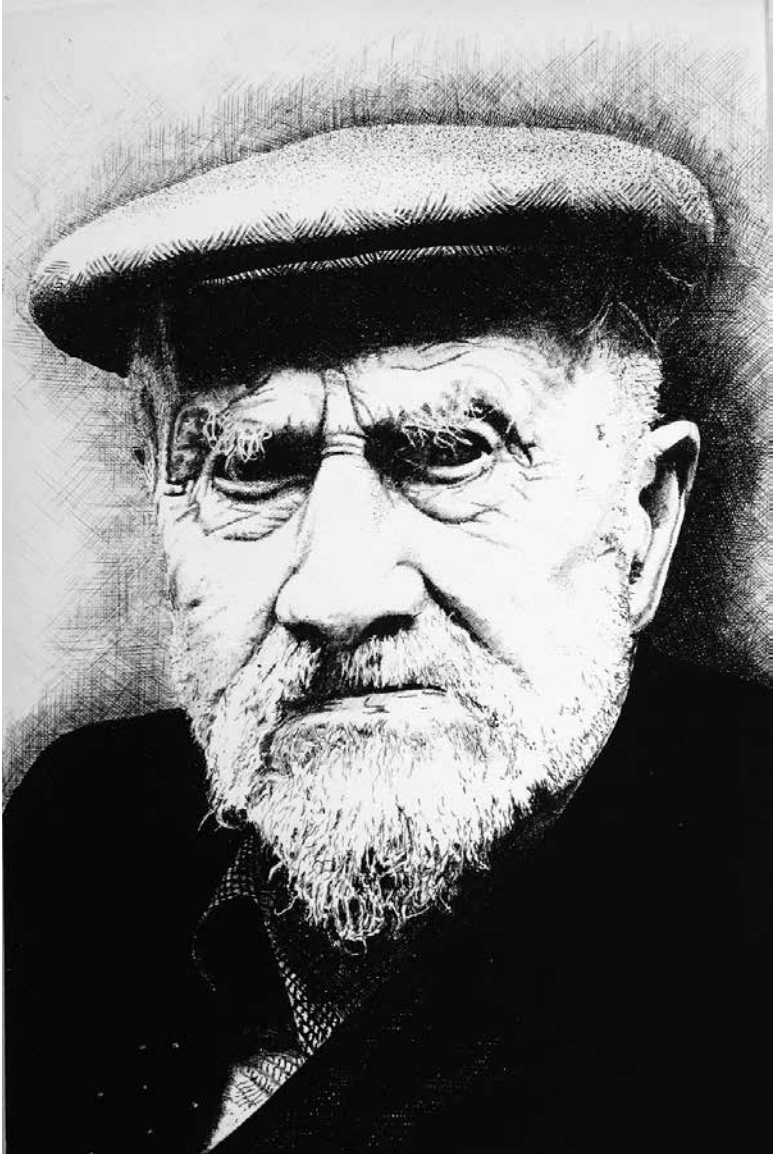
- Het prille begin met mijn oudjes

Als eerstgeborene had ik het rijk alleen voor 5 jarenlang in een groot huis dat mijn ouders deelden met mijn opa en oma. Na 5 jaren werd de wereld overspoeld en dichtgeslipt met de geboorte van mijn zus. Nee zussie, niet hatelijk bedoeld hoor, maar oo wat was jij duidelijk aanwezig. Je verstoorde mijn rust en was werkelijk een afleiding voor de gehele familie! We woonden in een huis wat midden in de bossen lag en waar mensen een zeldzaamheid waren, buiten dan de tijd dat mijn opa en oma niet besloten hadden weer eens een feest te houden. Feesten was kennelijk een van de grootste hobby's van deze mensen want er was om de week wel iets te doen bij ons in dat heerlijke vrijstaand huis. Een huis dat midden in de bossen stond en een grote heide achter aansluitend had. 5 jarenlang moest ik mezelf bezig houden. Want ja, vele vriendjes waren er niet in de directe omgeving en om iemand bij ons thuis te krijgen was het toch altijd even fietsen of rijden voor hem.

Een onderneming die ik niet zo direct behoefte aan had en het maar op een andere manier oploste. Niet dat ik verlegen was om al die vreemde mensen te ontmoeten want ik heb me altijd heel goed kunnen vermaken. Er was genoeg te doen in de bossen en op de heide. Ik had genoeg vrienden om me heen vanuit de natuur. De dieren die me allemaal kenden en altijd om me heen waren als ik weer een reuzengat aan het graven was. Ja een gat, want naar horen zeggen waren daaronder chinezen en die wilde ik wel eens ontmoeten. Ook een hutje bouwen in een of ander boom was altijd spannend want vanuit daar kon ik de wereld werkelijk in zijn geheel zien. Ik kan je al meteen vertellen dat mijn gaten alsmaar onder water liepen en ik nooit chinezen tegen ben gekomen. Althans niet via een van mijn gegraven gaten. Ook ging ik me steeds meer afvragen of die wezens wel bestonden of dat het weer een van de verhalen was van mijn vader, die ik maar niet kon bewijzen. Later bleek ook dat de wereld die ik vanuit mijn hut zag toch niet de gehele wereld was! Erg jammer dat ik, zeker als ontdekkingsreiziger van ons bos en heide, dat uiteindelijk moest concluderen. Ik dacht al dat ik de gehele wereld had gezien en op mijn duimpje kende. Maar de ontdekking dat de wereld groter was, was toch niet werkelijk schokkend. Ik was altijd op zoek naar meer informatie van en over verre landen. Een kriebel die nog steeds actief in mij is. Ik weet niet hoe snel ik dingen op moet zoeken als ik weer iets nieuws heb gelezen of gehoord. Nieuwsgierigheid is mijn grootste passie en met de huidige supersnelle internetverbinding van onze lokale provider is het mogelijk veel sneller iets te achterhalen. Niet vreemd eigenlijk, want met een opa die alsmaar bezig was en mij alsmaar liet zien dat er meer is dan Lego en Meccano, was ik al snel in de ban van ontdekken, uitzoeken en..... afkijken! Nee, niet afkijken op school, al hadden ze dat volgens mij best als een vak mogen geven. Want waarom zo moeilijk doen als het gemakkelijk kan? Waarom alles dom van buiten leren als je daar later toch niets mee doet? En, het is altijd op te zoeken, toentertijd in boeken en nu op het net. Al die verspeelde tijd maar ook al die verspeelde energie zou je beter kunnen gebruiken. Scholen, voor mij mogen ze het omdopen naar ‘tieneropvangplaatsen’.

Maar goed even terug naar mijn opa, afkijken en mijn leergierigheid. Deze opa was voor mij speciaal, zeker omdat hij ondanks zijn vele bezigheden ook nog mij dingen bij wilde brengen. Onbegrijpelijk overigens want waarom zou ik nu net diegene moeten zijn, die alles van opa moest leren en ook nog alles moest begrijpen? Het was niet makkelijk, want ook opa begreep kennelijk niet dat ik maar pas op deze wereld rondzwalkte en dat er ook nog andere dingen te ontdekken waren. Opa had zo zijn eigen visie en die was nogal strak en was zeer zeker in het begin, niet altijd te begrijpen. Toch, langzaam maar zeker zag ik in waar hij mee bezig was en helaas toen ik eenmaal zijn manier van werken doorhad overleed deze man. Ik ben veel van zijn zienswijze maar ook van zijn manier van leven gaan hanteren in mijn leven. Al weet ik zeker dat hij niet zal toegeven wanneer ik het goed aanpakte of goed deed. Het was een man die zeer op de puntjes was en je kon niet werkelijk iets helemaal goed doen. Dat kwam later goed van pas toen ik merkte dat perfectie niet bestaat en op die manier het ook kon gebruiken. Maar hij had een manier om mij te laten merken dat iets ‘nog niet helemaal goed was’. Zijn woorden ‘luister nog eens goed’ maar ook ‘kijk nog eens naar je voorbeeld’, waren duidelijk de woorden die zeggen dat er nog iets mis was in je meesterwerk. Hij gaf het wel aan, maar ook liet hij je aanvoelen waar de schoen wrong. Ook liet hij jou bij het slagen en overwinnen van een probleem, mee genieten. Dingen die later mijn lijdraad waren in mijn verdere leven. Mijn oudje, mijn opa en mijn leermeester.

Nu is het kennelijk voor velen onder de jeugd een opa iets speciaals want het is die oude man die geen werk heeft en blij is om jong bloed te zien, zodat hij oude herinneringen aan jou kan vertellen en hoe goed het vroeger was!! FOUT, deze opa was een opa die ik zelden stil zag zitten en die zelden niet bezig was met een van zijn duizenden hobby's. Althans, zo leek dat voor mij als kleine drommel die net boven zijn broek uitkwam. Al snel werd ik in de muziekwereld ingewijd en moest ik de eerste notenbalken leren op een accordeon. Tekenen was ook een ‘must’ met daarnaast het schilderen. Er kwamen nog meer hobby's

tevoorschijn zoals fotograferen, wat ik op wat oudere leeftijd van hem moest leren. Piano, viool en metaalbewerking. In deze allemaal werd ik voor de leeuwen geworpen, als opa het kon, kon ik het ook, was zijn denkwijze. Maar ook waren een Meccano- of Electrodoos leuke speeltjes voor hem en liet hij me zien hoe een kermis te bouwen of een zender waar ik mensen kon oproepen rond de wereld. Overigens, toen was dat nog niet zo'n probleem of wat illegaal is of dat het verboden was. Want wie zou ons na een oorlog vinden in dat bos? Het was een tijd van ontdekken maar zeker zeer veel leren.

Zo kun je zien dat mijn opa wel een oude man maar zeker geen saaie piet was. Hij bracht mij wel vele dingen bij en liet zien en voelen (in de goede zin van het woord) wat allemaal mogelijk was. Even over het voelen gesproken. Het waren zeer zeker geen tikken of dreunen die ik ontving want in de familie waarin ik ben opgegroeid werden nooit lijfelijke straffen uitgedeeld! Was niet nodig en we wisten precies wat we aan elkaar hadden. Nu moet je die opa van mij niet zo zien als een zachtmoedige man waar je als peuter op de schoot zit en dat hij jou iets op een geduldige en vriendelijke manier uit ging leggen. Nee, geheel mis, dit was een opa die bikkelhard was en niet begreep dat ik binnen 5 dagen de vijfde van Beethoven niet kon spelen! Hij was een man die al zijn hobby's op en top deed en ook vele kwaliteiten bezat. Kwaliteiten zoals een goede materiaalkennis, absoluut gehoor en als lastige bijzaak ook nog hoogbegaafd was. Hij kon mensen aanvoelen en letterlijk door iedereen heen kijken! Allemaal fijn dat deze man dat kon maar soms lastig als je als kind wil vertellen dat niet al die gave in je bezit zijn. Ik had wel geluk dat opa af en toe meer geduld had met mij dan met zijn eigen kinderen en zijn naaste omgeving. Ik mag van geluk spreken, wat ik overigens niet altijd zo ervoer, maar goed als kind ben je dat allemaal nog niet gewend en is het moeilijk om al die oudjes te begrijpen en wat ze werkelijk van je willen.

Daar lag voor mij ook een heel groot punt, want waarom zou ik dat nu allemaal moeten leren en zelfs naar school gaan terwijl mijn vrienden buiten ook bleven leven zonder al die poespas? Iets wat ik pas veel later ging begrijpen en eigenlijk, eerlijk gezegd wil ik het niet helemaal begrijpen. Want dat maakt me nu nog neerslachtig, alleen die gedachten al. Waarom al die tijd verplicht doorbrengen en wat moet ik daar nu mee? Het is toch belachelijk dat ik als kind alsmaar naar die oudjes moet luisteren die geheel verpest zijn door een onbekende macht! Wat moet ik nu met dat potlood, muziek of die kermis waar alles netjes draaide en werkte? Wat moet ik nu werkelijk met al die gegevens die volgens mij, voor mijn doel in het leven onnodig waren! Die oude man, die me alsmaar vertelde wat te doen en hoe ik moest luisteren, zien en voelen. Die man, die me alsmaar opdrachten gaf en ik het eigenlijk nooit goed bij deed want het kon volgens hem beter. Die oude man, die wel het geduld had om mij keer op keer te laten zien hoe dingen wel moesten gaan. ‘Maar wat moet ik ermee?’ was alsmaar mijn vraag.

Nu denken jullie misschien dat ik dagelijks met opa zat opgescheept maar dat is ook niet waar. Deze man presteerde het in zijn leven werkelijk 3 levens te leiden en was altijd bezig met de vele dingen die hem fascineerden. Alleen door dat te zien kreeg ik ook steeds meer het gevoel als kind zijnde, dat ik zelf maar weinig deed. Al klinkt dat gek voor je in de oren van een kindzijnde. Maar wat gebeurde er, met al die activiteiten om me heen ging ik me steeds verder en dieper bezig houden met mijn vrienden in het bos. Alsmaar kreeg ik van die kant de informatie dat ik dat menselijke gedoe niet nodig had. Wat dan ook resulteerde dat ik me soms uren kon afsluiten van deze menselijke wereld. Nu nog kan ik op een stoel zitten, voor me uitkijken en niet op deze aarde zijn. Iets wat ik zeer zeker heb als ik aan het tekenen ben. Maar wonderwel, kun je dit ook terugvinden in de wereld van de oudjes. Was ik als kleine jongen dan al een oudje? Was ik nooit kind geweest? Daarover zijn ook verschillende meningen bij verschillende mensen om me heen en ik bespaar je deze theorieën maar.

Wel kan ik je zeggen, door de eerste jaren zo dicht in en met de natuur geleefd te hebben, heb ik niet werkelijk ooit de mensheid kunnen begrijpen. Nog steeds sta ik verbaasd van de vele onmenselijke manieren van leven, maar ook sta ik versteld van de manier hoe mensen met ander leven omgaan. Of het nu een mens of dier is, mensen weten zich werkelijk niet te gedragen volgens de wetten van de natuur. Juist wat ik in mijn eerste levensjaren heb geleerd, kan ik niet toepassen in de wereld van de mens. Het huilen van de honden die pijn lijden of de dolfinnen die me dagelijks om hulp vragen. Maar ook het leed onder de mensen is iets wat als een grote last op mij rust en wat ik door het leven mee moet gaan. Soms heb ik dan ook dat ik werkelijk inzak en me uitgemergeld voel van de opgebruikte energie van het vechten tegen onrecht. Toch, daarnaast krijg ik weer de steun van mijn oude vrienden vanuit de natuur, die altijd weten wanneer ik hen nodig heb.

Ik hield me bezig met vele zaken van de wereld, toentertijd als kind al. Niet zo zeer politiek want dat is gewoon een kermis voor volwassenen. Maar ik was alsmaar bezig met de vrienden van wie ik geleerd heb de natuur te voelen maar ook om mee te praten. Het klinkt je zeker allemaal vreemd in de oren. Ik verwacht ook niet dat je gaat begrijpen waar ik mee bezig ben en hoe ik verder leef. Zou je niets mee opschieten en het zou je zeker niet verder helpen in het leven. Maar neem maar aan, dat ik als kind me zeer vaak heb afgevraagd wat nu het doel is van dit leven. Tot de dag van vandaag meen ik, dat zeer veel mensen hun leven verkwisten en verspelen, wat ze gekregen hebben van een universum. Het is jammer te zien dat zoveel levens verspeeld worden, puur omdat zeer veel mensen de essentie van een leven in zijn geheel vergeten zijn.

Maar laten we teruggaan naar die oude man die mijn opa is geweest. Deze man, die oude man, heb ik werkelijk als een ouder gezien die naarstig bezig was om mij zoveel mogelijk bij te brengen. Later begreep ik waarom hij zo snel met me aan het werk ging want kennelijk wist hij dat hij vrij jong zou sterven.

Zo moest ik alles in een sneltreinvaart leren en zien te begrijpen.

- Muziek heb ik laten vallen, althans het spelen van een instrument. Muziek is niet iets wat me lag en ik zie nog steeds daar het nut niet van in. Niet dat ik niet naar muziek luister, maar dan nog is wat ik luister niet de muziek die je ooit zult beluisteren. Wat blijkt, mijn oren horen iets meer dan een normaal gehoor. Werkelijk lastig als ik met meerdere mensen in een ruimte ben, want dan kan ik van alle mensen grotendeels hun gesprekken volgen. Maar ook de hogere tonen spelen nog eens in op mijn trommelvliezen en zijn er tonen die, bijvoorbeeld een hond te horen krijgt als hij ergens niet mag komen, ook voor mij geldig! Als ik naar muziek luister kan ik je vertellen dat er meer te horen is dan je denkt te horen!

- Metaalbewerker is ook niet mijn uitschieter geworden, puur omdat ik het niet fijn vind in deze harde metalen te zitten rommelen. Ik ben een verwoed bouwer/ klusjesman maar ik zag me niet achter zo'n draaibank staan. Dus bleef de knowhow op peil en ik weet wel dingen te maken, maar ik hou het altijd wijselijk op een afstand. In de natuur is het ook zo, dat wat te hard is loop je er om heen en ga je niet als een achterlijke proberen er doorheen te kruipen!

- Fotografie heeft mijn aandacht altijd gehad en kwam later echt van pas toen ik het tekenen verder ging ontplooien. En zo komen we dus op het punt van mijn verdere ontwikkeling waar opa een aardig deel aan heeft genomen.

- Het tekenen en schilderen. Schilderen is later afgefallen maar het tekenen heb ik na de eerste lessen nooit meer losgelaten. Toch was ik in de eerste jaren niet zo actief in deze hobby, wat later toch mijn werk en inkomen zou worden. Maar opa leerde me zien en de objecten voelen. 'Kijk nog eens goed naar dit of dat' was een veel uitgesproken zin van hem. 'Zie zijn mond, kijk en voel die mond' en zo kwam ik achter wat er mis was.

- En dan zijn de interesses in de zeer vele dingen in de techniek, kunst en ook andere paden die me altijd getrokken hebben. Als opa iets wilde weten, kwam en werd de onderste steen naar boven gehaald. Als John iets wil weten, slaapt hij niet, eet hij nauwelijks en gaat door totdat hij de oplossing heeft.

Je vraagt je nu af waar die tweede oude man is door wie ik toch verwekt ben geworden? Nu die vader, zoals ik hem noem, is een vader die ik eigenlijk lang niet als een oudere gezien heb. Ja, mijn vader heb ik lang gezien als een man die gelijk stond aan mij. Dat moet je niet zien als, dat mijn vader zo klein was of dat hij het verstand had van een 5 jarige! Nee, mijn vader had en heeft een andere gave en dat is dat hij werkelijk één kan zijn met wie hij omgaat! Ik ga je dat proberen verder uit te leggen.

Deze man die dus genoemd werd als zijnde mijn vader, was werkelijk een vriend, compagnon maar ook een leermeester die me werkelijk alles zelf liet ontdekken. Mijn vader moet onderhand doof zijn van de duizenden verhalen die ik hem vertelde. Met hem was ik altijd op stap, wandelen, vissen of dat aan het doen waar we samen op dat moment interesse in hadden. Als ik met hem ging wandelen, praat je over uren lopen. Tijdens dat lopen was ik alsmear aan het praten en uitleggen wat en hoe ik dingen ervoer, zag en aanvoelde. Deze man liet me werkelijk alles vertellen en hij had altijd wel een antwoord of liet me in die wereld waar ik in was op dat moment. Hij steggelde niets af en was altijd bereid om zijn visie of zienswijze te geven. Het was vreemd en wat ik later besepte, ongelooflijk, dat een man vele jaren ouder dan ik, zo aandachtig naar me kon luisteren. Ik kan je vertellen dat het voor mij moeilijk is, dat ik helaas behalve hem, zeer weinig mensen tegen ben gekomen die deze gave ook hebben. Ik heb dan ook nu steeds meer de neiging mijn mond te houden of maar niet mijn verhaal te doen, wetende dat er toch niet geluisterd wordt. Iets waar ik juist niet mee opgevoed ben omdat zowel mijn opa als mijn vader me kennelijk als een volwaardig mens zagen en me zo ook behandelden.

Wat ik al schreef, bij weinig mensen heb ik dit gevoel nog, maar gelukkig heb ik na vele jaren een weer zo'n volwaardig persoon gevonden die nu mijn levenspartner is.

Luisteren, laten zien en voelen zijn de sterkste punten van mijn opa, mijn vader en ook mijn vrouw. Dit alles maakte het voor mij makkelijker om mijn visie van het leven naar buiten te brengen, al had opa een duidelijke visie die later ook veel overeen kwam met die van mij. Mijn vader heeft het aldoor gezien dat ik veel verder was dan dat ik zelf dacht. Ook mijn vader wist zich in deze wereld, werkelijk op een sublieme manier, te manoeuvreren. Hij werkte voor de maatschappij maar hij was zeker geen pion van diezelfde maatschappij. En daarover hadden mijn vader en ik duidelijk eenzelfde visie. Al heeft hij wel deelgenomen aan deze maatschappij, maar het was voor mij altijd duidelijk om er zo min mogelijk mee te maken te krijgen. Iets wat hem overigens goed afging.

Buiten het vele praten en het aanhoren van mijn verhalen door mijn vader waren we ook bezig met vele andere hobby's waar opa toen niet direct al zijn tijd in wilde steken. Het tekenen werd bij me op latere leeftijd op een slinkse manier ontwaakt door mijn vader. Zo waren we ook veel bezig met houtsnijwerken en vele andere dingen zoals knutselen, tapijten knopen en werken in vele materialen. Ook het meehelpen met de vele klusjes die er altijd waren, was altijd een geweldige leerschool en zo was die oude man die mijn vader zou moeten zijn, meer een vriend en iemand die mij aanvoelde en wist waar ik mee bezig was.

Als mijn vader zijn mond opent

Mijn vader is een aparte man en is op een leeftijd gekomen dat hij werkelijk eruit flapt wat hij denkt. Niets aparts zul je denken en dat klopt. Bij oudjes is de rem los en zijn ze werkelijk over alle grenzen en fobieën heen. Alles kan en alles mag. Op een gegeven moment kreeg hij het bericht dat er een flat voor hem vrij was gekomen op een plaats waar hij graag wilde wonen. Die dag was hij al gaan kijken of het naar zijn zin was. Hij was helemaal in de wolken en hij zou donderdag de sleutel krijgen. Die donderdag was mijn zus met mijn vader wat te vroeg aangekomen daar en stonden ze buiten te wachten op de mevrouw die met de sleutels zou komen. Ondertussen kwam een van de bewoners aan de deur en vroeg of mijn vader en zus naar boven wilden, waarop hij antwoordde dat hij de nieuwe bewoner was en dat ze stonden te wachten op de sleutels. De vrouw vertelde helemaal enthousiast hoe geweldig de flat was en hoe gezellig het in de buurt was. 'Ik woon al 23 jaren hier', vertelde ze in haar enthousiasme. Mijn vader keek haar aan en zei: 'Daarom moest ik zo lang wachten eer er een flatje vrijkwam hier!' Mijn zus zakte subiet door de grond maar gelukkig pakte de buurvrouw het goed op. Maar oo vader, wat kun jij toch dingen eruit flappen.

Kruipende vader

Op een gegeven moment was ik aan het wandelen met mijn vader. Niet iets nieuws voor ons en eigenlijk niet noemenswaardig. Maar goed, ik moet dit stuk toch inleiden! Ik liep zeer veel met mijn vader en we waren zo wel eens uren aan het slenteren over de vele wegen en bossen bij ons in de omgeving. Deze man was al enkele dagen op het eiland en had zijn Nordic Track stokken meegenomen, wat een rage was en als goede brave burger doe je daar aan mee en zo ook hij als oudje. Ik lachte al toen hij met deze stokken aan kwam, maar volgens hem liep hij daarmee beter. Ik waarschuwde hem nog om die dingen niet tussen z'n benen te stoppen

bij het lopen. Dat zou problemen veroorzaken en hij zou dan ook niet ver komen! We leven in een heuvelachtige omgeving en enkele hellingen zijn best steil om te nemen. Een goede oefening en als een sportieve vader was dat maar een peulenschilletje! We hadden het grootste gedeelte van de wandeltocht opzitten en de heuvel, voor het aankomen bij ons huis, is werkelijk het steilste stukje weg. Ik heb daar ook altijd wat moeilijkheden mee, maar goed als jongste mag je dat niet laten merken en och, het ging eigenlijk niet gek. Op een gegeven moment keek ik naast me, want mijn vader ging steeds langzamer lopen. Ja hoor, toen zag ik dat deze goede man letterlijk met zijn neus op de weg liep. Helemaal gebogen en echt zo laag kruipend over de weg, net alsof hij briefjes van honderd aan het zoeken was als blinde pap. Waarop ik in een diepe lach schoot en hem vroeg waar hij mee bezig was en of hij wat verloren had? Met een rode kop keek hij op en vertelde mij dat het wel een steile berg was. Ik lachte nog harder, want deze goede man had niet door dat zijn stokken werkelijk tot 40 cm boven de grond stonden en dus helemaal ingezakt waren door de kracht die hij erop had gezet. Hij liep werkelijk met saté stokjes! Ik zette zijn stokken weer op de juiste hoogte en de berg werd daardoor ook minder steil! Een geweldig gezicht was het en hij moest later ook wel om lachen en merkte nog op dat hij best vreemd vond dat het zo'n rechte klim was! Bij de volgende wandeling hebben we de stokken op de kast gehouden en hij liep toen ook weer stukken rechter. Wat moet een oudje toch met al dat hippe gedoe?

Nu zul je wel denken; deze ouwe praat alleen over de mannen om hem heen maar, er waren ook nog vrouwen in mijn jeugdige leven. Vrouwen die in mijn ogen ook 'oud' waren en onder de categorie oudjes vielen. Oma, de vrouw die ook één van mijn opvoeders was in de eerste jaren en mij op een harde maar respectvolle manier liet weten hoe het leven van de maatschappij zou moeten uit gaan zien voor mij. Oma was diegene die nooit werkelijk iemand rust gunde. Als je maar even zat of je was aan het genieten van een boterham dan had ze al een volgende opdracht voor je klaar. Deze vrouw zou werkelijk een goede geweest zijn in een

fabriek waar omzet gehaald moest worden. Oma hield het bij haar eigen huis, maar daar was ze dan ook zeer duidelijk aanwezig. Ze was werkelijk een pilaar in dat huis en was duidelijk de motor achter het geheel. Mijn moeder daarentegen was meer met huishoudelijke zaken bezig en was mijn troost als er in mijn ogen onrecht werd aangedaan. Iets wat ik sterk heb, namelijk, dat onrecht niet kan en eerlijkheid de basis is van een leven. Mijn moeder suste het onheil maar oma vertelde altijd op een zeer duidelijke manier dat het leven vol onrecht is en dat het nodig is dat te trotseren anders kon je niet functioneren in deze maatschappij. Maar wie vertelde hen, dat ik dat ook wilde? De maatschappij was niet voor mij en ik wist allang dat het een show, een matrix is die niet werkelijk bestaat. Die hele maatschappij die niets meer is dan een moderne slavernij waar mensen uitgebuit worden. En ik, met al mijn gegevens en al mijn gevoel en liefde voor de natuur en mijn vrienden aldaar, waarom zou ik mijn leven opofferen voor zo'n nietszeggende maatschappij? Nou, oma had overal een antwoord op maar helaas voor haar, waren het niet de goede antwoorden volgens mij! Mijn moeder was het gedeeltelijk wel met me eens, maar jammer genoeg had ze geen oplossing om mijn wereld met die van de maatschappij te verenigen. Zo bleven mijn oudjes om me heen altijd een goede thuishaven waar alleen mijn vader kennelijk door aan te horen zijn eigen idealen langzaam zag verwezenlijken. Het is frappant dat mijn vader nu nog met zijn 81ste nog steeds weet en voelt wat en waar ik mee bezig ben. Een verder geluk is dat mijn echtgenote dat ook door heeft en met mij deze, niet altijd gemakkelijke weg bewandelt.

Al die oudjes

Nu we toch weer beland zijn bij oma, ga ik even aantonen dat mijn oma zich door niets liet weerhouden of vanaf brengen. Ze ging verhuizen want oma was al over de tachtig en het was beter dat ze wat in de gaten werd gehouden. In Nederland had je van die service flats voor oudjes waar ze hun eigen flatje hadden, maar er werd wel dagelijks gecontroleerd of ze hun ogen hadden geopend en er was ook altijd nog wel een maaltijd te verkrijgen. Nou was oma werkelijk bijzonder en dat vond ze zelf ook. De kantine die ook bij deze flat was, was een plaats waar je samen kon komen om wat te babbelen of een spelletje te spelen of gewoon zomaar te zijn. Maar zoals ik al schreef, oma was speciaal en ze had dan ook duidelijk een mening waarom zij niet naar die kantine wilde. 'Wat moet ik tussen al die oudjes?', was een veel voorkomende vraag als ze dan toch uit nieuwsgierigheid de gang naar de kantine had gemaakt. Maar deze keer was het absoluut de laatste keer dat ze daar kwam want al die oude zeurkousen waren niets voor haar!

Blub wel, blub niet

Om even met oma door te gaan, schiet me nog een verhaal binnen van haar. We hadden een ouderwetse viskom voor de raam staan waar een goudvis de gehele dag het einde van die kom aan het zoeken was. Het beest heeft helaas dat nooit gevonden, al heeft hij wel op een andere manier zijn einde gevonden in zijn zeer interessante vissenleven. Dit dankzij oma die in de winter vergeten was om de viskom van het raam weg te halen. Je moet weten dat we in dat grote oude huis toen nog geen centrale verwarming hadden en alles nog met de oude kolenkachel warm werd gehouden. Blub, onze goudvis, was dus die nacht vergeten en 's morgens zag oma dat blub wel aardig stil hing in zijn kom! Ze ging op inspectie uit en zag dat de kom één grote ijsklomp was en dat blub mooi ingevroren zat. Maar nu ken je mijn oma nog niet en ze heeft werkelijk

voor alles een oplossing. Ze ging naar de keuken, haalde een ketel warm water en begon zo blub te bevrijden uit het ijs! Een ding was ze vergeten, namelijk dat dit arme dier het loodje had gelegd in deze Noordpoolse kou en had het niet overleefd als niet poolvisje zijnde. In ieder geval, na de moedige bevrijding met warm water en een gekookte vis, ging blub boven aan de oppervlakte drijven! Oma trok een duidelijke conclusie en die was niet te weerleggen, blub is dood! Een waarheid als een koe en al was hij niet gestorven door bevriezing dan was het wel door het kokend water! Die oma, toch altijd klaar om dieren in nood te helpen. Niet altijd zo effectief maar je kunt niet zeggen dat ze niet het uiterste geprobeerd heeft voor deze blub.

Zo, nu heb ik je even geïntroduceerd aan mijn eerste vier oudjes die in mijn eerste levensjaren op mijn pad kwamen. Het kan zijn dat het voor jou niet interessant was maar we moeten even door die zure appel heen, willen we dit boekje in een later stadium begrijpen. Nu zul je veel van de eerste dingen zelf terug kunnen projecteren in je eigen leven, want laten we eerlijk zijn, als kind vraag je je toch werkelijk af waar al die oudjes nu toch mee bezig zijn. Wat doen ze allemaal moeilijk en waarom zijn ze dan weer nerveus en dan weer aardig? Daarna volgt een waterval van woorden en dan weer gesloten als een grote kluis in de nationale bank! Je kunt toch geen touw aan vast knopen hoe die oudjes nu werkelijk zijn.

Kun je je nog herinneren hoe al die vreemde wezens boven je wieg hingen toen je net uitgefloept was en nog in een shock toestand was van die vreemde ervaring? Dan moest je ook nog eens die vreemde gezichten aanzien en erger nog, aanhoren. Allemaal van die oudjes die dan doe, doe, ba, pa, toe, toe brabbelden waar je geen snars van begreep en waar je geen touw aan vast kon knopen! Een ander oudje meende dat zij zo nodig je even op moest pakken terwijl je nog aan het vertalen was wat ze werkelijk wilden zeggen of als je net even lekker wou gaan pitten! Man, je wordt er toch niet goed van hoe ouderen zich uitsloven om je heen, net of je een zevende wereldwonder bent! Dat ze niet weten dat je, je al aardig kunt

redden als het eten maar op tijd opgediend wordt! Al dat gefriemel, al die overdadige aandacht en zo dadelijk lig je te schreeuwen want het eten is te laat. Dan laten ze je uit volle borst je gang gaan want dat moet dan goed zijn voor je longen! Nee, vanaf de eerste dag heb ik in ieder geval niet begrepen wat die oudjes allemaal van me willen.

Het is werkelijk vanaf de eerste minuut van je leven alsof je in een show terecht komt. Erger nog, veelal lijkt het op een slechte horror film met vele monsters, waar je in bent beland! Die film lijkt niet te eindigen maar hij wordt zelfs steeds erger en van een horror zit je snel in de matrix van een droomwereld waar je naar toe behoort te gaan leven. Een wereld van een groot huis, zwembad, dikke vette wagen, boot en misschien een Zwitsers zakmes! Mensen, wat maken die oudjes er toch een puinhoop van en gelukkig komen wij jongeren hier op deze wereld om te laten zien dat het ook anders kan! Of dat echt zo is, laat ik even open en ik ga gewoon door zoals ik mijn wereld heb zien afbreken/opbouwen. Het is maar net hoe je dat wilt zien. Dat alles zul je, je later wel duidelijk worden.

Spelletje spelen

Voor de jongeren zijn de oma's toch wel een veilige thuishaven en zij is de aangewezen persoon om je tijd mee door te brengen. Natuurlijk, ze is oud en ze heeft zo wel haar gebruiksaanwijzingen maar toch, het is heerlijk verwend te worden door zo'n fijn mens. Toch denk je er niet altijd zo over en dat was dan ook het geval toen ik met oma een kaartspel speelde. Ze was altijd in voor een spelletje, al heb ik nooit de regels kunnen leren die bij kaartspelen van pas komen. De ene keer is koning hoger dan een aas, dan moet je die set kaarten hebben en de andere keer weer die kleuren! Het was als kind werkelijk opletten geblazen wat oma allemaal uitspookte. Ze was tot alles toe in staat en gek genoeg won ze ook alle spelletjes! Wat ik ook deed, ze had wel weer een regel gemaakt waardoor zij weer net iets betere kaarten had dan ik. Maar

goed, we kwamen zo door onze tijd heen maar het heeft me wel zover gebracht dat ik na oma met niemand meer spelletjes speelde want wie weet waren er dan weer andere regels opgedoken.

Mens erger je wel

Je weet wel het spel waar je, je niet mocht ergeren. Ik denk dat, dat werkelijk het spel is waar elk kind nare herinneringen aan over gehouden heeft. Die achterlijke pionnen die maar niet veilig in je huisje kwamen en alsmaar door oma met de grootste gratie weg van het bord werden gesmeten. Wist dat mens dan niet dat ik zo mijn best deed om alles binnen te krijgen? En die lol die ze dan had, als ze me weer van dat bord kon gooien. Zal ik dat eens doen, net voordat ze voor de deur van haar huis staat haar pion een trap onder haar achterste geven zodat ze voor de deur van de overburen staat? Och nee, zo agressief ben ik niet en het was echt een lust om te zien dat die oudjes zo genoten als ze van ons jongeren konden winnen. Maar voor mij waren er na een verloop van tijd geen spelletjes meer over waar ik nog het idee had dat die te winnen vielen. Vandaar dat ik maar mijn eigen hobby's ben gaan doen en liet ik de spelletjes over aan mijn vriendjes of andere gegadigden die oudjes bezig wilden houden.

Een avondje scrabbelen, ja gezellig

Dat moet je doen met oudjes en dan ook nog met twee die menen de dikke van Dale van binnenstebuiten te kennen! Vergeet maar dat er ooit een woord op het bord zal verschijnen van je. Toch is het me eens gelukt. Ik legde 'ijt' en kreeg daar vele punten voor. Er waren opmerkingen dat net dat woord niet in hun van Dale stond. 'Klopt' zei ik, 'net zoals die vele woorden die hier al liggen en ook nergens voorkomen.' Ik was daarmee nog niet mee klaar en ik moest een verklaring afleggen wat 'ijt'

was. 'O, dat is wat de koe schijt', vertelde ik met een uitgestreken gezicht. Je raadt het al, dat woord heeft dus zijn punten gehaald en kwam vanaf die dag voor in de dikke van Dale van onze familie.

Kruidenallergie

Mijn moeder was iemand bij wie geen buitenlands gerecht in haar maag kwam. Ze hield trouw vast aan stampot en de daar omliggende puur Nederlandse gerechten. Zelfs kruiden waren te internationaal en alles wat een beetje buitenlands klonk was voor haar niet eetbaar. Het was een trouw landskind dat Nederland niet liet vallen en zeker niet als het om eten ging. Maar er begonnen vreemden in ons huis binnen te dringen in de vorm van de aankomende schoondochter en schoonzoon. Mijn vrouw komt uit de Antillen en daar hebben ze de gewoonte om werkelijk de hele kruidenkeuken in een pan te gooien en daarna het geheel af te werken met ruim bloedhete pepers. Wees niet bang, ik geniet van deze heerlijke gerechten en kan werkelijk smullen van een heerlijke stoba of een heerlijk yambo. Maar mijn moeder zag dat dus helemaal anders. Toen ze de eerste keer op dit eiland kwam, wist ze al vanuit Nederland dat mijn vrouw van kokkerellen hield en dat was dus niet het sterkste punt van mijn moeder. De keuken was voor haar meer een moetje en ook ik was opgegroeid met het idee om het eten af te schaffen. Aangekomen op dit eiland werd het mijn vrouw meteen duidelijk gemaakt, dat al dat buitenlands eten niets voor haar was. Mijn vrouw knikte en maakte mooi aardappels en vlees klaar. Achterdochtig als mijn moeder was wanneer iemand iets deed zonder tegen te sputteren, werd het eten uitvoerig getest en werd het op het einde van de rit goedgekeurd door de vereniging van plattelandsse moeders. Langzaam maar zeker begon mijn vrouw de gerechten naar mijn moeder toe te veranderen. Een van de grootste vijanden van mijn moeder was altijd knoflook. Totdat na enkele weken mijn vrouw vroeg of alles nog steeds naar wens was en mijn moeder goedkeurend knikte. Mijn vrouw had mij ondertussen verteld dat ze al met knoflook was begonnen en ook met wat lichtere kruiden.

Na enkele weken en met een gunstig weer en stralende bui van mijn moeder, heeft mijn vrouw verteld dat ook mijn moeder kruiden at en zelfs knoflook! Ongelovig sputterde ze nog even na maar uiteindelijk vertelde ze dat het allemaal best lekker was!

En zo was mijn moeder ingewijd in de buitenlandse wereld der specerijen en knoflook.

Natuurlijk waren er nog meer oudjes die in mijn leven een rol speelden en ik wil ze gewoon even de revue laat passeren. Ze waren zeker niet saai en ze hadden zo wel allemaal hun kwaliteiten. Ik heb al snel dat de ene aliën me beter ligt dan de andere, maar dat komt ook nog eens omdat ik veel werk met gevoel. We woonden in een groot landhuis in de bossen en mijn ouders woonden in bij oma en opa. Zover waren we gekomen, dat was toen dus een gewone zaak en ik had even het gevoel dat mijn leven al geleefd was. Ik wist alles, had de wereld ontdekt en dacht wel dat ik het er niet zo slecht had afgebracht. Nou, dat was een tegenvaller toen ik merkte dat er meer te doen was voor mij. Als ik later terug ga moet ik daar boven toch eens mijn contract nalezen want ik weet zeker dat dit leven niet zo beschreven stond! De kleine lettertjes misschien en daar was ik zeker toen al te oud voor om die allemaal te lezen?

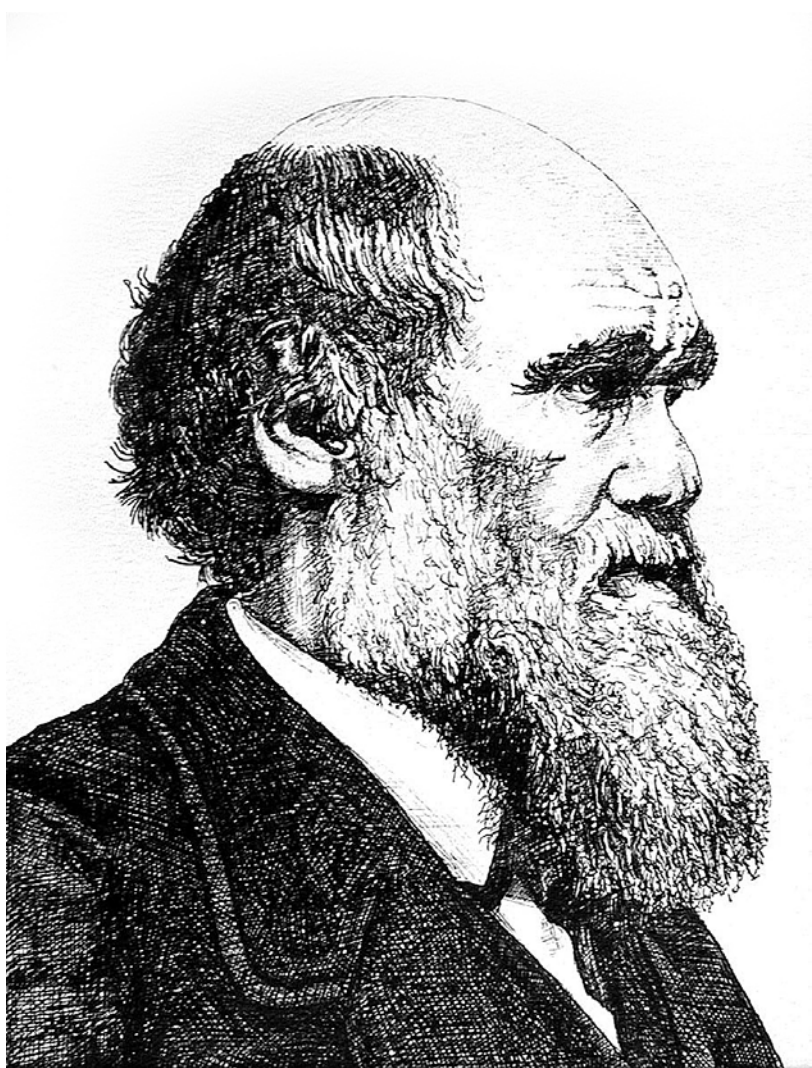
- Oompje

Maar goed, ik was ook nog de trotse bezitter van een oom waarmee ik de kamer deelde. Een oom die te oud was om werkelijk vriendje mee te zijn en zo mijn levenservaringen te delen en te jong om hem in de categorie van mijn ouders, oma en opa te plaatsen. Hij was net aan zijn tienerjaren begonnen en was zwaar verliefd op een vrouw die later wonderwel ook nog eens mijn tante werd. Deze jongen was werkelijk dwars tegen alles in. Wat bleek later? Hij was een nakomeling in de familie en was duidelijk te bewegelijk voor oma en opa. Hij spookte het ene na het andere uit en

bracht werkelijk wat leven in de brouwerij. Hij knutselde alsmaar aan zijn ‘Loydje’ en als het wagentje eindelijk weer eens reed, stond hij prompt na enkele dagen later weer te sleutelen. Het was werkelijk een auto die niet van stal wilde en het liefst zijn oude dag wilde slijten in de garage! Maar dan ken je mijn oom niet, hij gaf werkelijk niet op en zelfs onderdelen fantaseerde hij voor dat wagentje samen met mijn opa. Om op die manier dat ding rijdend te houden. Ik had het werkelijk met die oude wagen te doen. Wil je met pensioen, zeg je poef en dan zijn er toch van die gekken die je alsmaar aan de praat proberen te houden!

Snelle bak

Mijn oom had toch voorliefde voor wagens en eens mocht ik met hem mee in een grote Amerikaanse bak. Hij was net weer rijdende en dan moest er getest worden, nietwaar? Ik was de gelukkige die mee mocht en lekker voor op de brede bank zittende, reden we over de snelweg. Mijn oom was ook nog autocoureur en wilde werkelijk kijken wat die oude bak nog in zich had. Wij enthousiast over de A3 en jawel hoor, ik had gezien dat hij wel 140 reed!! Niet gek en wij kwamen dan ook met een voldaan gevoel thuis aan. En wie stonden daar te wachten? Jawel, moeder en oma tegen wie ik ook nog in mijn eerlijkheid en enthousiasme vertelde dat die wagen nog wel 140 kon rijden! Arme oom, volgens mij heeft hij weken alles te voet moeten doen!

Muziek zonder te lezen

Ook hield hij, mijn oom, veel van muziek en dat mocht ik dan meemaken als hij op zijn kamer banjo of trompet aan het spelen was. Hij had een geweldig gehoor en eenmaal een melodie gehoord te hebben, zat dat voor eeuwig op zijn harddisk opgeslagen. Hij speelde het dan zonder fouten na. Tot grote ergernis van opa (zijn vader) die alles volgens de papieren en noten speelde. 'Onnodig' en 'niet belangrijk' waren veelal zijn commentaren. Hij speelde naar hartelust en dat zonder muziek te lezen en zonder opa's raad op te volgen.

Eerste autorijles op 3 jaar

Deze oom was op een gegeven moment getrouwd zoals je als goed gehoorzame burger moest doen en kregen ze ook snel een zoon. Een zoon die de stamhouder was van onze familie. Opa trots, oma trots en vader oom nog trotser. Op een zondag gingen mijn oom, mijn vader en mijn neefje en ik rijden over de heide. Was altijd spannend en je kon eens lekker ver crossen in het zand. Op een gegeven moment mocht mijn neefje achter het stuur zitten en gaan rijden. Het arme joch kon nauwelijks lopen maar was kennelijk een geboren coureur! Alles ging wonderwel goed en het leek erop dat hij al aardig wat ervaring had. Totdat er te hard op het gaspedaal getrapt werd en hij met een vreemde vaart in een zandkuil terechtkwam. Daar stonden we dan midden op de andere kant van de wereld op een heide en.... ja, toen kwamen gelukkig enkele mensen aanlopen en vroegen aan ons wat er was gebeurd. 'Och', vertelde m'n oom, 'ik lette even niet op en die kuil stak over!' Ze lachten en hielpen mee om het wagentje weer op de zandweg te zetten. Thuis aangekomen hielden we allemaal wijselijk onze mond en ook het neefje van me hadden we duidelijke instructies gegeven! Je wist maar nooit dat dan oma ook die wagen voorgoed af zou sluiten voor mijn oom.

Later bleek dat ik deze oom altijd meer heb gezien als een vriend. Als jongste telg in de familie was hij altijd vrolijk en had voor elk probleem een oplossing. Beter gezegd, hij zag geen problemen en dan zijn oplossingen natuurlijk ook niet nodig. Lang heeft hij met deze instelling geleefd en ik heb zo'n idee dat hij met die kennis ook nu nog verder gaat in het leven.

- Serieuze oom

Daarnaast had ik nog een oom in deze familie en die was precies het tegenovergestelde. Deze man zag ik duidelijk als een oudere man, maar ook nog een man die het allemaal zeer zwaar opnam. Ik heb ook altijd het gevoel gehad dat hij de moeilijkste weg koos en dat voor hem de wereld een slepende weg was, waar geen mooie momenten in voorkwamen. Natuurlijk, we hebben allemaal wel zo onze momenten maar kennelijk waren bij hem de momenten meer zijn leven. Moeilijk voor hem zelf, maar ook voor zijn omgeving was het moeilijk om met hem in contact te komen. Iets wat nooit werkelijk gelukt is, denk ik en wat ik altijd jammer heb gevonden. Toch heb ik hem wel altijd gezien als een man met vele kwaliteiten en ervoer zijn aanwezigheid dan ook meestal als zeer leerzaam.

- Baselmenekes

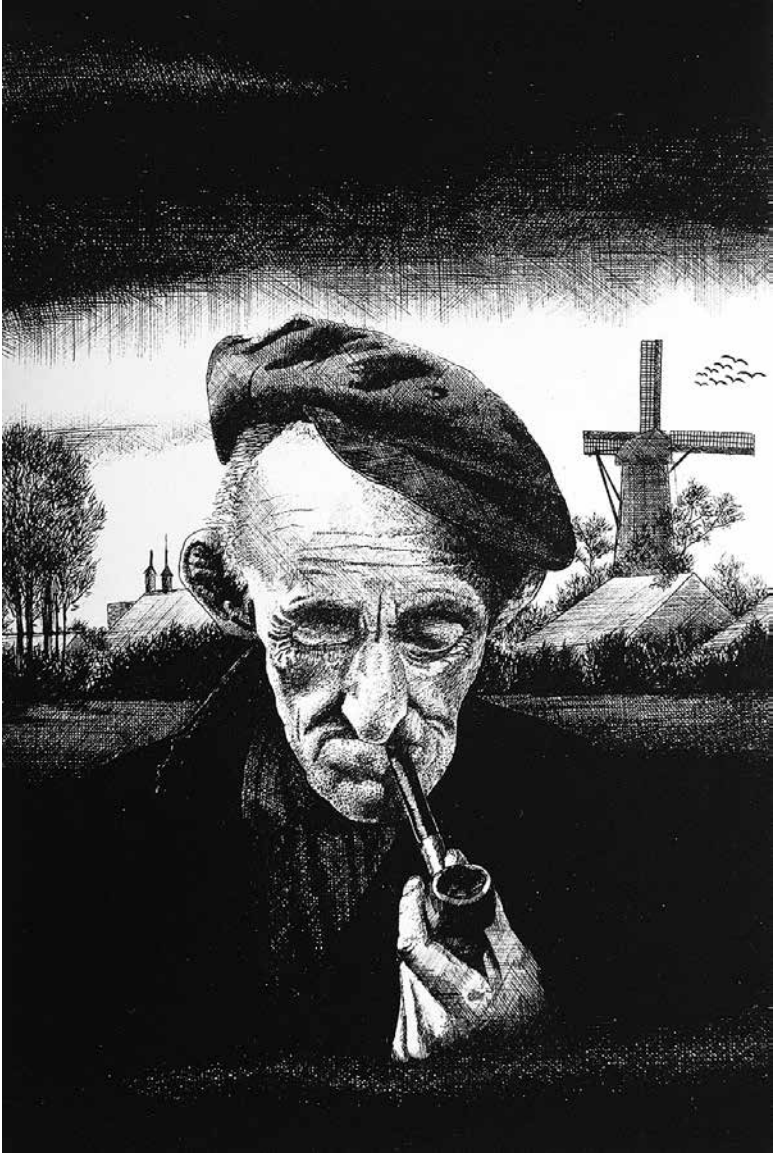
Buiten deze mensen, had ik nog een leger aan ooms en tantes van vaders zijde. Deze oma en opa hadden werkelijk niet stilgezeten en leek het wel of hun trouwboekje vol moest van meneer de pastoor. Toch heeft Drika en Hannes niet helemaal goed naar de pastoor geluisterd want ze stopten kennelijk in een keer met de spelletjes spelen. Ik vermoed dat ze na mijn vader wel genoeg in huis hadden rondlopen, hij telde namelijk voor 5.

Ik kan me oma Baselmans goed voor de geest halen want het was een oude vrouw die alsmaar in een stoel zat en altijd bezig was om boontjes of andere groenten te pellen of schoon te maken. Later drong het tot me door dat oma ziek was en zware reuma had en daarom vreemde handen had en ook oud eruit zag. Ook later toen ik haar tekende, kwam er een harde en zeer strenge vrouw naar boven maar dat, dat een gevolg van haar ziekzijn was. Maar als jonkie onder al die oudjes was dat zo wel altijd bij me over gekomen.

Opa Baselmans was een magere man die alsmaar bezig was. Waren het niet zijn bijen dan waren het wel de kippen of het varken en niet te vergeten zijn stuk land waar hij dagelijks op werkte. Hij was een man van regelmaat en een man die werkelijk niet op te jagen viel. Als hij op het land bezig was kon je precies uittellen hoeveel keren hij de schop in het zand zou steken. Het leek erop dat hij met de stopwatch werkte, met zo'n regelmaat ging dat. Maar zo was deze man altijd bezig. Zijn kanariepietjes waren zijn heiligdom en werden met de grootste toewijding verzorgd en vertroeteld, want zondag moesten ze weer piko bello eruit zien op de tentoonstelling. Ook zijn dagelijks leven was geheel te voorspellen en uitgestippeld, volgens mij al voor honderden jaren in voren bepaald!

Zijn dagelijks brood met spek en eieren at hij lekker soppende vanuit de pan. Zijn jonge jenever die hij elke dag 3 maal nam en zo had deze man een compleet ritueel. Hij werd over de 90 met zijn spek, sigaren en jenever en hij zou ouder geworden zijn als hij niet van zijn fiets was gevallen. Nou ja, misschien ook niet want dat kun je nooit zeggen maar het leek er aardig op dat deze man eindeloos door zou gaan. Deze man bleef actief en ging altijd in het tempo volgens een stopwatch maar ook nog volgens zijn boekje! Hij viel van zijn fiets, brak zijn heup en zo waren zijn rituelen verstoord en voor hem ook zijn leven. Niet lang daarna gaf hij het op en bleef zijn stopwatch stil staan. Het was een opmerkelijke man. Ik zie dan ook veel van deze dingen terug in mijn vader. Kan ook niet anders, zul je zeggen want hij is een deel van zijn vader! Je hebt gelijk, maar dan nog zie je veelal niet zoveel overeenkomsten zo duidelijk overgaan naar een persoon. Mijn vader die ook niet van zijn stuk te brengen is en zijn rituelen van het dagelijks leven aanhoudt. Opjagen is bij een Baselmans nog nooit gelukt en daarom kan ik vanuit mezelf wel stellen dat ik niet helemaal een Baselmans in me heb maar meer van mijn moeder ingepikt heb. Maar goed, je bent nu eenmaal een mengelmoes van je vader en je moeder, zeggen ze. Zolang de melkboer maar thuis blijft! Die laten we er maar ook buiten! Ik pik er maar uit wat me dan op dat moment het beste uitkomt. Haha!!

Maar goed, meerdere verhalen en de voorvallen beginnen bij mij te kriebelen dus laten we maar eens een voorval gaan aanhalen. Uiteindelijk weten jullie nu genoeg van hoe ik mijn oudjes om me heen zag en ook weten jullie nu genoeg van mijn familie. Ik spaar je de bankrekeningen want die zijn veelal opgeheven na hun overlijden en de adressen zijn ook niet meer geldend want de meeste, buiten mijn vader dan, zijn verhuisd naar een oneindige plaats. Achter hun namen staat nu ook dat hun adres niet verder bepaald is! Och, wat doet het er verder ook nog aan toe want al wist je hun bankrekening, adres, geboortedatum en belastingnummer dan zouden er nog geen spontane stortingen plaats vinden!

Alles volgens uur en tijd

Ondertussen heb je van mijn hele familie wel zo'n beetje kunnen lezen wat ze allemaal uitgespookt hebben maar eentje van de familie Baselmans ga ik nog even uitlichten. Een tante van mij die werkelijk de kunst van het leven doorheeft. Een vrouw die werkelijk de stopwatch van haar vader heeft overgenomen en volgens deze wetten leeft. Ze loopt ook tegen de negentig en het ziet er naar uit dat ze de komende jaren op vakantie gaat. Ze is een vrouw die wel de honderd lachend, zingend en met de nodige regelmaat haalt. Ze heeft haar bezigheden, haar hondje en haar plekje waar ze werkelijk happy is. Zij bewijst elke dag aan ons, dat wij met onze snelle bezigheden, computers, hightech en al onze knowhow nog ver achter haar wijsheden aanhobbelen. Waar heb je nu werkelijk al die vernieuwingen voor nodig en dan kom ik via haar op dit punt.

25 slagen per minuut zijn leven lang

Denk ik weer aan mijn fietsende opa, die volgens mij met zijn fiets begraven is. Die man ging overal naar toe maar hij had een geheim en dat was, hij houdt één snelheid aan. Dat was geen geheim meer voor ons, omdat opa alles in een en dezelfde tempo deed. Spitten was zoveel spade per minuut en zo ging alles bij deze man in een tempo. Hij fietste van Aalst naar Weert en de fietsers haalden hem regelmatig in, maar uiteindelijk trapte hij nog zijn wielen rond in dezelfde snelheid als dat hij deed toen hij aan zijn tocht begon. Het was een lust om te zien hoe die man zich werkelijk niet liet opjennen. Iets wat duidelijk mijn vader ook heeft overgenomen van hem. Jongen laat maar gaan, we zien hem zo dadelijk wel terug en ja hoor, na een tijdje was hij al weer in zicht en hing hij met zijn tong op het stuur. Die regelmaat wat werkelijk het grootste geheim is van de mensen die lang leven. Presteren, jagen en alsmaar dwalen wil zeggen, elke keer een jaartje minder genieten van het leven. Blijf jagen, op je klok kijken en je bent verzekerd van een kort leven!

Broodje poep

Gaan we naar mijn eerste werkelijke oudjes/jeugd syndroom.

Was eens een dag dat ik weer met mijn vader volop bezig was in de tuin. En zoals altijd kwam oma erachter dat er weer eens de beerput geleidigd moest worden. Eens in de zoveel maanden was mijn vader de klos om met een emmer aan een stok de heerlijk ruikende massa van die beerput in een kruiwagen te gooien en zo te verspreiden over de verschillende tuinen en grasveldjes die we om het huis hadden. Het was een immens gat wat inderdaad wel elke 3 maanden goed gevuld werd door een grote familie die wel raad wist met hun persoonlijke eigendommen. Zo ook deze zaterdag, waar mijn vader de opdracht kreeg om de beerput weer eens leeg te maken. Ik was altijd bij mijn vader en als een goede boerenzoon hielp ik hem dan ook altijd. Ik was nog maar enkele jaren oud en alles was een ervaring voor mij en je wist nooit of ik later ook eens de eer mocht krijgen om zo'n put leeg te maken. Dus zaak was, dat ik goed kon zien wat pa allemaal uitspookte. En waar anders was niet de beste plaats dan rij één langs het deksel van de beerput. Ik mijn stoeltje gepakt en hem werkelijk dicht tegen de putrand aan gezet want ik wou toch goed zien hoe alles werkte. De drijvende massa en de heerlijke landelijke geur gaven er een extra sfeer aan het hele gebeuren. Op een gegeven moment kreeg ik van het harde kijkwerk honger en vroeg ik mijn oma om een lekkere dikke dubbele boterham met hagelslag. Je weet wel, lekker veel boter en ook lekker dik de hagelslag er op. Ongeduldig omdat ik niet te veel wilde missen van het hele gebeuren, rende ik met mijn boterham naar de put waar mijn vader ijverig de inhoud van de put aan het uitscheppen was. Ik nam weer plaats op rij één en begon in de landelijke geur van een gierput mijn boterham smakelijk op te eten. Mijn vader keek me wat ongelovig aan en vroeg me ten overvloede of mijn boterham smaakte. Nou, hij was heerlijk en met een uitzicht op de drollen en de geur van die landelijk gier was het kennelijk een plaatje. De hele familie vond wel dat, dat een foto waard was. En ik niet begrijpend dat je

een boterham niet bij een gierput behoorde op te eten. Het is nog lang gesprekstof gebleven in de familie en het werd nog lang aangehaald. Maar ik wist in ieder geval voor al mijn komende jaren, hoe je een gierput met een emmer aan een stok en een kruiwagen leeg moest maken!

Fietsen zal je

Traumatische ervaringen hebben we als kind altijd wel eens gehad en ik kan die van mij nog als de dag van vandaag herinneren. Wat een ellende en wat een zware strijd! Fietsen was zeker niet mijn sterkste punt en dat kreng op twee wielen stond al enkele maanden op mij te wachten. Alles werd op de groei gekocht bij ons thuis en zo ook mijn eerste fiets. Nee, niet zo'n lekker klein crossfietsje kreeg ik, maar een oerdegelijke fiets die vele jaren mee zou kunnen. Ik had het al gezien, want om met een ladder op die fiets te kruipen, dan zwalkend over de straat, dan aankomend op de plaats van bestemming en dan.... afstappen!! Hoe? Want de grond lag vele meters diep als een ravijn onder me! Je dacht toch niet dat ik gek was om op zo'n apparaat met een ravijn onder me, te klimmen? Ik keek wel uit, want afstappen betekende gewoon, je eigen van de fiets laten vallen! Maar oma had andere gedachten en er werd aangekondigd dat ik vandaag zou gaan fietsen. Ik kon vele mensen omzeilen en van me afhouden maar oma's wil was wet en zo ook het leren fietsen door oma! Ik wist al vanuit zeer goed ingelichte bron (mijn oom) dat oma geen grapjes maakte en die dag was ik dus inderdaad de klos. Daar stond ik dan met een fiets 10 keer hoger dan dat ik zelf was. Het leek op een torenflat op wielen met een ukkie met hoogtevrees onderaan de trappers. Je weet, oma's hebben overal oplossingen voor en ik twijfelde er niet aan dat ze ook deze keer een passende oplossing voor me had verzonnen. En ja hoor, die was er! De mattenklopper werd tevoorschijn gehaald en ik kreeg zeggen en schrijven 1 minuut de tijd om op dat monster te klimmen en te gaan fietsen. Mijn vraag hoe ik er dan vanaf kwam, was kennelijk ook opgelost want ik zou vanzelf wel

eraf vallen als ik te moe was! En zo werd ik met de mattenklopper en een kwade oma ingewijd in de wereld der fietsen. Ter plekke op de fiets en na enkele rondjes getrapt te hebben had ik wel een passende oplossing gevonden voor het afstappen. Ik klampte me aan een boompje vast en liet de fiets de fiets. Later heb ik een sierlijker manier gevonden, maar dat was nadat mijn oma de mattenklopper weer had opgeborgen.

- Wat gaat er mis?

Veel, heel veel gaat er mis momenteel! Ik kom dan ook weer terug bij de oudjes om me heen. Waarom worden deze oudjes zo oud? Simpel, er is regelmaat en ze hebben lak aan de maatschappij en zijn regels! Nu hoor ik je al schreeuwen, makkelijk want zij hebben hun leven al erop zitten. Ja, zal wel maar toch zul je merken dat deze mensen altijd met een regelmaat van de klok geleefd hebben en dat ze altijd de maatschappij gezien hebben om net genoeg te bezitten om niet dood te gaan. Ze namen wat er nodig was en voor de rest lieten ze iedereen voor wat ze waren. Ze leven hun eigen leven en genieten van elke dag. Die stopwatch kan wel lopen maar niets gaat sneller dan wat zij in hun hoofd hebben. Dan maar een bus later, dan maar geen extra inkomen, het zal zo wel moeten gaan, is een instelling die vele oudjes werkelijk oud maakt. Een oplossing komt er altijd en dat is iets wat ik zelf ook in de loop der tijd heb mogen ervaren en nog meemaak. Het probleem van de huidige wereld is 'tijd' en de hype dat tijd geld is en geld is leven. Twee woorden die werkelijk niet bestaan en gecreëerd zijn door een ziek systeem. Oudjes hebben door, dat tijd niet bestaat maar ze weten ook dat geld niets waard is. Ze hebben lak aan die maatschappij en zijn regels, puur omdat het allemaal gebaseerd is op valse informatie.

Schoolgaand oudje

Als oudje krijg je toch wel eens vragen van je kinderen waar je inderdaad niet altijd bij stil gestaan hebt. Een vriend kreeg op een gegeven moment een vraag waarop je later dacht, ja dat kan ook. Op een gegeven moment vroeg zijn zoon aan zijn moeder, waarom pa altijd nog naar school moest? Is hij dan nog steeds aan het leren, weet hij het dan nog niet allemaal? Pa bracht veelal zoonlief naar school en 's middags zat hij ook, net zoals zijn zoon, zijn huiswerk te maken! Wat blijkt nu, pa is leerkracht en gaat elke morgen inderdaad dezelfde tijd naar school en het zogenaamde huiswerk is wel huiswerk, maar wat pa moet nakijken van zijn leerlingen! Dan zie je maar hoe kinderen associaties leggen en vergelijken. Daardoor bleef pa wel in de ogen van zijn zoon een eeuwige leerling die alsmaar naar school gaat.

Eeuwige student

Kom ik even op een ander geval van werkelijk een eeuwige student. Een Antilliaan die ik al ken vanuit Nederland en die ik werkelijk nog nooit werkende heb gezien. Het was onze 'eeuwige student' en hij presteerde het tot zijn 60ste te studeren en beurzen te mogen ontvangen van de Staat. Totdat deze man op zijn 59ste een brief in de bus kreeg dat zijn laatste studie niet gefinancierd zou worden door een studiebeurs van de Nederlandse overheid! Wat bleek, tegen de tijd dat hij de studie zou afronden was hij al gepensioneerd en zo niet meer nodig in de maatschappij! Teleurgesteld heeft hij toen zijn AOW maar aangevraagd en is maar met vervroegd pensioen gegaan. Hij is volgens mij een van de weinige burgers die zijn levenlang gestudeerd heeft en geleefd heeft van een of andere beurs of studietoelage! Ik stel dan ook voor om een lintje aan te vragen voor hem en misschien ook als record aan te merken. Vraag me niet wat hij studeerde, maar hij heeft zeer zeker nooit iets met zijn know-how gedaan. Kennelijk is dat een nieuwe manier van onderstand.

- Ziekten

Nee, wees niet bang, ik ga je niet alle ziekten hier opnoemen die oudjes kunnen hebben. Trouwens oudjes zijn nooit ziek volgens hen, alleen af en toe wringt er wat aan hun lichaam. Al de vernieuwingen brengen die hoofdpijn, rugpijn, kanker, blindheid, kortom alle ziekten die je maar kunt opsommen.

Nee, klap het boekje nu niet dicht want ik ga echt niet over ziekten praten en over alle ondingen op de wereld. Er wordt al genoeg over geschreven en alleen maar om je angst aan te jagen en ook nog je laatste centen uit je portemonnaie te trekken. Ik doe daar niet aan mee en zal ook mijn best doen om het onderwerp oudje zo luchtig mogelijk te houden. Maar ik wil toch even dat je na gaat denken wat er gaande is in deze tijd. Ik ga even een profiel geven van een snelle jongen (of meisje) die in deze tijd leeft. Een profiel wat ik regelmatig tegenkom en ik ondertussen al vele van begraven heb.

Je weet wel, die gast die 's morgens vroeg opstaat en staande zijn serial eet en halverwege de auto nog zich aan het aankleden is. Roepend dat de kinderen moeten opschieten want het is hoogste tijd om te vertrekken. Snel de kinderen op school dumpen en dan naar een kantoor of werk waar hij de hele dag de ene na de andere opdracht moet uitvoeren. Allemaal om zijn baas gerust te stellen en te laten zien dat hij capabel is voor de baan die gedaan moet worden. Moeten, moeten en presteren is het enige wat telt. Als je niet presteert lig je eruit en dan gaat je goede baan naar een ander. Tegen de avond snel de kinderen ophalen bij een opvang en dan naar huis. Doodmoe snel een microwave menuutje en wat chips of andere snacks. Geluk gehad vandaag want er was geen overwerk en zo maar wegzakken achter de TV om een film te mogen aanschouwen waar razendsnelle mensen de wereld aan het verbeteren zijn. Laat, met nog een laatste drankje achteroverslaand, naar bed en met wat geluk ook daar nog je vrouw vinden die je half slapend een welterusten wenst!

Ik denk dat ik in de afgelopen alinea wel 85 % van de bevolking beschreven heb en de manier zoals ze leven. Nu, op dit moment van mijn zeer korte leven heb ik al bij vele van deze ‘snelle’ gasten het voorrecht mogen hebben om ze te begraven of af te leveren in een of andere kliniek, gescheiden en niet meer het leven zien als leven.

PHPD

Doet mij denken aan mijn tante die ik regelmatig bel en ik vroeg hoe het was. Ze vertelde me uitgebreid over een reisje wat ze gemaakt had met wat oudjes! Ja, mijn tante blijft ondanks haar leeftijd eeuwig jong en is nog steeds niet oud! Al rijdende in een bus zijn er dan vele verhalen die er ten ronde gaan en ze vertelde me dan ook dat kennelijk iedereen in die bus op sterven na dood was. Ze had de ene ziekte na de andere gehoord en vertelde me dat ze kennelijk de enige gezonde was van dat gezelschap. Ik feliciteerde haar met dit record en ondertussen ging haar gesprek door. Ja, maar ik heb wel PHPD vertelde ze me trots, maar dat maakt voor mij niets uit, vervolgde ze. Het drong niet tot me door en dacht dat het een van de nieuwe ziekten was die er momenteel met bosjes de wereld wordt ingestuurd. We hebben ADHD, AKTL, BNZX, H1N1 en ga zo maar door. Je wordt werkelijk al ziek als je deze onzin moet aanhoren en geloven. Ik ben altijd blij dat deze ziekten niet hier op het eiland voorkomen buiten dan, spint, piespies en mieren! Maar goed, dat even ter zake. Ondertussen vroeg mijn tante ‘Weet je wel wat ik heb?’ ‘PHPD,’ antwoordde ik ‘maar is dat erg?’, vroeg ik haar. Ze lachte en zei ‘Ook ik word ziek van al die ziekten dus heb ik mijn eigen ziekte gecreëerd. PHPD staat voor Pijntje Hier Pijntje Daar!’ We moesten daar vreselijk om lachen. Het is toch zo dat je als oudje altijd wel ergens wat voelt. Maar of het nu echt helpt om er een levensbedreigende ziekte van te maken of al op sterven te liggen, geloof ik niet! Of dan al die vakjes je werkelijk zullen helpen is zeker geen garantie en ik geloof ook meer dat, dat het prijskaartje is wat er aan hangt. In ieder geval mijn tante is dus

ook eentje die meent dat vele ziekten tussen de oren zitten en meer een schreeuwen is naar aandacht!

Zo kom ik weer terug op onze buurvrouw die over de 100 is, wiegend in een stoel. Ze geniet nog dagelijks van het leven. Of ze nog weet welke dag het is en wat er om haar gaande is, is voor haar niet belangrijk en zal haar ook werkelijk een zorg zijn. Ze leeft, geniet en heeft kennelijk ook geen last van PHPD. Het is heerlijk zo de oudjes te zien en zo komt nog een zin in me op die ik hoorde van een vrouwtje over de negentig. Ze was aan het praten over haar verzorgster die ook al in de tachtig is en alsmaar klaagt wat allemaal pijn doet. Het oudste oudje vertelde me zo, 'Ik voel ook overal wel wat en ik weet ook dat ik geen 18 meer ben. Maar heeft klagen zin en haalt het mijn pijn weg? Nee toch!' Deze wijsheid wilde ik je niet onthouden, want je kunt nog zoveel klagen, maar het zal niet helpen als je daar zelf niets aan doet! Oudjes weten dat door elkaar en ze leven dagelijks zo gezond mogelijk en praten niet over die negatieve pijnen die niet weg zullen gaan als je alsmaar klaagt!

Stress, hebben we dat allemaal?

Stress, ja oudjes kunnen ook stress hebben. Geloof je me niet? Lees dan dit verhaal wat ik laatst hoorde van een van de oudjes om ons heen. Een vrouwtje ging voor een controle naar haar huisarts en alles was helemaal goed. Deze vrouw gaat over de honderd worden als we haar arts mogen geloven. Nu weet ik dat artsen ook mensen zijn en ze weten ook slecht met cijfertjes om te gaan. Enkel en alleen als het om hun bankrekening gaat, weten ze precies wat er gaande is. Maar goed, deze vrouw is dus zo gezond als een vis volgens haar dokter. Toch had hij een kleine opmerking. 'Mevrouw ik heb het vermoeden dat u stress heeft', verklaarde de huisdokter. 'O ja', antwoordde ze 'heb ik stress?' 'Ja', bevestigde hij. 'Maar wat is dat en wat moet ik dan voelen?' vroeg het vrouwtje. En ze kreeg een complete uitleg wat stress was.

Ze had op een gegeven moment een brandende vraag aan de dokter. 'Dokter, is stress ook besmettelijk?' De arts keek op en vroeg hoe ze daar aan kwam. 'Nou', ging ze door, 'mijn dochter heeft het erg moeilijk met haar werk en is ook gestrest!' Of ze een antwoord van de arts gekregen heeft weet ik niet en ik ben er maar niet op doorgegaan. Maar mocht stress besmettelijk zijn denk ik wel dat de gehele wereld gestrest is! Zeker als je gaat zien wat er werkelijk op deze eilanden gebeurt.

- Wat doen de oudjes nu werkelijk voor de jongeren?

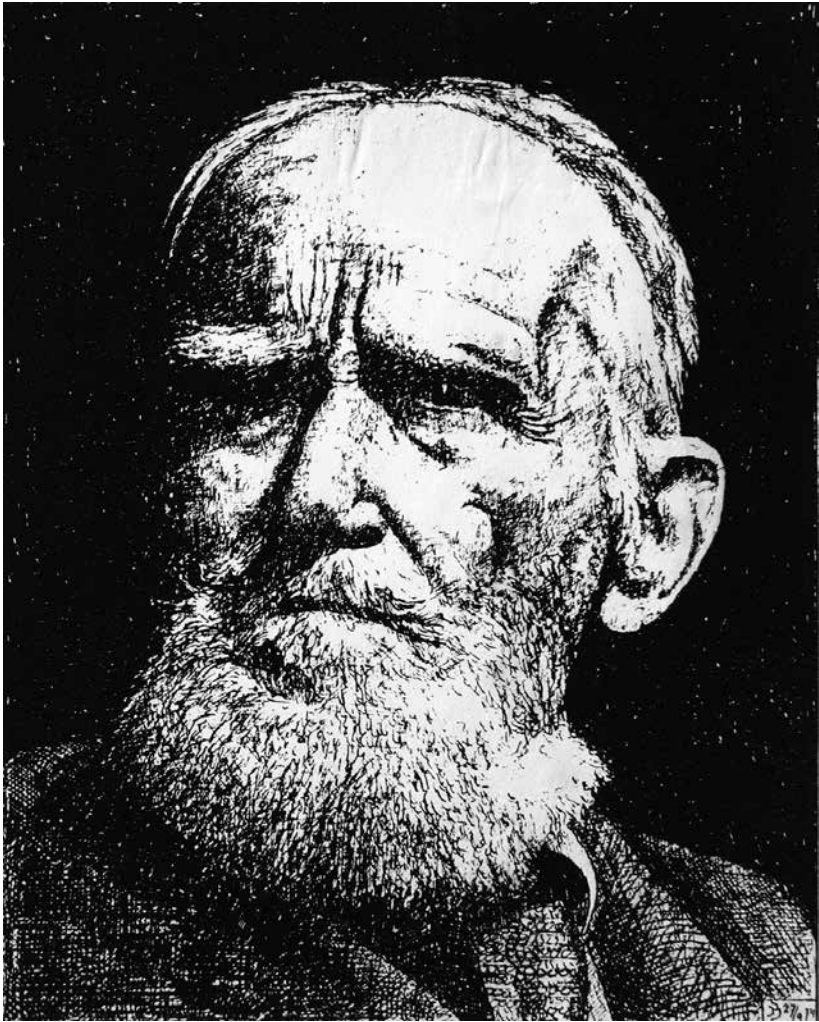
Iets waar ook veelal over geschreven is en alsmaar over gepraat wordt. Vele jongeren zien oudjes als 'lastige, overbodige wezens'. Mensen die hen tegenhouden en ook nog het lef hebben om zich met alles en nog wat te bemoeien. Oudjes zijn goed om in een bejaardenhuis te plaatsen en dan liefst op een schommelstoel om zo het beeld compleet te maken. Oudjes kosten veel geld want ze zijn altijd ziek en zijn op die manier een last voor de huidige maatschappij en zo kan ik een boek vol krijgen waarom oudjes eigenlijk niet welkom zijn in de huidige maatschappij en de wereld waarin dit zich allemaal afspeelt.

Toch komen er steeds meer oudjes en ik had een tijd terug, toen ik in een grote mall liep in Florida het idee dat ik in een bejaardentehuis rond liep. Overal rolators, elektrische rolstoelen en vele mensen met een of ander hulpstuk. Wel had ik daar een vreemd gevoel bij, want ik miste de werkelijke warmte en de uitstraling die ik wel hier bij de lokale ouderen vind en zie. Maar ook de reden daarvoor heb ik gevonden en die is; dat vele Amerikanen werkelijk van kunst aan elkaar hangen. De ene kunstlip of opgespoten lichaamsdelen na de andere zie je, maar ook de vele kunstorganen en hulpstukken aan hun lichaam zijn bij elk van die personen te zien en te voelen. Ook komt daar nog bij dat doorgaans de Amerikaanse bevolking een lege instelling heeft naar het leven toe.

Alles is nep en kitsch en zo eindigen ze veelal ook. Helaas hebben de meeste van deze mensen werkelijk weinig geleerd van het leven. Ook dat blijkt als ik met hen praat en dan vraag ik me soms af of deze mensen wel weten of ze op aarde leven. Zo leeg en zo afgestompt, dat kun je, je bijna niet voorstellen wanneer je met hen een gesprek aangaat. De maatschappij heeft duidelijk een zeer grote stempel gezet op de levens van deze mensen. Ik mis dan nog net die schaapskieren, maar voor de rest is alles aanwezig. Afgestompt en werkelijk gedegradeerd tot een kudde volk.

Dat kun je ook dagelijks zien op de TV. Erg en zeer leeg is de materie waar deze mensen mee bezig zijn. Hebben we ook nog al die zweverige mensen, maar als je dan hun lijn gaat volgen kom je uit bij een of ander cursuspakket of een seminar! Geld is waar alles om draait. Nu is dat niet alleen in Amerika zo, maar die lijn kun je naar zeer veel landen door-trekken. Zelfs de zogenaamde communistische landen zijn zo aan het verzieken. Maar laten we het maar niet hebben over vele oosterse landen die ook al bezweken zijn. De landen die blindelings achter een geloof gaan laten we maar even helemaal links liggen. Daar is werkelijk duidelijk te zien waar mensen toe in staat zijn als hun hersenen gespoeld zijn voor een of andere God. Leeg en niets betekenen meer voor de huidige wereld en hun eigen bestaan.

Toch is er nog een oudere garde die wel wat kan betekenen voor de jeugd. Een geluk, want langzaam maar zeker lijkt erop dat het werkelijke oudje aan het verdwijnen is als ras. Gelukkig dus niet want anders had ik dit boekje niet kunnen schrijven of het was misschien een mapje van 10 bladzijden geworden. Maar ik kan in ieder geval nog vele verhalen, voorvallen en gebeurtenissen naar boven halen wat de oudjes voor me betekend hebben en nog betekenen. In de afgelegen landen, in de verre uithoeken van ons heerlijk eiland zijn nog altijd oudjes te vinden die voor mij de ware levenswijsheden hanteren. En je zult dan ook zeker in dit boekje enkele de revue zien passeren. Laten we maar meteen met een beginnen die alle kleuren en kenmerken heeft.

- Een persoonlijkheid

Een persoon die zeker tot deze categorie valt is een oudere man die ik hier op het eiland heb leren kennen. Het is een persoon die kennelijk zijn gehele leven lak heeft gehad aan het systeem en zijn wetten. Wel is het een man met een hart en ziel en door al zijn gebeurtenissen om hem heen werkelijk veel kan vertellen. Hij heeft echt met niets geleefd en heeft vanuit daar gezien dat je uiteindelijk maar weinig nodig hebt op deze aarde.

Het frappante is dat hij ook duidelijk heeft bewezen dat alles wat je nodig hebt op je weg komt en dat je niet echt rare fratsen uit hoeft te halen om te blijven leven. Hij deed werkelijk alles wat God verboden had en hij weet ook dat er geen God bestaat. Met dat gegeven heeft hij vele mensen kunnen helpen in vele landen maar heeft hij ook aan het leven, van en om hem heen, een extra dimensie toegevoegd. Er was en zou vreselijk veel over hem geschreven kunnen worden maar ik probeer enkele dingen uit te lichten en hier op papier te zetten.

Eén vrouw, kom nou

Het is een man die altijd vreselijk dicht bij de natuur betrokken is geweest. Hij gedroeg zich meer als een dier dan een mens en dat kwam al naar boven toen hij meende meerdere vrouwen te moeten hebben. Nu weet ik, dat het een gewoonte is hier op dit eiland dat je, je niet bij een vrouw moet houden. Het is volgens hem saai maar ook onnatuurlijk. Maar goed, dat even terzijde. Hij had dus werkelijk meerdere vrouwen en zo moest hij vluchten want leeftijd maakte hem ook niet veel uit. Hij vluchtte met een jonge vrouw naar het vaste land. Helaas werden ze op open zee al overboord gegooid. Geluk was met hen, wilde indianen vonden hen en namen hen mee naar hun stam. Zo werden ze voor 10 jaren lang een deel van een indianenstam, midden in de oerwouden.

Ze leefden daar volgens de wetten van de natuur en die heeft zeker deze man nooit meer losgelaten. Jagen, vrouwen en domineren waren de oerinstincten die hem weer helemaal bijgebracht werden.

De zak van Hato vliegveld

Nadat de tijd verstreken was keerden ze terug naar dit eiland en hij begon in dieren te handelen. Maar buiten de dieren waren er vele nevenactiviteiten want waar waren die wetten toch voor? Allemaal onzin! Zo was er een keer dat hij op de airport stond met een zak in zijn hand. Een onervaren douanebeambte bleef op zijn strepen staan en hij moest die zak maar openmaken. Hij waarschuwde nog dat er slangen in zaten maar de douanebeambte bleef er op staan om de waren te zien. Hij haalde het touw van de zak af en gooide zo alle slangen, zoals gevraagd, op de balie! Grote paniek want het waren dus echte slangen! Toen deze man de opdracht kreeg om ze terug in de zak te doen liep hij weg en liet de slangen de slangen. Vanaf die dag heeft nooit meer iemand op de airport gevraagd wat deze man binnenbracht en was ook de weg open voor vele handelswaren.

Eens een dier, blijft een dier

Het is een bijzondere man en dat kon je wel zien als hij bij de dieren was van de dierentuin. Alle dieren raakten opgewonden als hij maar in de buurt was van dat park. We hebben dat zelf eens mee mogen maken nadat we hadden afgesproken dat wij eerst in het park zouden zijn en hij later van huis zou vertrekken. De dieren werden al onrustig voordat hij nog in het park was aangekomen! Hij straalt werkelijk een ongelofelijke energie uit. Dieren werden onrustig en toen hij arriveerde stond het hele park op zijn kop.

Jako verliefd

Een andere gebeurtenis met zijn aap. Een chimpansee met de naam Jako. Hij had deze aap al van jongs af aan en die at mee aan tafel, droeg kleren en gedroeg zich als een mens. Hij was werkelijk hun derde kind. Deze aap werd ouder en zo groeide hij uit tot een volwaardige aap die ook wel eens aan vrouwen dacht. Wel goed te verstaan, vrouwen van zijn eigen soort. Nu meende de man dat er veel van zijn soort op dit eiland rondliepen maar helaas Jako zag het anders en inderdaad Jako was de enige chimpansee op dit eiland. Hij werd minder betrouwbaar en zelfs ooit best angst aankwekend en zo moest hij steeds meer opgesloten worden in een zeer zware getraliede kooi. Toch wist Jako het slot regelmatig te ontcijferen oftewel uitbreken en dan ging hij op pad.

Op een nacht was hij weer op zoek geweest maar was het toch een beetje uit de hand gelopen. Jako had van het ene dak naar het andere dak van de vele wagens langs de weg gesprongen! Gevolg, een ravage en 12 wagen waren omgetoverd tot een laag sport model! De eigenaren kwamen klagen maar dat had bij deze man weinig nut. Ze kregen allemaal te horen dat ze de wagen maar niet buiten hadden moeten zetten. Geld was er ook niet te halen bij deze man want dat had hij nooit. Ja wel, genoeg geld om number te kopen maar nooit is er verder iets in zijn zak. Hij deelt werkelijk alles wat binnenkomt. Ook als hij met number wint dan gaat het merendeel ervan naar vrienden die het hard nodig hebben volgens hem of hij gaat blikken worst kopen voor de zwerfhonden op dit eiland.

Belasting, wat is dat?

Belasting is voor hem altijd een rare instantie geweest. Volgens hem heeft God zeker geen belasting geschapen, al was hij helemaal niet gelovig maar daar geloofde hij wel in! Ondanks dat hij een zaak had en dat hij veel zaken deed was hij nog nooit in dat kantoor geweest. Hij kreeg wel aanslagen maar die liet hij de postbode allemaal meteen in de vuilnisdrum gooien! Tot op een dag de postbode hem vertelde dat dit een andere envelop was en het misschien wel geld innen was. Hij stormde naar buiten nam de enveloppe aan en jawel hoor, hij kreeg geld terug! Als een kind zo blij stapte hij in de wagen en ging meteen naar het belastingkantoor waar hij inderdaad geld terugkreeg. Voor alle zekerheid had hij de dame nog gevraagd of hij nog meer geld zou krijgen van de vorige jaren. Maar jammer voor hem, gaf de computer niets aan. Ook dat vond hij wel vreemd en vertelde de juffrouw om de computer nog eens goed te bekijken. Nee, er stonden geen andere bedragen achter zijn naam!

Watermeloentje kopen

Een bijzondere man is het en het is een man met werkelijk een hart en een ziel. Hij is zelfs een keer voor een erg zieke persoon een meloen wezen halen in het buitenland, op het moment dat er geen meloen op het eiland was. Deze vrouw was stervende en had er zo'n zin in. Dus ging hij naar het vliegveld, kocht een ticket en haalde een meloen voor haar! Dit soort zaken komen veel voor in zijn levensverhaal en hij is nog steeds mijn beste vriend en een persoon die voor velen door het vuur gaat.

Ook deze, over de 80 jarige man heeft een geweldige instelling die je bij vele oudjes kunt terugvinden. Allemaal hebben ze lak aan de gevestigde orde. Blijf je je vastklampen aan de regels en de wetten dan zul je jong sterven, is hun motto. Dat blijkt wel dagelijks, waar jonge mensen al op

reis gaan naar de eeuwige jachtvelden terwijl de lachende en loslopende oudjes maar doorgaan in een leven wat geweldig is.

Nog steeds heb ik zeer regelmatig contact met deze man en ik lach me rot als hij loopt te schelden tegen zijn eigen volk. Racisten bestaan niet volgens mij, buiten deze ene man die werkelijk en iedereen uitmaakt voor alles wat maar mogelijk is. Zelfs zijn eigen ras kan niet kloppen volgens hem. Hij heeft duidelijk lak aan alle gevestigde orde.

In de boeien

Zo kom ik even op een voorval waar ik deze man geboeid op de voorpagina van de kranten zag staan. Op zijn 79 leeftijd had hij het wel iets te bond gemaakt. De huidige jeugd was allemaal aan het crossen op een zandpad achter zijn huis. Nu had hij hen meerdere malen gewaarschuwd, maar wie luistert er nu tegenwoordig naar een oude man? Zo bleven deze kinderen doorgaan totdat deze man het genoeg vond. Hij haalde oude olie uit de schuur en gooide dat over een groot deel van de zandweg. Nu gaf dat niet het resultaat wat hij gehoopt had, dus had hij nog een soort 'noodrem' bedacht. Hij kwam met een lading stenen en die plaatste hij midden op die weg! Opgelost, geen crossen meer maar wel een politie die niet wist hoe snel die moest komen. In een keer werd de politie actief en hadden de eerdere vele telefoontjes van hem niets geholpen omdat pa een politiek vriendje was van de politie! Maar toen met dat gebeuren kon de politie koppen maken in de kranten. 79 jaar en in de boeien voor stenen op de weg plaatsen! Hij was ook weer snel buiten en is het verder ook nog heel goed afgelopen voor hem. Binnen de kortste keren was de zandweg geasfalteerd en was de stof ellende voorbij.

Och, deze man heeft tot de dag van vandaag de gemeenschap bezig gehouden en werkelijk met alles de draak gestoken. Hij is een levendig bewijs dat de hele maatschappij een groot circus is.

Zo zijn er in mijn leven al aardig wat oudjes op mijn pad gekomen. Zeker is dat je, als jong kind, de mensen boven je ziet als werkelijk oudjes. Toch had ik dat het minst met mijn ouders en dat zal zeer zeker komen omdat deze mensen erg betrokken waren met mijn leven maar ook voor openstaan, meer als een vriend dan opvoeder. Natuurlijk werd ik wel degelijk opgevoed al zul je soms wel je bedenkingen hebben. Maar ik kan je vertellen dat ik doorgaans al die poespas niet nodig had. Ik had de regels niet nodig om op een pad te blijven dat mijn leven moest gaan voorstellen. Een persoon die mij vertelt wat er moet gebeuren en hoe dingen moeten, zijn voor mij mensen die eerst eens zelf aan de slag moeten gaan en moeten gaan leren wat werkelijk een leven is. Elk kind, dat op deze aarde dagelijks geboren wordt, weet zijn weg al en heeft echt niet al die opdringerige regels nodig van een zieke maatschappij.

- Indigo generatie

Steeds meer gaat er ook een nieuwe generatie kinderen komen die we dan een stempel geven; ‘Indigo’ kinderen. Maar wat zijn deze kinderen werkelijk? Als je goed ziet, zijn het kinderen die duidelijk hun weg al bepaald hebben. Een weg die niet altijd gaat zoals een maatschappij dat graag had gezien. Dan ben je al snel een gevaar of val je buiten de boot. Met een tabletje hier en een spuitje daar proberen we dat dan nog wat bij te sturen. Toch zal deze generatie kinderen de wereld werkelijk gaan veranderen. Het zijn niet meer zo zeer de uitzonderingen die we vroeger hadden, waar enkele mensen uit de toon vielen en als je als kind niet direct paste in het geheel, snel opgeborgen werd. Nee, we hebben nu het stadium bereikt waar de maatschappij zal moeten inzien dat niet duizenden of miljoenen kinderen opgeborgen, plat gespoten of onderdrukt kunnen worden. Het gaat veranderen en deze kinderen zullen wel degelijk oplossingen aanvoeren om alle misstappen van deze maatschappij te veranderen. Tot ergernis van die vele oudjes die alsmaar dachten dat het systeem een eeuwig leven had. Veel zie je veranderen en ook veel is

al veranderd. Het zal door deze nieuwe generatie ook een ander tijdperk geopend worden wat zeker ten goede gaat komen voor de mensheid.

Het wonderlijke is, dat de werkelijk wijze oudjes daar in zijn geheel geen moeite mee hebben. Natuurlijk niet, want ook zij waren een van de voorlopers van deze kinderen. Zij lachen nu en zien wat er werkelijk gaat gebeuren. Zelfs ik, als nieuwkomer in mijn nieuwe oudjeswereld, lach en zie hoe de maatschappij naarstig naar oplossingen zoekt om te redden wat er nog te redden valt. Werkelijk, de kaarten zijn aan het bewegen en de wereld is zijn draai aan het maken naar een nieuwe richting en daarbij zullen veel leeghoofden en schapen uit de oude maatschappij vallen en helaas doelloos aan hun eeuwige reis moeten gaan beginnen.

Merk je ook dat vele Indigo's, laten we dat woord maar even aanhouden, lak hebben aan geld en de manier zoals er nu geleefd wordt? Merk je niet dat vele jongeren weinig praten maar steeds beter voelen? Jongeren die in staat zijn je gedachten op te pikken en jou gedachten door te kunnen geven? Allemaal de weg naar een nieuw/oud leven. Want dit was ook voordat macht, geld en ego parten gingen spelen in een ziek systeem.

We zitten nu nog in een overgangsfase waar vele jongeren zoekend zijn en nog verpest zijn door het oude systeem. Hangen achter een computer, slapen met hun portable telefoon, praten en niet luisteren en geen luisterend oor hebben voor oudjes. Oudjes, je weet wel die mensen die alles weten en alles kennen en wonder boven wonder op alle problemen een antwoord hebben, lijken op vele momenten engelen in de ogen van jongeren. Ook worden ze afgeschilderd als bemoeiallen en lastig! Nu weet ik al dat er ook lastige engelen bestaan en over bemoeien maar niet te spreken! Dus klopt mijn theorie aardig en zo kunnen we dus wel degelijk stellen dat vele oudjes de leidraad zijn voor vele jongeren.

- Andere kant van het eiland

Hier, aan de andere kant van het eiland, zie je dat nog heel sterk. Veel van de jongeren werken en moeten elke dag naar de stad om hun geld te verdienen. De kinderen gaan vroeg naar school maar ze zijn ook weer rond één uur thuis. Veelal gaan ze dan naar welita (oma) toe om daar wat te eten en te spelen en als het nodig is huiswerk te maken. Tawelo (opa) is meestal wel aan het rommelen in de tuin of is een levenswerk aan het vervaardigen achter in een bouwval wat zijn domein is, als man van het gezin. Tawelo klungelt wat en welita zorgt dat het gezin gevoed en piko bello uit blijft zien. De kinderen die door hen opgevangen worden, hebben de tijd van hun leven. Niet omdat deze twee oudjes samen met hen in bomen klimmen of tikkertje spelen. Nee, deze kinderen ervaren de serene rust en het mooie om hen heen wat deze twee oudjes hen bieden.

Wandelingetje

Ik kwam eens met het wandelen hier achter bij ons stuk grond een oud vrouwtje tegen, helemaal op haar eigen en alle rust uitstralend. Verderop liep een klein jongetje met wat takken die ze net hadden gesnoeid van een pad, waar ze door moesten, wilden ze bij hun huisje kunnen komen. Welita had een snoeischaar in haar hand en was niet erg spraakzaam maar ze had zeker een vriendelijke uitstraling. Nu is spraakzaam zijn niet altijd het beste en dat zie je duidelijk bij vele oudjes die weinig zeggen maar een zee aan woorden naar je toe brengen als je contact met hen krijgt. Ook zo deze vrouw die vriendelijk wat brabbelde naar ons toe, maar ondertussen wel de kleine oplegde wat door te lopen met de takken. Het hoefde kennelijk niet gezegd te worden want haar lichaamstaal was al genoeg. De rust die hiervan uitstraalde en de rust hoe jong en oud saampjes bezig waren, was een werkelijke leerschool voor dit kind maar ook overigens voor mij. Ik zag een eenheid in twee verschillende mensen; het kind was oma en oma was het kind.

Oudjes die o zo goed zijn in het luisteren en ondertussen zelf te laten ervaren wat goed en fout is of was. Mijn oma was duidelijk er een van. Haar lichaamstaal was voor mij dwingender dan welk woord dan ook. Maar mijn vader is ook zo eentje die alsmaar luisterde en mij mijn verhaal liet doen en ondertussen ontdekte ikzelf wat er fout en goed was. Tegen de duizend woorden die ik sprak naar hem toe, ontving ik tien woorden terug. Maar die paar woorden gaven mij aanleiding om nog eens duizend woorden tegen aan te gooien en zo heb ik deze man letterlijk overladen met woorden en met gedachten van mijn kant. Maar op die manier kwam ik wel achter wat de antwoorden waren op mijn eigen verhalen. Nu nog heb ik wel eens, dat ik in me zelf of met mijn vrouw aan het praten ben, ondertussen met een vraagstuk bezig ben en dan schiet het antwoord me te binnen. Zo ben ik zelf achter veel oplossingen gekomen die mij niet zijn opgelegd door een of andere goeroe wat een meester, vader of opa moest zijn. Nee, oplossingen gevonden door naar mijn eigen woorden te luisteren!

- Psychologie

Oudjes zijn de beste psychologen en zijn meesters in luisteren. Ik heb het voorrecht eens gehad een psychiater als vriend te hebben gehad. Hij was werkelijk net als mijn vader die veel luisterde en me dan een vraag stelde of een conclusie trok met de daarbij gepaard gaande gevolgen. Deze man had me op een gegeven moment werkelijk op het punt wat ik op dat moment nodig had in mijn leven. Mijn ogen gingen open en deze man verdween uit mijn leven. Toch denk ik nog aardig veel aan deze man en hij blijft ook door mijn hoofd gaan als ik mijn vader spreek of een oudje dat werkelijk aandachtig naar je verhaal luistert. Luisteren is de oplossing van elk probleem. Maar luisteren is niet makkelijk, het is een gave een gave die door iedereen te leren valt. Maar het is zeker iets wat je werkelijk over kunt laten aan een oudje met veel levenservaring.

- Mutaties

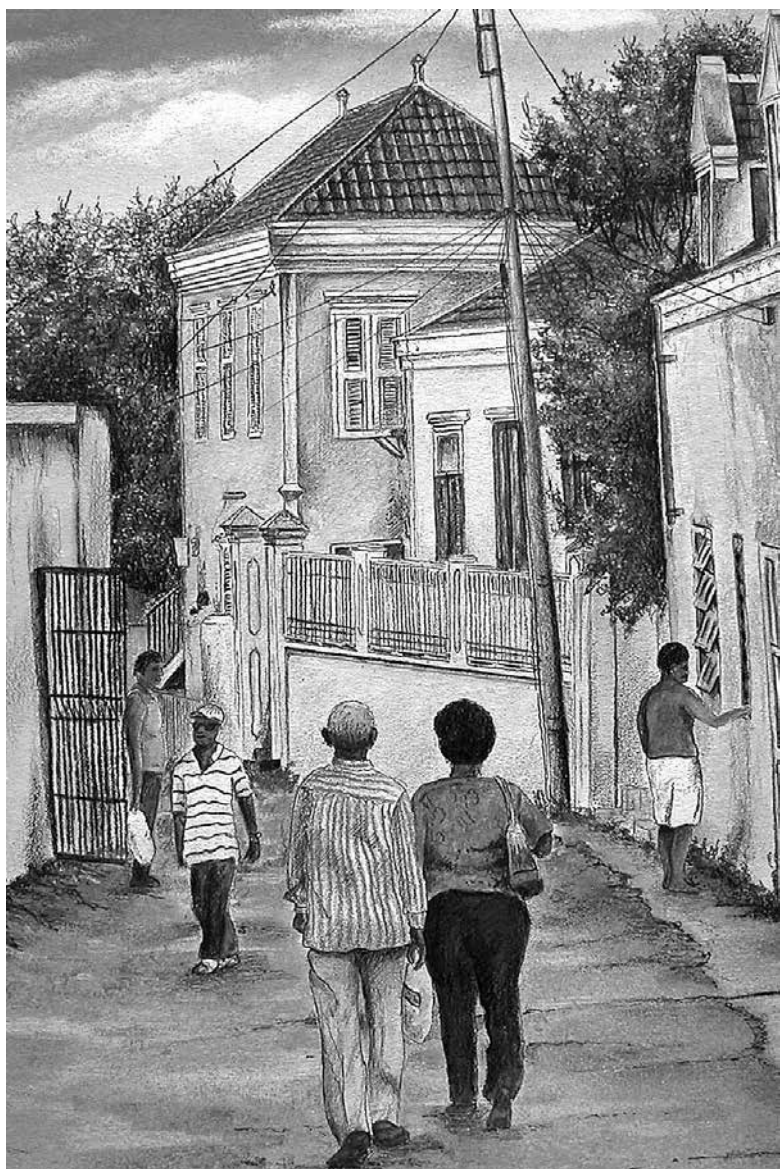
Nu zijn er onder de oudjes ook al aardig wat mutaties, zoals ik ze noem. Oudjes die niet oud willen zijn en zich schamen dat ze in de oude zeurkousenclub zijn terecht gekomen. Mensen die er alles aan doen om maar jong te lijken en zich vol laten spuiten met Botox of ander gif. Dagelijks voor de spiegel kijken ze of er nieuwe rimpels te vinden zijn in hun, net bijgepleisterd en werkelijk uit hun vel trekkend gezicht. En op die manier hun gezicht geen kans geven voor een nieuwe aangroei wat rimpel heet. Helaas, de tijd vergt zijn tol en dat is duidelijk aan een sterfelijk lichaam te zien. Je kunt nog zo veel verbouwen aan je lichaam, toch sterf je af, al zegt de schijn dan van buiten dat je eeuwig jong uitziet. Mensen geven tegenwoordig kapitalen uit om jong te blijven uitzien maar er gebeurt wat meer! In de vele jaren dat ik de vele wijsheden van vele oudjes over me heen liet gaan, merkte ik ook dat er wat vreemds gaande was. Er waren aardig wat oudjes die werkelijk geen wijsheden bevatten! Hoe ik dat bedoel, is het volgende. Doorgaans als ik contact heb met oudjes aan een baai of op de straat dan straalt er wat van hen af. De wijsheid, het gemoedelijke en een ware levensstijl is duidelijk waarneembaar bij deze mensen. Niet alleen van hun gezichten of lichaam af te lezen maar ook de energie die ze uitstralen. Ze stralen het uit en hun woorden komen veelal duidelijk gekozen en goed geplaatst op het juiste moment uit hun mond. Werkelijk zoals een wijs mens zich gedraagt. Ze proberen zo op die manier ook de jeugd nog wat bij te brengen. Maar wat gebeurt er wanneer ik de laatste tijd met die opgetrokken vellen praat? Er komt weinig zinnigs uit hun mond! Het lijkt wel dat bij het opspuiten en optrekken alle wijsheid verdwijnt! Nu weet ik dat het uiterlijk niets te maken heeft met het innerlijke. Maar daar hun gedachten alsmaar zijn over hoe en wat te doen om maar jong te blijven, is er geen plaats om werkelijk nog wijs te denken. Al hun aandacht gaat uit naar het jong en vitaal willen zijn! Door te denken aan een eeuwige jeugd hebben de hersenen het te druk om de ego te strelen van zo'n persoon en is er weinig ruimte over voor nog levenswijsheden. Ik ben hier op gaan letten en je kunt de klok erop

gelijk zetten dat er weinig goeds uit een mond komt bij wie de buitenkant compleet verbouwd is!

Nu is generaliseren niet waar ik me mee bezig houd en ik blijf altijd het goede in een mens zien. Toch wil ik je eens vragen om maar eens op te letten als je weer een hypermodern, opgetrokken, ingespoten wezen tegenkomt. Roddels, haat en nijd zijn de gesprekken van de dag bij hen. Heb jij gezien wat hij doet en kijk daar, hij loopt met een ander. Maar ook de angst dat er weer een rimpeltje zich gaat melden. Alsmar het liefst ook nog o zo gezond eten en ondertussen de ene na de ander pil grijpt. Want we hebben A tot en met Z toch nodig volgens onze gezondheidsgoeroes! Man o man, wat een egotrippers. Hier op Banda'bou doen we dat af als 'lege stadse' mensen. Ja leeg, compleet uitgezogen, letterlijk en figuurlijk want de wijsheid van een oudje kan zich niet ontplooien in een strak getrokken lichaam. Het is werkelijk frappant om te zien en mee te maken waar al de energie van deze mensen aan verspild wordt. Er is een wet in het universum die duidelijk is en dat is; alles wat komt zal ook weer moeten gaan. We hebben de leeftijd van een mens al aardig op kunnen schroeven omdat we iets meer weten van ziekten en bacteriën. Toch zal het niet gaan worden dat we een eeuwig leven hebben in dat ene zelfde lichaam. Dan komt de hele commercie nog eens om de hoek kijken die een spel speelt dat, als je jong eruit ziet, je ook van binnen jong voelt! Man, werkelijk de grootste lariekoek waar jammer genoeg o zo vele mensen nog in geloven ook. Het is niet zo dat als je, je eigen laat verbouwen dat er ook werkelijk je lichaam iets zal veranderen. Ook zul je er geen dag langer door leven en bewezen is dat je er zelfs korter door gaat leven door al die kunst in je lijf. Dan wil ik het toch houden bij die oude oudjes die vol rimpels zitten en waar hun lichamen boekdelen spreken. Ik wil geen tijd en ruimte meer hier aan spenderen, zoals mode en vals voordoen van mensen. Mensen die zuiver zijn hebben geen oplapspullen, pillen of zalfjes nodig. Mensen met een werkelijk hart en ziel, mensen met een sterke persoonlijkheid staan boven al deze poespas en lachen om het kortzichtig leven van veel van hun medelotgenoten.

Nu weet ik dat er aardig veel mensen zich een beetje onprettig voelen want je bent onderhand verplicht om je te laten verbouwen, wil je in deze maatschappij nog mee tellen. Ik kan alleen zeggen, de prijs daarvoor betaal je later wel. Als het lichaam zich gaat roeren en rare ziekten opduiken en als je niet verder weet hoe je verstand te moeten gebruiken. Want wat wil je nog met hersenen doen die alsmaar met jong zijn bezig zijn, terwijl het in een oud vel zit? Hoe moet zo'n lichaam zich dagelijks gedragen en instellen als hij iets anders ziet in de spiegel dan dat hij werkelijk is? Je kunt gewoon een lijn trekken, dat al die opgetrokken bijgepleisterde Barbie poppen met al die verbouwingen, werkelijk hun verstand verliezen.

Ik heb al eens eerder over dit onderwerp geschreven en ik denk ook dat ik het hierbij ga laten. Het is voor mij zo jammer dat de huidige jeugd hun naasten niet meer kunnen zien zoals ze werkelijk zijn. Ze kunnen niet meer voelen wie hun vader of moeder, opa of oma werkelijk zijn want velen zijn te druk doende met ook jong te zijn. Hun hersenen gespoeld en gezet in de rij van robotten die allemaal een serienummer hebben. En daar beste mensen, gaan momenteel aardig veel de fout mee in. Onze jeugd heeft niet meer de jaren zoals wij ze hebben gekend. Een luisterende vader en moeder en een oma en opa die je wijsheden uit het leven meegaven. Vele wijze woorden van deze mensen schieten nog dagelijks door mijn hoofd. Er zijn dingen die ik vergeten ben maar hun woorden komen wel weer op bij een gesprek of bij een of ander oudje op de straat. Ik heb het geluk dat ik heb mogen leren luisteren, maar ik heb ook het geluk dat ik nog steeds mensen zie en voel die zich als mens gedragen en uitzien!

Boodschappen doen

We woonden geruime tijd naast een vriend en hij was werkelijk een man op leeftijd. Je zag duidelijk dat de dagen voor hem steeds zwaarder werden maar hij had toch altijd nog lol in het leven. Hij wist mij altijd nog op te peppen als er weer eens een nare gebeurtenis was geweest die dag. Ik was volop aan het werken in onze woonkamer, want daar heb ik mijn tekentafel staan en hoorde in een keer zijn voordeur dichtklappen. Ik keek op en zag in een schim dat hij naar zijn wagen liep en weg wilde rijden. Maar ik zag meer, want hij had een bloot bovenlijf. Toen ging ik naar buiten naar de wagen waar hij al in zat, klaar om weg te rijden. Ik vroeg hem toen waar hij naar toe ging. 'O, ik ga even naar de supermarkt iets verderop om wat te kopen.' Ik keek naar hem en vroeg of hij dat van plan was te doen op de manier zoals hij gekleed was. Hij zag duidelijk het probleem niet en verbaasde zich dat ik dat vroeg. Ik vroeg hem of hij 10 jaren terug ook in zijn onderbroek naar het werk ging. Hij keek wat rond, stapte uit en ging weer zijn huis binnen. De weg naar de supermarkt was kennelijk niet meer zijn taak, want hij kwam niet meer terug. Later riep hij mij en ik mocht zijn boodschappen gaan doen!

- Omgedraaide rollen

Op een gegeven moment gingen de rollen zich langzaam maar zeker omdraaien want ook ik werd ouder en ik kreeg onder mij steeds meer mensen die jonger, jonger en piepjong waren. Ik werd kennelijk vanzelf ouder en ik merkte dat vele wijsheden die ik geleerd had van mijn oudjes nog zeker niet toepasbaar waren in mijn wereld. De scholen accepteerden mijn instelling niet en ik deed kennelijk alles goed fout. Ik meende ook zelfs dat er toch nog een andere weg moest zijn. Ik begon te zoeken naar de weg van het leven zoals het in de maatschappij zou moeten zijn. Toch was er iets wat me alsmaar aangaf dat ik het wel goed deed en dat ik misschien al wat verder was dan al die schoolgaande jeugd.

Mijn ouders steunden mijn manier van leven en er waren meer mensen om me heen die me alsmaar voorhielden dat ik niet af moest wijken van mijn pad. Moeilijk, want hoe verklaar je dat aan je klasgenoten? Een van mijn eerste grote opspraken was al in een van de eerste klassen waar ik belandde en waar ik iedereen werkelijk als dom uitmaakte. Je begrijpt, dat werd niet in dank afgenomen en ben zo maar naar een andere klas gezet waar ik wel de mededeling kreeg dat ze ook dom waren maar ik het niet moest zeggen! Ja, hoe leg je dat anders uit aan een kleuter?

Je kunt wel inzien dat mijn schooljaren niet mijn sterkste jaren waren en dat liet ik ook vele leerkrachten merken die maar geen vat op me konden krijgen. Nee, ik was geen beest in de klas maar ik was o zo braaf en zat altijd het meest rechtop. Ik deed werkelijk niets en dat is niet wat ze willen in een schoppende maatschappij. Ik moest harder worden en als een jongen gaan vechten. Ik moest leiding gaan geven en laten zien wat mijn mening was! Maar wat deed ik, ik speelde dat ik er niet was. Het was een geweldig middel om vele dingen de kop in te drukken. Ik heb nooit gevochten, had geen ruzies en nooit strafwerk, berisping of wat dan ook. En dan ja, dan val je werkelijk overal buiten want je was niet te manipuleren, te pakken of te intimideren. Iets waar kinderen onderling, maar ook de leerkrachten o zo goed in zijn. Het was mooi om mee te maken dat je als kleintje werkelijk ongrijpbaar was. Wel was het zeker een moeilijke taak maar zelfbeheersing en geduld waren de twee pijlers die ik als zeer snel van mijn oudjes heb geleerd. Die oudjes die me werkelijk lieten inzien dat er meer was en dat school eigenlijk het intimideren en het afstompen van je eigen ik is. Ik kan je zeggen dat ik werkelijk veel getwijfeld heb aan de wijze woorden van de oudjes, zeker die tijd, maar ik kan nu bevestigen dat ik dankzij hen nu wel een geweldig en apart leven leid.

Niet werkende opa

Ik zat laatst met zo'n opa wat te praten en die kwam met een geweldig verhaal. Hij was heel veel met enkele kinderen bezig, paste op en was er als ze hem nodig hadden. Heerlijk een man, die je kinderen wat bijbrengt buiten slapen, toch? Maar goed, op een gegeven moment vroeg een van die kinderen: 'Opa, heeft u wel eens gewerkt?' Nou, ik vind dat een steengoede vraag want wat moet je niet denken van een man die er altijd is, jouw eten mee helpt opeten en als je pech hebt ook nog van je kamer moet als hij blijft slapen! Wat een beredenering en wat een logica, zo'n oudje zal zeker niets te doen hebben, toch? Laat de kinderen maar schuiven en het werd een heel verhaal wat opa af moest steken om zijn werkzaamheden van het verleden te verklaren aan deze kinderen.

Eigen-wijs-heden

Met een goede vriend, een oudje, ging ik zeer regelmatig naar openbare veilingen of plaatsen waar ergens op te bieden viel. Ook zo deze keer kwamen we in een grote hal waar defensie een verkoop had van afgeschreven spullen. Door elkaar was het zo dat je van drie stoelen nog wel één goede stoel kon maken. Maar deze keer leek het erop dat ze al het oorlogsmateriaal vanuit Irak hadden binnengehaald en ook voor alle zekerheid met een tank overheen gereden hadden. Het was werkelijk troep. We liepen wat rond en ik had al mijn conclusies getrokken, wegwezen hier, ze willen op een goedkope manier hun junk kwijt en als het nog even kan nog wat geld voor vangen ook! Maar deze man, waar ik mee samen naar deze veiling was gegaan, kon het niet laten om op twee secties te bieden. Ik vertelde hem nog dat elke cent te veel was en dat het ook nog eens een vrachtwagen zou kosten om deze troep op te halen. Maar eigenwijs als hij was en als oudje altijd beter wetend, werd er in een gesloten enveloppe geboden. Enkele dagen later kreeg hij het heugelijk nieuws dat hij de trotse eigenaar was van deze vuilnis-

belt! Hij vroeg me om deze troep op te halen waarop ik hem vriendelijk voor bedankte, want ik had hem gewaarschuwd. Dus belde hij een vuilniswagen op en liet hij alles afvoeren! Winst, dat kun je wel nagaan, is er niet gemaakt. Het was ook een van de laatste keren dat deze man nog op een veiling kwam.

- Tienerjaren

Na mijn schooltijd werd duidelijk dat ik door moest gaan en ik ging dus door in het tekenen. Nu zijn al die vervolgscholen werkelijk een verdere hel en nog een grotere rem op je ontwikkeling in je verdere leven. Want wat de maatschappij wil, is dat je gaat mee draaien en presteren en dan rijkelijk beloond wordt met geld. Geld wat niets waard is en nergens voor dient! Zo werden mijn vervolgscholen meer een weg van links, rechts en zeker niets aannemen van deze ‘wijze’ heren. Dat bleek ook omdat ik kennelijk de leraar regelmatig de klas uit kreeg als ik weer eens hem wees op zijn onbenullige uitleg of niet juiste stelling. Ik kon gelukkig me redelijk door deze wereld wringen, al hing daar een aardig prijskaartje aan. Ik werd zelfs al zeer jong gevraagd voor een reclame bureau wat een prestatie was en ik had dus aardig wat punten gescoord op de ladder van de maatschappij. Geweldig, ik had al jong een geweldige baan en werkelijk een topsalaris! Wat wil je nog meer als tiener in een maatschappij waar je, je eerst maar eens waar moet maken? Maar er was wat anders. Wat ik wil was duidelijk, vrijheid en mijn eigen manier van leven zoals vele oudjes me dat geleerd hadden. Dus ik nam ontslag, weg loon, weg toekomst en welkom vele grijze haren voor mijn ouders. Ik ging tekenen, vissen en met de natuur bezig zijn. Jantje Staat, zou mij wel onderhouden, iets wat ze ook braaf deden en ik ook mooi gebruik van maakte. Dienden ze nog ergens voor. Uiteindelijk moet iemand het geld toch opmaken, nietwaar? Maar goed, na een tijd kon ik in een hobbyzaak staan wat me wel leuk leek en wat ik ook even gedaan heb. Tussendoor was ik ook nog even groenteboer geweest. Ook stond ik in een platenzaak, waar ik voor niets

werkte voor een tijd. Geld zag ik niet als een probleem. Het was wel een mooie opsteker. Daarna kreeg ik als jonkie een ‘doe het zelf zaak’ te runnen. Allemaal voor korte duur, want ik hield niet van vaste banen. Er bleek zich een oplossing voor te doen. Een vriend van mij ging Indonesische markten af en ik heb hem daarmee inderdaad 3 jaren lang geholpen. Niet geheel voor niets want af en toe kreeg ik een loempia, frikandel of een kroket als maaltijd! Maar vrijheid had ik.

Zoals je ziet, een losse flodder was ik, die van het een in het ander rolde maar steeds de wijze raden opvolgde van de oudjes en de wijzen om me heen. Namelijk, maak jezelf geen slaaf van de maatschappij en ik denk dat ook mijn vader aardig deze gedachten had in zijn tijd. Deze man heeft zijn werk altijd gezien als zijn voortbestaan en die van zijn gezin maar niet om voor zijn baas op te komen. Hij werkte zijn uren dat hij moest voldoen maar ook geen seconde meer! Hij was er alleen de tijden die in zijn contract stonden en de rest was hij bij ons, zijn gezin en om onder andere mijn eindeloze verhalen aan te horen. Ik denk dat ik werkelijk kan zeggen dat ik een zoon van mijn vader ben en ik ben trots dat ik het op een geheel andere manier, wat geen makkelijke weg is overigens, toch in deze maatschappij een stempel heb gezet met aan te tonen dat het ook anders kan.

- Curaçao

Nu leef ik al geruime tijd op Curaçao en ik heb me wel eens afgevraagd wat kan ik van deze mensen leren? Ik heb veel geschreven en vele contacten gehad met zeer veel mensen in zowel de politiek als in het bedrijfsleven, maar ook vele mensen zomaar om me heen. Leren, nee van die mensen is niets te leren. Ze zijn werkelijk afgestompte mensen, weggezakt in een laag bij de grond maatschappij. Maar waarom blijf ik dan op dit eiland, werd me al vele malen gevraagd en zelfs ik stelde me zelf deze vraag. Na vele jaren werd het me duidelijk. We weten allemaal

dat de oudere generatie op dit eiland een geweldige generatie is. Dat deze mensen werkelijke mensen zijn en zij stralen dan ook stuk voor stuk een waar leven uit. Ze zijn wijs en ze zijn ver in het leren leven van een leven. Deze oude generatie heeft wat speciaals en staat werkelijk ver boven de zeer veel opgetrokken en gespoten gasten in de stad. Ze hebben hun ego niet nodig en ook geen eeuwige jeugd die niet bestaat. Ze zijn tevreden met wat ze hebben en ze zien het leven zoals het werkelijk is.

Wijze referendum(dom)

Oudjes hebben een geweldige humor. De oudjes die ik ook ken en die een geweldige leeftijd hebben gehaald, waren allemaal van dat kaliber. Ze zien lachen als een van de grootste levenswijsheden en dan moet je het niet zo zien dat ze de godganselijke dag zitten te lachen, maar meer omdat ze een probleem niet serieus nemen en puur omdat er voor hen geen problemen bestaan! Nee, want problemen zijn er alleen maar als je ze zelf maakt en daar hebben die oudjes nu echt geen zin in. Hun grootste drijfsveer is dan ook, geniet van elke dag. Laat de dag komen zoals het komt, vergeet gisteren en wie weet is er geen morgen! Hun stabiliteit en hun eenvoud maken hen die oudjes die het lang volhouden, alles onder een zeer strenge regelmaat. Want wat blijkt, oudjes hebben een vaste regel en handelingen die ze dag in dag uit hetzelfde doen. Zo laat eten, zo laat koffie en zo laat een pilsje, jenever of een wijntje. Ze houden zich daaraan en ga niet proberen die dingen om te zetten. Waarom zou je, want wie bepaalt wat goed is voor je? Dat ben je toch zelf? En dat maakt van vele oudjes, werkelijk de oudjes met veel levenswijsheid maar ook met veel begrip en inzicht. Een langere tijd geleden was ik in een gesprek verzeild geraakt met wat oudjes bij een snack en het was net de tijd van een referendum. Een boe en bah en vele woorden, allemaal met de nodige drank die nodig is om een gesprek op gang te houden. Op een gegeven moment stond de oudste op en nam zeer kort het woord. Wijze woorden, want hij had door waar alles om ging. 'Ik, ik ga vissen en een

lijntje uitgooien. Want met alle politieke rommel krijg ik geen eten op mijn bord.' Hij liep weg want zijn zegje was gedaan.

- De oudjes van Curaçao

Ik ben me verder gaan verdiepen in hun manier van leven. Oudjes hebben een gemakkelijke houding naar het leven toe.

‘Ze genieten van elke dag en laten de dag komen zoals hij gaat.’

Deze zin is een werkelijk belangrijk gegeven en dat is, dat ze de tijd de tijd laten en werkelijk zich door niets laten opjagen! Ze leven op hun eigen manier en op één tempo wat hun lichaam aan kan. Wat je ook duidelijk kunt zien is dat de werkelijke wijze oudjes niet zeuren over een ouderwordend lichaam. Ze accepteren het lichaam zoals het die dag zich voordoet. Gaat het die dag niet, dan doen we het morgen. Want wat maakt het uit, er is niet werkelijk veel wat moet. En zo zijn vele wijze oudjes heerlijk om mee om te gaan. We weten dat ze allemaal stuk voor stuk ooit zeer grote zorgen hebben moeten overwinnen. Er zijn zeker in hun leven grote verliezen geweest. Maar dat maakt het oudje, dat je op dat moment op die manier voor je ziet.

Als je ziet hoe een oudje het leven ziet dan is dat al een wijsheid op zich. Het is een lust te horen hoe ze denken over wat geweest is en het is frappant te zien dat ze niet verder denken dan de tijd, waar je op dat moment met hen samen zit te babbelen. Ze weten natuurlijk allemaal dat er misschien geen ‘morgen’ is, dus op die manier leven ze dan ook. Want wie weet morgen zijn ze er niet. Daardoor zien vele van deze wijze oudjes het leven als een feest. Andere zien het als een gunst en weer andere denken er niet veel verder over na maar beleven de dag zoals het komt. Wel kun je bij alle oudjes merken dat er totaal geen rem is en dat ze steeds makkelijker praten over onderwerpen die toen, terug in

hun leven, een taboe was. Je hebt er bij, die openlijk over verhoudingen praten en dat kan ooit uitlopen tot zeer gedetailleerde gesprekken. Ook kan het zijn dat ze gewoon zeggen wat ze denken wat dan bij de jongeren hard en onverstandig overkomt. Maar waarom onverstandig? Je kunt het toch beter maar weten hoe of wat ze over je denken! In een maatschappij wat van huichelarij aan elkaar hangt is eerlijk en open zijn niet de meest makkelijke manier van leven. Je zult dan zeker veel weerstand krijgen en zo ook vele zogenaamde kansen verspelen. Geef mij maar eerlijk- en openheid want dan laat je, via je uitstraling zien wie je werkelijk bent. Deze rem hebben vele oudjes niet meer en dat komt omdat het hen werkelijk niets scheelt wat en hoe jij daarover denkt! Het is niet belangrijk voor hen want ze gaan toch niets met die gegevens van je doen! Iets wat anders ligt bij die Barbiepoppen die tot hun laatste dag de roddels om je oren laten vliegen. Begrijpelijk, omdat ze de uitstraling en gevoel missen en dat ze beseffen dat ook zij naar een einde lopen van hun leven. Mijn geluk in mijn leven is dat ik veel contact had en nog heb met 'oudjes' die de pure uitstraling van een menselijk leven nog bezitten. Daarnaast ben ik ook een van de gelukkigen die al enkele jongeren tegen ben gekomen die later onze wereld zullen gaan veranderen en terug gaan brengen op zijn weg. Vreemd genoeg is dat het blijkt dat er weinig verschil van uitstraling is tussen deze twee groepen. Alhoewel, niet werkelijk vreemd in mijn ogen als ik mijn theorieën hanteer. Mensen van het pure leven werken namelijk met dezelfde energie. Een energie dat we allemaal op deze wereld mee komen, maar helaas bij zeer velen verdwijnt na verloop van tijd.

Stuk voor stuk hebben ze allemaal hun deel gehad, het deel waar ieder mens verschillend op reageert of mee omgaat. Toch zijn zij de werkelijke oudjes die je kunnen helpen, ook met jouw pad. Ze zullen nooit en te nimmer klagen of aangeven wat met hen mis is. Ze weten drommels goed wat allemaal mis is, maar er over praten roept alleen maar nog meer negativisme op en ook zo meer ziekten, pijn en kommer. Het is daarom dat je veelal ziet dat mensen die niet over ziekten hebben ook langer het leven mogen beleven. En die mensen, die alsmaar in een stress toestand

moeten leven, verder en verder afzakken in een wereld van pijn en verdriet. En dan ook nog uiteindelijk in een wereld vol ziekten. Vele oudjes hebben mij laten inzien dat je, je zelf ziek maakt. Dat jij diegene bent die je eigen lichaam aftakelt maar erger nog, jij bent diegene die je eigen steeds verder in een negatieve spiraal werkt. Wat merk je bij een oudje als je met hem of haar zit te praten? Ze hebben werkelijk geaccepteerd wat het leven hen brengt. Ze hebben niet de neiging om dingen nog te gaan veranderen want verandering zal ook hun leven beïnvloeden. Nu weet ik dat als je, je mond niet openmaakt er inderdaad nooit iets zal veranderen. Wat wil je eigenlijk daarmee bereiken, is dan de vraag. Jouw verandering hoeft niet goed te zijn voor een ander. En zo kom je op een punt dat je merkt dat je ongemerkt alsmaar met je ego bezig bent. Een ego die meent jou te moeten wringen in een maatschappij en zijn systeem.

- Mai

Laat me in een keer denken aan een eveneens oude vrouw van 94, oma van mijn vrouw waar ik zeer regelmatig kwam. Een pikzwarte negerin en om in de taal uit te duiden zoals dat nog wel eens hier uitgesproken wordt, ze is ‘blauwzwart’. Een vrouw die altijd in haar schommelstoel zat en commandeerde wat wij allemaal moesten doen. Ze was een geboren leidster en kennelijk had manlief, die hoofd van politie was, het ook door toen ze hem de deur wees en hij niet meer terug mocht komen. Maar deze vrouw genoot van het leven en dat deed ze zeker door elke dag ‘number’ te kopen. Een loterij waar je bepaalde nummers koopt en dan hopen dat je ooit iets gaat winnen. Wie rond 3 uur ‘s middags bij haar was, was werkelijk de klos en moest naar de hoek van de straat om haar nummers van die dag te kopen bij een illegale lotjesverkoper. Elke dag en echt geen dag overslaan! Nu wisten we dus dat 3 uur een rot tijd was en zo bleven velen rond die tijd ver weg van mai. Maar geen probleem, mai belde je wel op als je er niet was rond die tijd! Ze presteerde het zelfs je van je werk af te halen want de wereld zou niet draaien als de lotjes niet in haar bezit waren!

Maandelijkse nood

Deze vrouw had meer kwaliteiten. Elke laatste dag van de maand had mai de grootste lol en zat ze lachend in de schommelstoel. Daar kwam de maandelijkse show die we alsmaar mee moesten spelen. ‘Wat is er mai, waarom heb je zo’n plezier?’ ‘Van die ouwe die ik uit huis heb geschopt, heb ik deze maand weer het pensioen gekregen!’ Ze kwam dan niet bij van het lachen en had dan de grootste pret dat ze nog steeds het pensioen kreeg van haar, uit huis gejaagde en later, overleden man. Ze genoot werkelijk elke maand als de post kwam met een slip met het pensioen daarop. Ze vervolgde: ‘Daarom ben ik niet van hem gescheiden want hij zal blijven betalen tot de laatste dag van mijn leven.’

Lachend dommelde ze weer terug in haar gedachten en haar dag kon werkelijk niet meer kapot.

Tennissende mai

Maar mai had nog meer van die heerlijke gedachten. Op een dag zaten we met haar op het balkon en in een keer begon ze naar twee kinderen te roepen die uit school kwamen en aan de andere kant van de straat liepen. ‘He, kom eens even hier’, schreeuwde ze. De twee kinderen kwamen netjes naar haar toe en vroegen wat er aan de hand was. ‘Neem jullie beiden even een chapi en maak mijn tuin schoon’, was haar opdracht. Beide kinderen keken wat beteuterd en vertelde haar op een nette manier dat ze naar tennislessen moesten. Mai werd boos, want tegenstribbelen was een slechte optie bij haar en ze riep: ‘Sinds wanneer tennissen zwarte kinderen ook al!’ De kinderen zwegen gelukkig en liepen terug naar de straat en zwaaiden nog even vriendelijk na. Vreemd genoeg vermeden ze daarna elke dag het huis van mai. Mai kon het niet meer vatten dat de tijd zo veranderd was en dat ook lokale kinderen naar tennislessen mogen.

Mijn APK keuring bij mai

Ik vergeet mijn eerste dag bij mai nooit meer. Als fatsoenlijke burger en indringer in een lokale familie moet je altijd gekeurd worden door oma. Dan pas gaat je relatie door want mai besliste wie goed en slecht was. Ik kwam aan en stelde me voor, ze bleef mijn hand vasthouden en ik moest voor haar gaan zitten. Terwijl ze mij aankeek vertelde ze me dat ik een geweldige man was en dat ik het ras van haar familie zou gaan zuiveren. Vreemd als je dat als nuchtere Nederlander hoort en niet bij stilstaat dat ras, kleur en uiterlijk zo belangrijk zijn voor die families op dit eiland. Nederlands bloed en dan nog blank ook nog, kan niet misgaan volgens mai. Ik was goedgekeurd en mocht op mijn stoel terug gaan zitten. Ik blij, mijn vrouw blij en zo konden we onze relatie voortzetten.

Och, ik heb genoten van haar fratsen en de manier hoe een donkere negerin zo racistisch kan zijn naar haar eigen volk toe. Mai was opdracht geven gewend en mai had het zeker niet verleerd ondanks dat haar ogen en lichaam het lieten afweten.

Laatste wens van mai

Zelfs op haar sterfbed had ze met haar laatste adem nog de moed om te vragen om haar sieraden af te doen anders zou het ziekenhuispersoneel ze stelen. Lachen konden we toen niet, maar het was wel tekenend voor een verbitterde vrouw die kennelijk weinig vertrouwen had in haar eigen volk.

Je ziet dat meer, zeker bij de zeer oudere generatie waar nog duidelijk een strijd is tussen de goede en slechte donkere bevolking. Ook uit welke familie je komt is een zeer belangrijk gegeven. Als je de pech hebt gehad dat maar iemand van de familie iets fout heeft gedaan in het verleden dan is de gehele familie slecht en is ook niet te vertrouwen en waar ze

zeker allemaal wel iets verkeerd doen. Ik had dat ook met een zeer goede vriend op dit eiland, een oudere man met wie ik dagelijks optrok. Ik vroeg hem, zeker in het begin van de tijd op dit eiland, over verschillende mensen. Wat bleek, hij had werkelijk op iedereen wel een aanmerking of waarom die familie niet deugde. Hij wist werkelijk van iedereen wel iets en zo vroeg ik hem wel eens: ‘Met wie kan ik dan wel zaken doen of vertrouwen?’ Zijn antwoord was alsmaar hetzelfde: ‘Niemand, en zeker niet de mensen van hier.’ Je moet nagaan, deze man is hier geboren en heeft het grootste deel van zijn leven hier gewoond en gewerkt maar hij was zo verbitterd dat hij inderdaad werkelijk niemand vertrouwde.

De APK keuring van mijn vrouw bij mijn oma

Ik vergeet nooit de eerste keer dat mijn oma mijn vrouw zag. Je weet wel, oudjes houden werkelijk hun mond niet en hebben nergens meer een rem op. Ook zo mijn oma, die honderduit te praten had met mijn aanstaande. Ik was maar een bijzaak want als vrouwen onder elkaar, moeten werkelijk alle gebeurtenissen over de tong gaan en moet er gekeurd worden en kijken hoe de reacties waren van de indringer in de familie. Het leek erop dat mijn vrouw in goede aarde viel en er werden al afspraakjes gemaakt om eens te gaan winkelen en wat verder te babbelen. Let wel, zonder enig manvolk erbij. Op een gegeven moment bleek toch nog dat ik bestond en zelfs mijn naam werd genoemd. Ja hoor, ik werd betrokken in het gesprek en zelfs even heel duidelijk. Er werd aan ons beiden gevraagd of we het ook deden! We keken elkaar aan en wat ga je daar nu op antwoorden. Ik kwam met een vraag terug en die was erg kort: ‘Waarom wil je dat weten oma?’ Oma had, zoals altijd overal een verklaring voor en deze was als volgt. Uit haar ervaring, ja hoor luister goed, want dit is een ervaren gedoe. Uit haar ervaring is het beste om het regelmatig te doen want dan leerde je elkaar goed kennen. Toen was het even raar opkijken en kort daarna konden we er over lachen. Mijn vrouw stelde haar gerust dat we goed ons best deden en dat we

elkaar al aardig kenden. Mijn oma was helemaal gerust gesteld en wist na enkele visites mijn vrouw ook nog eens te vragen wanneer de eerste zou komen. Op die vraag moest mijn vrouw haar teleurstellen want we wilden geen kinderen van ons eigen krijgen. Maar later bleek dat oma daar ook weer een oplossing voor gevonden had, en die hebben we dan ook heel veel later opgevolgd.

- Observeren van oudjes

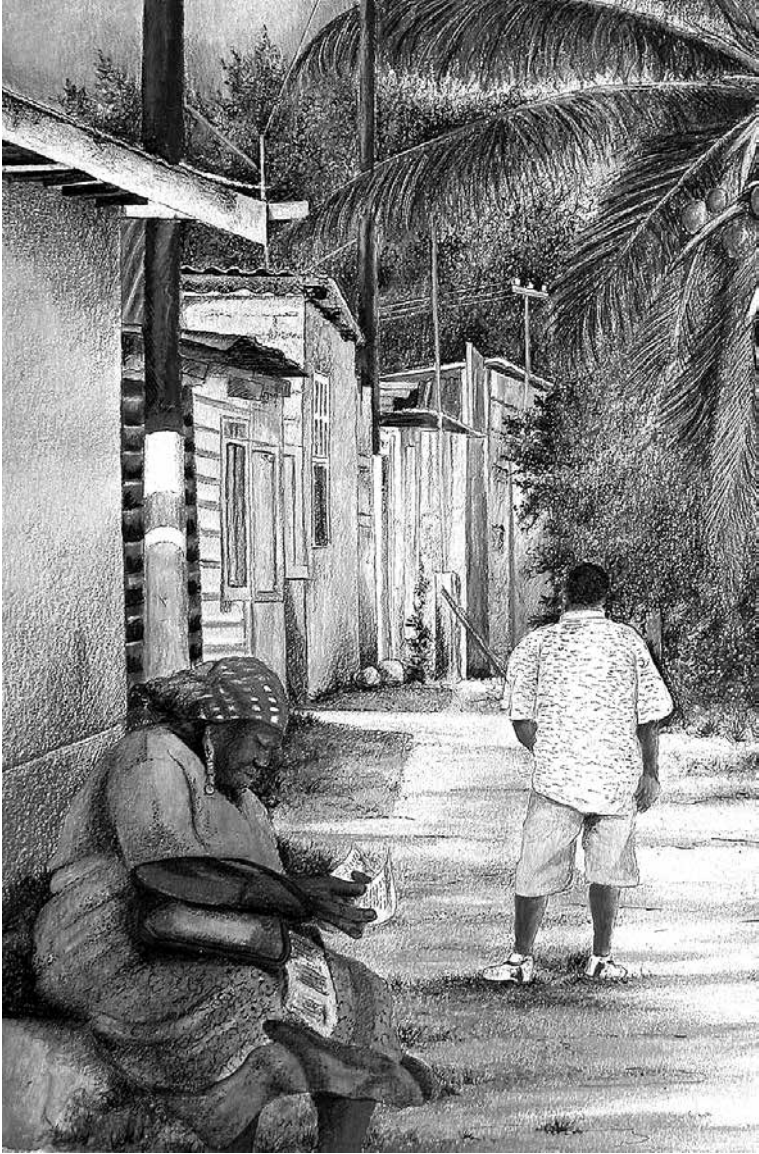
Met het observeren en het beleven van de oudjes om me heen wordt steeds meer duidelijk. Namelijk dat elke verandering een min betekent in je levensduur. Je verkoopt je leven in ruil voor een verandering. Als je alles laat voor wat het is en laat gaan zoals het komt zul je werkelijk het heel lang volhouden. Ga je zwemmen tegen de stroom in dan zul je zeker eerder uitgeput raken dan als je mee laat drijven met de stroom!

Maar waarom ben ik dan die gek die alsmaar schopt en alsmaar bezig is voor het beste voor anderen? Op die vraag laat ik u even het antwoord schuldig want dat zul je pas lezen in het laatste boek wat van mijn hand komt. Net ik, die alsmaar omga met oudjes en werkelijk hun gehele wijsheid door en door weet, weet waar het over gaat en weet hoe het werkt. Net ik, die een dwarsligger schijnt te zijn in het leven. Toch is het mooi als ik praat met deze oudjes en hun reactie hoor en zeker als er enkele bij zijn die me kennen. Ze kijken me aan en ze zeggen weinig en dan komt er een berg van energie aan, die mij vertelt ‘doorgaan, jij kunt het maken’. Dat is een van de redenen waarom ik het allemaal doe, want het zijn juist die wijzen en juist die oudjes die mij de kracht geven om te doen waar ik nu mee bezig ben.

Het manipuleren van een maatschappij is een kunst en het bespelen van mensen is een slechte gewoonte en daar zullen we nog veel keren op terugkomen. Toch hoop ik, dat ik ook voor jou een tipje heb opgelicht in de geheimen van een oudje.

Waarom die lastige vragen beantwoorden?

Op een gegeven moment was ik bij een oudje die altijd alles zelf regelde. Ik kwam daar om gezellig samen een kop koffie te drinken en van een lekker stukje Franse kaas te smullen. Een ritueel wat ik met meerdere oudjes had en het was ook altijd gezellig. Ons oudje zat met volle aandacht achter zijn tafel met wat papieren voor zich. Ik vroeg wat hij aan het doen was: 'Nou de belastingen hebben me weer een formulier gestuurd en ik moet dat even invullen', was zijn antwoord. Ik ging naast hem zitten en vroeg of hij dat nog steeds zelf deed. Oeps, verkeerde vraag want natuurlijk deed hij dat zelf hij was toch niet dement! Okay dan, verkeerde vraag. Volgende vraag: 'Lukt het?' 'O ja', vertelde hij me. 'Kijk zo vul je, je inkomstenbelasting in.' Ik keek en terwijl hij een pen in de hand nam, zette hij bij nummer 1 tot nummer 50 een streep door alle vragen, tekende en schreef daarna de datum onder. Hij voegde zijn pensioenslip erbij en klaar was hij. 'Zo, klaar', vertelde hij me. 'Zo moet jij het voortaan ook doen', wist hij me nog even te vertellen. 'Vanavond rij ik wel naar het belastingkantoor en schuif ik het onder de deur door en dan ben ik weer voor dit jaar klaar', vervolgde hij! Ik vroeg nog of hij wel eens aanslagen kreeg. Hij bevestigde dat met een volmondig ja. 'Maar die brieven moet je gewoon weggooien', had hij nog als extra tip. U gelooft me niet? Nou, ik geloofde het ook niet maar kennelijk betaalde deze man nauwelijks belasting en de belasting gaat erg mild om met oudjes boven de 80. Ik kan niet wachten totdat ik ook die leeftijd heb bereikt, want dan schuif ik mijn doorgestreepte formulier ook onder de deur door bij het belastingkantoor!

- Het leven als oudje

Mijn leven ging door en zo ben ik nu dus op het punt beland dat ik langzaam maar zeker ook gezien word als een oudje. Ik ga daarom vele voorvallen aanhalen die mijn weg naar oudje zijn, hebben gebracht. Toch heb ik het nooit werkelijk zo ervaren want zoals ik al eerder schreef, ik heb al vanaf school gehad dat ik merkte dat er een 'ze' en een 'ik' was en dat deze twee ver van elkaar liggen. Nog steeds, bij de vele projecten die ik me keer op keer opleg, zie ik dat er een grote blindheid is onder de bevolking en zijn mensen. Het blind staren naar geld, lust naar macht en overheersen wat allemaal samen te vatten is in een woordje, 'ego' genaamd.

Toch heb ik lang geprobeerd een zo normaal mogelijk leven te leiden, een leven van huisje, boompje, beestje maar zeker niet mijn doel uit het oog verliezen. Daarom dat ik nu wat luchtige verhaaltjes ga zetten over het hoe en waarom dingen zo liepen in mijn leven. Een pad wat vele mensen nog steeds niet begrijpen. Wanneer ik er over vertel krijg ik meestal als een stille opmerking met het hoofd even schudden, dat ik deze berg op mijn nek heb genomen. Nog harder doen ze hun hoofd schudden als ze horen dat ik door zal gaan tot een einde. Ondertussen weten de oude wijzen dat er geen einde zal zijn! Een einde van een lichaam maar geen einde van een ziel, een geest die verder zal leven en door zal gaan waar het nodig is. Deze lijnen en deze wegen worden nu duidelijk ingeslagen door toch aardig al wat mensen. Niet voor eer, niet voor een lintje! Nee, voor de mensheid en zijn mensen, voor de jeugd en de nog ongebornen. Toch merk ik dat ik echt oud begin te worden. Nee, ik heb niet over lichamelijk maar doordat er steeds meer jongeren oren hebben naar mijn zienswijze, mijn manier van leven en mijn manier van voelen. Dat geeft mij het gevoel de goede weg te zijn ingeslagen en zo kan ik voor de jongeren en misschien ouderen, iets meer betekenen.

Laten we gaan beginnen met een werkelijk heet hangijzer in de moderne wereld en een object wat voor mij al vele jaren een vraagteken is en voor zeer veel jeugdigen een must!

- De telefoon

We weten allemaal wat een telefoon is en het was in de vroegere jaren een werkelijk wonder dat deze dingen bestonden. Je kon met mensen praten die heel ver weg waren, zelfs buiten het bos en heide was het mogelijk contact met hen te krijgen! Maar ik kan me ook nog de tijd herinneren dat er thuis niet zo'n kletsijzer stond. Rustig als het was en zeker fijn als je geen zin had om te kletsen met anderen. Maar ook wij waren vrij snel een van hen, die dat onding binnen kregen. De wereld veranderde en mijn opa deed daar duidelijk aan mee. Hij was door zijn beroep altijd helemaal bij met de nieuwste snufjes. De eerste stereo radio en de eerste televisie die als test bij ons stonden en zo waren wij altijd midden in de nieuwste snufjes van de wereld. Het was dus vrij snel toen dat kletsijzer bij ons kwam want ook dat was voor opa heel belangrijk. Hij moest bereikbaar zijn en niemand kon hem kennelijk missen.

Oma's eerste telefoon

Een telefoon was inderdaad een uitkomst als je snel iets moest doorgeven en als je snel met iemand contact moest hebben. Je kon even vragen wat en hoe de zaken waren en dan was het wel de lijn die afbrak of anders wel de kosten van een gesprek zo hoog. Want zoals altijd zijn nieuwe snufjes prijzig en kon je geen ellenlange gesprekken voeren. Anders zou je dat meteen merken aan de rekening. Het was zo dat oma daar minder moeite mee had en een van de gelukkigen op de wereld was die nooit een rekening zag. Ze zag dan ook nog wel kans om hele verhalen af te steken via de telefoon, totdat opa in de gaten kreeg dat er

weer een monsterrekening in de maak was. 'Lies, stop ermee want nu wordt het te duur', was een veel voorkomende uitspraak naar mijn oma toe. Lies (oma) stopte dan ook heel braaf maar als opa zich omdraaide was er altijd nog een ander levensbedreigend verhaal wat nog even doorgebeld moest worden! Ja, die telefoon is de grootste verandering in de gehele maatschappij. Want wat is er niet allemaal veranderd sinds dat ding de wereld is ingegaan?

Ik wil wat dingen op een rijtje zetten die ik zoal gezien en meegeemaakt heb met dit 'onding' want zo noem ik dit asociaal kletsijzer dan ook. Ik als oudje, dat niet kan begrijpen dat de huidige jeugd meent 24 uur per dag te moeten kletsen via een portable waar je zelfs je haren mee kunt kammen, tanden poetsen, spelletjes spelen, een ingebouwde tosti oven heeft, mailen, internetten en zelfs foto's mee kunt maken! Ja, en als klap op de vuurpijl en dat zul je niet geloven; je kunt met zo'n ding ook nog bellen!! Man, wat een geweldig apparaat en er zijn al aardig wat kneusjes op de wereld door dat ding. Want stel nu voor dat je even geen verbinding hebt! Dan kun je, je vriendje in Sjanghai niet even zeggen dat er geen verbinding is! Je valt dan in een 'niets', een leegte waar de huidige jeugd niet mee weet om te gaan. Erger nog, ze worden panisch en gaan meteen naar de dokter omdat ze het leven niet meer aan kunnen want de verbinding is uitgevallen! Het zijn allemaal stuk voor stuk zielige wezens die niet meer weten wat te doen met hun huidige leven. Weg telefoon, weg leven! Is het je niet opgevallen hoe angstvallig vele mensen hun portable vasthouden, elke minuut in afwachting van een message of telefoontje?

Interessant of zielig?

Ik heb eens iemand op visite gehad die zich zelf alsmaar messages aan het sturen was om aan te tonen hoe belangrijk hij wel was. Zo ook een andere persoon die terwijl je nog in gesprek was met hem, de telefoon gewoon opnam en niet eens het fatsoen had om op te staan en ergens anders het gesprek te voeren. Allemaal om te laten zien hoe onmisbaar ze zijn. Maar het gaat verder, want sinds het massaal verslaafd zijn aan dat ziekelijk apparaatje worden mensen vaker ziek en voelen zich gestrest. Vreemd? Nee, want wat wil je als je de godganselijke dag met dat ding bezig bent?

Het is gewoon lachwekkend hoe de hele maatschappij aan het draaien is rond dat ene ding. Als je op straat loopt meent iedereen te moeten praten via dat ding met die ander die net ook over die straat loopt. Helaas hebben ze niet door dat ze achter elkaar lopen en zo blijven ze dus eindeloos kletsen! Je kunt geen gesprek meer voeren of je hoort dat er nog een ander gesprek op de lijn zit! Was ik niet de eerste in de lijn van de gesprekken? Nee, je wordt op 'hold' gezet en met een beetje pech valt dan jouw lijn uit. Dan maar weer terugbellen en dan nemen ze net niet meer op! Een wereld waar 'asociaal zijn' beloond wordt en waar netheid afgestraft wordt!

Telefonade voorvallen

Ik was met mijn kinderen en mijn vrouw aan het rijden over de woeste noordkant hier op het eiland. Al vele jaren nam ik elke weg die maar op een geitenpad leek en ging ik er vanuit dat daar een grote Landcruiser ook doorheen kon. Die dag was het noordkant rijden en we namen dus weer zo'n bewust pad. Het was al enkele dagen wat regenachtig geweest en dat maakte het rijden in de woeste natuur alleen maar spannender. Ik sloeg dat pad in en kwam op een gegeven moment voor een plas te staan van enkele honderden meters. Ik had nog nooit omgedraaid in mijn avonturiers leven en zo ook niet die keer. Ik bepaalde waar het pad zou moeten lopen en begon te rijden. Het leek even goed te gaan en ik stond zelf verbaasd van mijn geweldige kennis van het terug vinden van wegen onderwater. En ja hoor, mijn jeep kwam op een gegeven moment vast te zitten en begon langzaam maar zeker weg te zakken in de modder! Weg weg, zoals ik het maar zal noemen en ik was kennelijk beland op een van de moddervelden op het eiland. Toen kwam mijn portable dus goed van pas dacht ik en stapte uit mijn jeep en pleegde een telefoontje naar mijn vriend. Je raadt het al, als je werkelijk hulp nodig hebt van de techniek, laat die jou als klap op de vuurpijl ook in de steek. Het is een vaste regel dat techniek en nodig zijn duidelijk niet samengaan. Ik gooide uit nijd die koffiemolen in de wagen en dacht even 'nu ben ik ook die kwijt'. Maar als een werkelijk goede oude degelijke Motorola koffiemolen van 15 jaren terug, bleek hij nog te werken. Ik heb de twee jongens met die oude koffiemolen op de heuvel verderop gestuurd om te kijken of ze daar bereik kregen. Even later kwamen ze terug met de mededeling dat die koffiemolen toch mijn vriend heeft kunnen bereiken, die prompt later inderdaad op kwam dagen.

Mijn oude koffiemolen

Dat woord heb je nu al wat keren gehoord. Die naam kwam van mijn zoon die meende dat mijn loodzware ouderwetse, lange, dikke, vette Motorola een koffiemolen was. Het was een van de eerste portables en die waren werkelijk grote bakbeesten. Ondertussen waren de modellen steeds dunner en kleiner en zelfs zo dun dat ze gewoon wegwaaien hier in de harde wind op het eiland! Mijn zoon heeft me werkelijk vele malen uitgelachen dat ik me rot tilde aan dat bakbeest en dat hij ondertussen een flinterdun Sony XIBt230 WENXXT had. Want je weet wel, hoe meer cijfers en letters des te beter is een telefoon! Vele malen kreeg ik als oudje te horen dat ik met de tijd mee moest gaan. Als ik dan vroeg waarom ik een ander toestel zou moeten kopen als ik met die koffiemolen ook bereikbaar was, had hij geen antwoord. Het was niet uit te leggen dat een telefoon er is om te bellen in nood of als je iemand verder weg moet bereiken. Dat een telefoon nu is gemaakt voor je haren mee te kammen, tanden poetsen, spelletjes spelen, een ingebouwde tosti oven heeft, mailen, internetten en je zelfs foto's mee kunt maken is gewoon omdat er toch verkocht moet worden.

Uiteindelijk heb ik toch de strijd verloren en heb ik afstand moeten doen van mijn koffiemolen. Niet op aandringen van mijn vrouw of kinderen die me alsmaar zagen sjouwen met dat brok lood, maar omdat onze telefooncompagnie niet langer dat systeem ondersteunde. Als enkele eigenaren van deze loodbakken werden we gedwongen om een andere telefoon te kopen op het nieuwe systeem. Sindsdien zijn al vele telefoons bij mij gesneuveld omdat ze werkelijk gemaakt zijn om snel kapot te gaan.

Gesprekken of zo iets

Nu we het toch over de telefoon hebben wil ik ook wat dieper ingaan, hoe er over het algemeen gebeld wordt. Man, je knijpt je tenen bij elkaar als ik de telefoon op neem met: 'Hallo met John'

En dan hoor ik:

'He, Martina hoe gaat het?'

Ik antwoord:

'Met John Baselmans'

Andere kant:

Boem, knots, bang en weg verbinding.

Wat een klasse en erg subliem hoe de mensen hier converseren.

Nog eentje:

'Met John'

Antwoord andere kant:

'Zijn de wespen al dood?'

Ik dan:

'Wespen?'

Andere kant weer:

'Kom er nu aan om ze dood te maken.'

Voordat ik iets kon zeggen pats, boem en die man stond binnen 10 minuten voor mijn deur.

Het is geweldig die mooie heerlijke vriendelijke conversaties. Netjes eerst zijn naam zeggen en dan correct een gesprek voeren. En dan vragen wij ons af waar respect gebleven is. Och, fatsoen of respect is met de tijd aardig in verval geraakt. Zelfs telefonisten van grote bedrijven zijn werkelijk om te huilen.

Geef mij maar de oudjes die verkeerd gedraaid hebben en toch nog even een praatje met je maken en dan pas afsluiten.

Gespreksnormen vervormen

‘Goede morgen u spreekt men John Baselmans mag ik.....’

Aan de andere kant van de lijn: ‘Wacht even’.

Ik wachtte en toen hoorde ik: ‘Wat wilt u?’

‘Goede morgen met John Baselmans mag ik.....’

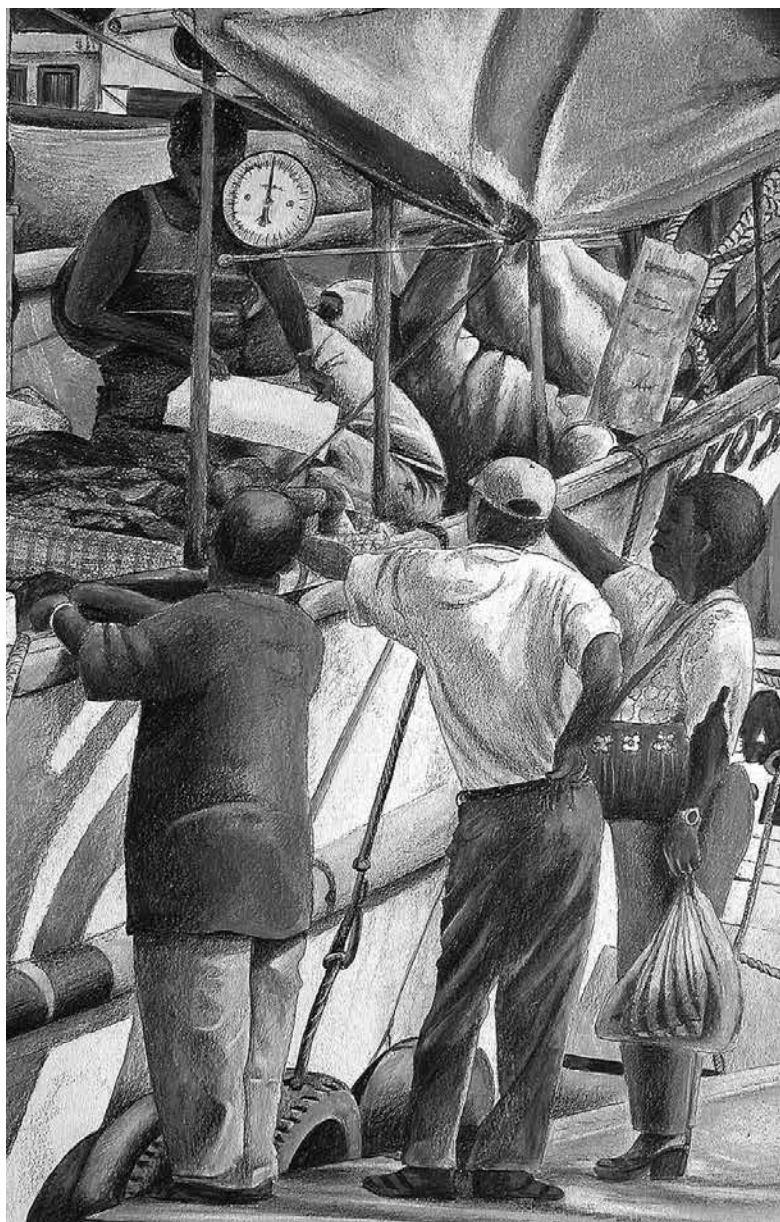
Weer kwam ik niet verder want ik hoorde dat de telefoon op een bureau werd gelegd en dat ze weer met iemand anders zat te kletsen.

Uiteindelijk heb ik maar zelf neergelegd want het ander gesprek over het weekend leek nog lang niet afgelopen.

Fatsoen, och beste mensen fatsoen is er niet werkelijk meer, alles is in het asociale getrokken. Je kunt tegenwoordig met dure merkkleding of een net pak je werkelijk als een schoft gedragen en dan kom je verder dan dat je netjes iemand probeert te woord te staan. Het wordt met de dag erger en de lijn van het aftakelen en degenereren van de mens is duidelijk te zien.

Bellen en zijn voordelen

Ja, ik heb wel eens een gast aan de telefoon gehad die me eigenlijk niet wilde bellen maar we toch in een gesprek kwamen. Later bleek dat hij mij kon helpen met een probleem waar ik mee bezig was op dat moment. En wat gebeurde er, we kwamen er samen uit zonder dat wij eigenlijk een aanleiding hadden dat hij me zou moeten bellen. Frapanter nog, we kenden elkaar toen nog niet, het nummer had hij gewoon verkeerd gedraaid.

Bellen kan ook lastig zijn

Er was een tijd geweest dat we dagelijks meerdere malen gebeld werden door enkele gasten die een Manoosje moesten spreken. Nu heb ik altijd gedacht dat ik als opperhoofd zijnde thuis wel wist wie in ons huis woonden en ik nam ook altijd aan dat ik alle namen kende. Alsmear kreeg ik de vraag of ze Manoosje aan de telefoon mochten krijgen. Als ik dan vertelde dat ik de vader was en wist wie in mijn huis woonden, werden er sommige gasten werkelijk kwaad en durfden ze me te zeggen waar mijn huis was en waar deze Manoosje leefde. Ik bleef lange tijd volhouden dat Manoosje niet bestond en zeker niet in ons huis woonde. Ik schakelde daarna de politie in en beantwoordde voor een lange tijd deze telefoon niet. Ondertussen had ik een ander nummer voor mijn familie maar geopend. Manoosje heeft zich niet gemeld en op een gegeven moment is het bellen gestopt.

Schuw of onbeschoft?

Heb je ook gemerkt hoe schuw mensen zijn aan de telefoon?

Je belt een nummer en wat krijg je dan te horen?

- Hallo....

- Wat mot je.....

- Ja....

- Of gewoon al meteen een heel verhaal afstekend dat alles goed is of dat er weer grote problemen zijn met het een of het ander.

Het zijn allemaal heel normale uitspraken. Kennelijk zijn velen bang om een naam te noemen of de naam van een bedrijf. Wat dat is? Laten we het maar op houden op fatsoen, maar ik kan mijn gedachten er niet van weerhouden dat het een soort schuwheid is en niet wetende hoe je werkelijk moet communiceren.

- Cyberoudje

In al die jaren dat ik nu hier op deze wereld op vakantie ben, heb ik wel gemerkt dat mensen steeds verder schuw worden en als deze lijn zich doortrekt hebben we zo dadelijk allemaal wezens rondlopen die bang zijn voor elkaar. Met die virtuele wereld waar we ook nu sterk mee bezig zijn, zijn er zelfs gasten bij die alleen nog maar via een scherm willen praten. Recht in de ogen aankijken en de energie voelen van die persoon is er al lang niet meer bij. De manier hoe mensen met elkaar omgaan beduidt steeds meer dat we van elkaar aan het vervreemden zijn. Kijk hoe de jeugd zich gedraagt en hoe ook vele volwassenen er in trappen, in de wereld van MSN, Facebook en Hyves.

Schoolplein annex cyberspace

Een aanrader is om naar een schoolplein te gaan tijdens de pauzes. Wat zijn de huidige beelden?

Jongeren die buiten op bankjes zitten en druk doende zijn om messages oftewel MSN berichten in hun high Tech portables te zetten. Met een werkelijk souplesse worden berichten over en weer verzonden. Het is momenteel de rage dat je een zgn. Blackberry moet hebben en laat me nu in het begin denken, dat het iets was om te eten. Maar nee, dit apparaat is de toegang naar een wereld die open is voor iedereen en aan elkaar verbonden is met iedereen. Zo wordt het thans mij alsmaar voorgehouden. Maar we gaan even terug op het schoolplein. Deze jeugd zit dan allemaal op een bankje of hangt onder een boom hun boodschappen de wereld in te sturen. Dan begint eentje even te lachen want haar vriendje heeft kennelijk iets liefs getypt en zo haar hart weer veroverd voor de komende 5 minuten. Maar wat zie je? Allemaal jonge kinderen die naast elkaar op een schoolplein aanwezig zijn maar dan in een eigen wereld. Iets wat je steeds meer ziet in deze tijd. Deze kinderen kunnen

niet werkelijk meer een goed gesprek voeren. Als je hen aanspreekt staan ze net te kijken of ze een alien zien of dat je een oneerbiedig aanzoek doet. Het is werkelijk ongelofelijk te zien dat de huidige jeugd in een virtuele wereld leeft. Een voorbeeld is onze zoon die op vakantie was met zijn aanstaande. Beiden hadden ze, als goede welopgevoede bijdetijdse burgers, een laptop mee genomen want het is onmogelijk dat je twee weken lang zonder internet moet leven. Wat schetste mijn verbazing, deze twee zaten op de bank met elkaar te chatten. Ze zeiden inderdaad niet veel tegen elkaar de rest van de dag. Dat is een grote tegenstelling met wat er is tussen mijn vrouw en ik, waar we de hele dag wel wat te vertellen hebben. Twee aankomende nieuwe burgers hadden nauwelijks contact met elkaar door simpel met elkaar te praten. Maar ze hadden wel de grootste lol met elkaar, via een computer! Hé oudje, begrijp je het nog allemaal?

Ik weet dat ik een oudje ben en niet meer van deze tijd. Ook ben ik niet flexibel, als ik mijn kinderen moet geloven, in het aanpassen in de nieuwe technieken. Maar kun je, je al voorstellen, ik op mijn Blackberry een boodschap naar mijn vrouw stuur ‘Welterusten schat, slaap zacht’ en zij naast me in bed terug schrijft ‘Slaap lekker tot morgen, kusje van mij’. Ik weer terug schrijven ‘ ook een kusje van mij’. Man, ik word er al ziek van als ik deze onzin lees! Wat erg dat we compleet de draad van het leven aan het kwijtraken zijn. We leven werkelijk van en in de techniek en we worden steeds meer vreemden voor elkaar. Toch heb ik een brandende vraag, waar helaas nog niet een van deze kinderen mij een antwoord op heeft kunnen geven; Hoe maken deze kinderen dan weer kinderen? Is er ook al een apparaat dat via de telefoon de ander bevrucht? Werkelijk, we zijn op een punt beland waar mensen zeer sterk van elkaar vervreemden en waar een normaal gesprek, oog in oog, niet meer kan. Een cybercafé waar al deze jongeren naast elkaar zitten te chatten, hun tijd onzinnig vol zitten te maken en ondertussen geen woord zeggen. Zo dadelijk hebben we kinderen die niet meer weten te praten! Ook daarover zal later een voorbeeld op gaan duiken in dit boekje.

Maar we hadden het over een telefoon en ik ga toch daar maar weer even verder over doorkletsen. Je weet wel een telefoon, dat ding waarmee je andere mensen kunt bereiken en waar andere mensen dan weten dat je nog leeft. Heb je wel eens aan je kinderen gevraagd waar werkelijk een telefoon voor dient? Moet je eens doen en dan kun je merken dat deze jongeren werkelijk verslaafd zijn aan deze bakkies. Ze weten echt niet mee om te gaan en zien het als een ‘moeten’, want zonder telefoon is er geen leven. Zelf heb ik na mijn koffiemolen, mijn portable puur bij me mocht er iets gebeuren of als mensen me denken nodig te hebben. Het heeft me inderdaad al enkele malen geholpen, maar probeer maar eens een van je kinderen aan de telefoon te krijgen als je hen net nodig hebt. Ze zijn zo druk doende met al dat internet onzin of met het kletsen hoe het weekeinde was geweest dat ze vergeten dat er ook noodsituaties bestaan.

Ongelukkig bellen

Mijn zoon kwam in een zeer zwaar ongeluk terecht en denk je nu werkelijk dat deze jongen beseftte dat je dan je ouders kunt bellen via een portable? Vergeet het, want in een schijnwereld die grotendeels virtueel is, komen deze dingen niet ter sprake. In het begin, met het opvoeden van onze kinderen probeerde ik hen te leren om de gesprekken kort te houden. Zeg wat je te zeggen hebt en dan is de rest van het gesprek als jullie elkaar weer tegenkomen. Helaas hebben ze dat nooit werkelijk willen begrijpen en was ik die lastige oude vent die zich overal mee bemoeide, zelfs met hun privé/roddel gesprekken. Ik gaf hen een bepaalde tijd op en liep dan naar de telefoon en brak dan af. Nou, ik had beter een moord kunnen plegen. De uitleg dat er wel belangrijke gesprekken van mensen in nood of anders zakelijke, binnen konden komen werd niet begrepen. Wat maakt nu dat half uurtje, drie kwartier elke maal uit? Werkelijk, de jeugd heeft de toekomst, zeggen ze. Natuurlijk, want zij zouden ons moeten kunnen overleven, maar of dat met de huidige jeugd zo is betwijfel ik, want alles behalve leven is hun motto. Wat is leven, als je elkaar niet in

de ogen durft te kijken? Wat is leven, als je niet weet met energie om te gaan? Wat is leven, als je compleet vervreemdt van het menselijk ras? En zo zijn er nog vele andere punten aan te halen waarom ik denk dat het leven veelal niet meer geleefd wordt door de huidige mensen op deze aarde. Techniek en wetenschap hebben ons niet veel goeds gebracht. We hebben het alsmaar over dat we oo zo ver gekomen zijn en dat we steeds dieper in de materie kunnen komen. Met computers en met allemaal peperdure apparaten kunnen we ver diep in ons heelal kijken maar kunnen we ook steeds dieper in ons lichaam komen. Maar, zien we wel werkelijk wat er gaande is? En is het werkelijk zo dat we steeds verder komen in onze theorieën? Nu, ik kan duidelijk stellen dat we steeds verder afgestompt raken, steeds dommer en dat we steeds verder afwijken van een werkelijk leven. Een werkelijk leven waar ik in een 450 pagina's tellend boek veel aandacht aan besteed heb om dat te verklaren. Daarom wil ik dat even hierbij laten. Ik kan u wel zeggen, dat deze levenswijsheid weer terug te vinden is bij de oudjes om me heen.

Nieuwste techniek

We gaan verder in de techniek en laten de telefoon maar even met rust. Mijn zoon kwam thuis en had iets nieuws gekocht. Het was een volautomatische, zelfreinigende, supersonische, elektrische tandenborstel! Toen ik hem vroeg waar dat ding voor diende keek hij me vreemd aan want het was een tandenborstel, nietwaar? Dat ding lag wat onwennig te trillen op de tafel waar iedereen hartelijk om moest lachen want wat is niet mooier dan een automatische tandenborstel zielig en alleen op een tafel? Ik bleef onwennig kijken en vroeg hem of hij daar zijn tanden mee ging poetsen. 'Natuurlijk! Want dat moet toch elke keer, meerdere keren per dag!' Ja, ik begreep vanaf dat moment dat ik me het leven werkelijk zwaar maakte. Verschillende keren per dag met een stokje met wat haren daarop, links, rechts, omhoog en naar beneden gaan en allemaal aangedreven door een simpel ding wat 'hand' genoemd wordt.

Man, wat ben ik uit de tijd.

Maar ondertussen wacht ik maar rustig op een doodskest met ingebouwde video en satellietverbinding. Want op de lange reis, die ik denk te gaan maken is dat wel handig. Wat een wereld, wat een verloren tijd en zeker een verloren energie.

- Kinderen

Kinderen, daar raak je niet over uit gepraat want ze zeggen wel eens dat kinderen je jong houden. Ik ervaar het dat kinderen je laten merken dat je gewoon een afgetakelde oude man bent die tot niets meer toe in staat is! Mijn zoon had nog wel eens de neiging om aan te tonen dat hij gelijk had in deze stelling. Ik moet zeggen, die jongen gaat werkelijk tot een uiterste als het op bewijzen aan komt.

Zwemmend als een vis

Even om dat te illustreren. Er was een zwemwedstrijd waar het aantal banen telde voor een sponsoring. Mijn zoon had altijd de gewoonte tot het extreme te gaan en ook toen weer eens. We waren allemaal aan het kijken hoeveel banen hun groep konden maken om zo een record te vestigen voor die club. Hun groep lag wat achter en onze zoon had een briljant idee. Hij sprong het water in en kwam niet meer boven! Hij bleef onder water zwemmen! Hij had uitgemaakt dat onderwater het allemaal veel sneller ging dan boven water. Dat klopte ook wel, maar hij vergat een ding, hij was namelijk geen vis! Op een gegeven moment zag ik dat het niet goed ging met hem. Hij was wel bijna aan het einde van het 50 meter bad. Wat bleek, hij wist niet meer waar hij mee bezig was. We trokken hem uit het water en toen besepte hij toch dat hij een mens was en geen vis en zijn adem wel boven water moest halen. 'Ik was vergeten adem te

halen' waren zijn eerste woorden, 'toen werd alles raar om me heen.' Hij besepte niet dat hij naar boven moest om te kunnen ademen! Zo, dat was even een kleine inleiding van de vreemde fratsen van mijn zoon.

Baantje hier en niet daar

Deze jongen had werkelijk in vele dingen lef. Na zijn auto ongeluk ging ik met hem elke morgen om 5 uur naar playa kanoa om te oefenen. Elke morgen gingen we baantjes trekken op de noordkant om zo de heupen weer op kracht te krijgen. Maar hoe verder we kwamen in deze therapie, hoe verder dat we ook gingen met het zwemmen. Het baaitje werd ons te klein en we gingen naar buiten, de open zee op. Een geweldige ervaring en het was heerlijk om met die grote golven te stoeien. Tot op een dag toen we weer naar buiten waren gegaan en in een keer de wind veranderde en de golven werkelijk tekeer gingen. Ik was mijn helder verstand op dat moment echt kwijt, want ik meende werkelijk dat ik tegen deze woeste golven zo de baai in kon. Dat lukte niet echt en ik verdween dan ook regelmatig onder water. Totdat mijn zoon kwam en me vertelde dat ik het onmogelijke wilde en me beter met de golven mee op de rotsen kon laten drijven. Hij maakte me wakker en mijn verstand begon weer te werken, althans het verstand wat ik toen nog dacht te hebben en inderdaad ik had beter lucht. Ook bleek dat ik op die manier weer veilig aan de kant kon komen dan via mijn duikboot manier. Toen, die morgen, bleek dat mijn dagen geteld waren in glorie tijd als vader zijnde. Ik had een zoon die zijn oudje vertelde wat te doen! Je weet wel, hé oudje, leef je nog?

Duikende vis

Die zoon was ook diegene waar ik veel mee ging duiken (met flessen) maar ook maakten we vele snorkeltrips, dus alleen met een snorkel. We zwommen bijna elke dag, want water was ons lust en ons leven. Op een gegeven moment waren we weer op Vaersenbaai. We begonnen dan eerst wat baantjes te trekken voordat we op avontuur uit gingen. Natuurlijk kwam ik als oudje al beduidend te kort in het baantjes trekken want deze jongen ging werkelijk als een pijl door het water. Na wat uitgerust en op het vlot gelegen te hebben, gingen we altijd naar de blauwe rand. Daar hadden wij het spelletje om te kijken hoe diep we konden gaan zonder flessen. We deden dat in de vorm van wat zand ophalen en dat boven laten zien. In dat onderdeel kon ik wel mee gaan totdat er op een gegeven moment deze dag aanbrak. Ruim 40-50 voet diep zagen we 2 duikers onder ons gaan en mijn zoon had ineens een geweldig idee. Hij vertelde me niets en verdween naar beneden. Ik volgde in het heldere water zijn fratsen en keek toe wat deze meneer weer in zijn kop had. Hij zwom naar die twee duikers, tikte er eentje aan op zijn schouder en ging voor hem langs hangen en zwaaide. Die man was er niet zo blij mee, want welke gek komt zonder flessen je even storen als je lekker rustig naar visjes aan het kijken bent op een lekkere diepte? Nou, dat was dus mijn zoon die meende dat alles mogelijk was. Wel was ik vanaf die dag gedegradeerd tot een oudje die niet zo diep kon duiken zonder flessen.

Basketballen of paalzitten?

Ja, op een gegeven moment ga je merken dat je niet meer de snelheid hebt als de jonge gasten. Zo deden we ook elke avond basketballen buiten op straat waar ik een net had gemaakt en waar we dan met de jongens uit de buurt wedstrijdjes speelden. Ik als oudje mocht wel mee doen maar kennelijk was ik beter in knikkeren dan basketballen! Ondanks mijn lengte en ondanks mijn knowhow hoe alles gaat in het basketball (4 jaar ervaring Chicago Bulls kijken), bleek dat ik zelden of moeilijk de bal in het net kon krijgen. Kennelijk was het niet mijn sport en ik had ook steeds meer gemene truckjes nodig om deze kinderen aan te kunnen. Ze tierden en zetten me dan ook regelmatig aan de kant want ik mocht niet gemeen spelen! Dat naar de kant sturen kwam wel weer goed uit want ik was na enkele acties toch buiten adem! Zo ook op een keer dat ik weer in mijn grote topvorm was in het gemeen spelen want anders kon ik het niet bijbenen, maar ook in springen was ik in topvorm. De bal ging net zoals bij Michael Jordan (ster van die tijd) in het net! Maar ik was vergeten dat ik geen 18 meer was. Ik viel en mijn pink stond de verkeerde kant op en bloedde hevig. Ik werd geholpen door mijn vrouw maar als eigenwijze vader liet ik niet mijn pink zetten door een arts want dat kon ik zelf. Dat was ook geen probleem want het was niet de eerste keer dat mijn pink de verkeerde kant uit wees. Door mijn vloeiende actie met het daaraan vaststaande geweld, werd ik gedegradeerd naar een tweede elftal wat nooit gespeeld heeft! En zo begon mijn weg naar de wereld der oudjes werkelijk vorm te krijgen.

Apen van kinderen

De aftakeling begon toen pas werkelijk snel. Niet dat ik niet actief meer was want we liepen nog dagelijks 10 km of meer en ik was altijd volop met bouwen bezig. Maar de kinderen hadden door dat ik niet meer die supervader was als enkele jaren daarvoor. Dat lieten ze me dan ook regelmatig op een sublieme manier voelen. Pap kijk eens wat ik kan en dan ging weer een van mijn apen op een wiel, met een fiets met twee wielen over de straat. Dan zag ik ze weer hoog in een boom hangen en had ik ook nog tot overmaat van ramp een bril nodig om te kijken of het mijn kinderen waren of die van de burens. De aftakeling nam ergere vormen aan. De kinderen meenden voortaan werkelijk alles zelf te kunnen en pa was meer een last dan een lust. Ook dat mocht ik regelmatig aan den lijve ondervinden, namelijk dat ik niet werkelijk welkom was als er weer een partijtje gesport werd of als er een rare stunt uitgehaald werd in het zwembad. Toch gelukkig gaf mijn gevoel nog wel op tijd aan wanneer er stunts op het programma stonden die gedoemd waren te mislukken, ook bij deze bosapen. Van een dak afspringen was er een van, maar ook het hangen aan een hoge klif of het beklimmen van de meest rare objecten.

Klimmen, geen sport voor mij

O ja, over klimmen gesproken. Mijn vrouw en ik hadden met een groepje kinderen afgesproken de Christoffelberg te gaan beklimmen in het park. Deze berg is onze hoogste berg op het eiland en ik vond ook dat het er maar eens van moest komen. Ik woonde al lang op dit eiland en had nog nooit op de top van deze Himalaya berg gestaan. Wij naar het park en de wagen onder aan de berg gezet. De kinderen begonnen als apen te klimmen en we waren hen dan ook snel uit het zicht verloren. We waren gelukkig niet bang ingesteld en ik had ook zo iets van, dat we hen nog wel eens ergens tegen zouden komen. Mooi niet! Althans, we

kwamen hen pas weer tegen op de punt van de berg! Daar waren ze kakelend, lachend en sprongen van de ene rots naar de andere, net als de apen op Gibraltar. Afgepeigerd, zwetend en buiten adem kwamen we aan als oudjes, nou ja, ik in ieder geval. Op sommige plaatsen dacht ik dat onze laatste minuut geslagen had, toen ik de ravijn onder me zag. Pas later bleek dat het niet allemaal zweet was wat er van mijn lichaam afdroop. En de ervaring als bergbeklimmer heb ik nog vele nachten daarna in zweet mogen herbeleven! Terstond heb ik mezelf vanaf die dag gebombardeerd als oudje en dat mijn tijd als avonturier verleden tijd is geworden! Man, wat voelde ik me oud en wat was ik werkelijk een opa tussen deze kakelende apen. Vanaf die dag was ik honderd jaar en heb ik ook alles gelaten voor wat het was. Ik hoor het nu wel hoe het was en geloof gewoon elk verhaal. Controleren is er niet meer bij, maar daar heb ik eerlijk gezegd, ook geen behoefte meer aan.

De kinderen hebben overigens nog lang gelachen om mijn uitstraling en mijn atletische capriolen op die berg. Maar nogmaals, ik hou alles nu op de grond en liefst zo stabiel en veilig mogelijk.

- Leuke dingen voor de mens

Oudjes hebben zeker veel gevoel voor humor, daar zal geen een mens aan twijfelen. Het is dan ook, dat je best wel eens niet meer bijkomt van het lachen als je een of ander verhaal hoort wat mensen hebben meegemaakt, of wat wij zelf hebben meegemaakt in die jaren dat wij rondzwierven op deze aardbodem.

Instant fruit

Zo had mijn schoonmoeder, die overigens ook bijna de 100 heeft gehaald, moeite om afstand te doen van het plastic fruit wat op tafel stond. Je weet wel, vroeger waren vele dingen van plastic, het vulde goed je huis en door de felle kleuren bracht het ook gezelligheid in huis. Deze dingen hadden al zo lang in de schaal gelegen dat het eens tijd was dat ze naar de eeuwige jachtvelden werden gestuurd wat wij op dit eiland 'landfill' noemen en op Aruba 'dom'. Maar moeder kon niet zomaar vaarwel zeggen tegen dit o zo kleurige nep fruit. Op een gegeven moment kwam een van haar kinderen binnen, helemaal enthousiast dat de sinaasappelboom na een lange tijd werkelijk mooie sinaasappels had gegeven. Iedereen kwam dan ook kijken, want na zo'n lange tijd geen vruchten gegeven te hebben is het werkelijk een wonder. Moeder ging ook kijken en was net zo opgewonden als de rest van de familie. Aangekomen bij de struik met zijn eerste mooie sinaasappel, bleek dat moeder vergeten was te zeggen dat ze het fruit maar in die boom gehangen had. Daar ging dan de hele bestemming uit de hoofden van de kinderen, die zich al zagen sabbelen aan een heerlijke sappige sinaasappel! Kinderen die later toch erg veel moesten lachen om een moeder die toch altijd nog wel een bestemming wist voor haar plastic fruit. Ook zij, als oudje zijnde, had duidelijk haar grappige streken en fratsen.

Kletsende koko

We waren bij een oudje op visite die alsmaar aan een stuk het woord nam. Het was makkelijk voor ons want al lag ze de hele dag op bed, ze wist van de hele wereld werkelijk de laatste stand van zaken. Althans, wel wat van jaartjes terug en ook niet meer helemaal up to date maar dat doet er niet toe. De hulp vertelde ons dat ze al dagen en nachten onafgebroken aan het ratelen was en dat er maar geen einde aan kwam. Omdat deze goede dame ook wel eens rust wilde hebben om af en toe wat te kunnen slapen, had ze een oplossing gevonden. Koko de papegaai werd bij oma gezet en zo konden ze gezellig samen praten. Het ging geweldig, oma babbelde en koko kletste net zo hard mee. Dat beest had in zijn leven zoveel geklets gehoord en wist dus ook zijn snavel te roeren. Op een gegeven moment was er een luid geschreeuw vanuit de kamer. De hulp moest koko weghalen, waarop zij vroeg; 'Waarom?' Nou, mai had genoeg van al dat gepraat van de papegaai en hij wilde niet echt naar haar luisteren! Koko gaf haar namelijk geen kans om ook maar iets te zeggen! Na het horen van dat verhaal zijn we maar naar huis gegaan want we konden niet bijkomen van het lachen.

- Cultuur

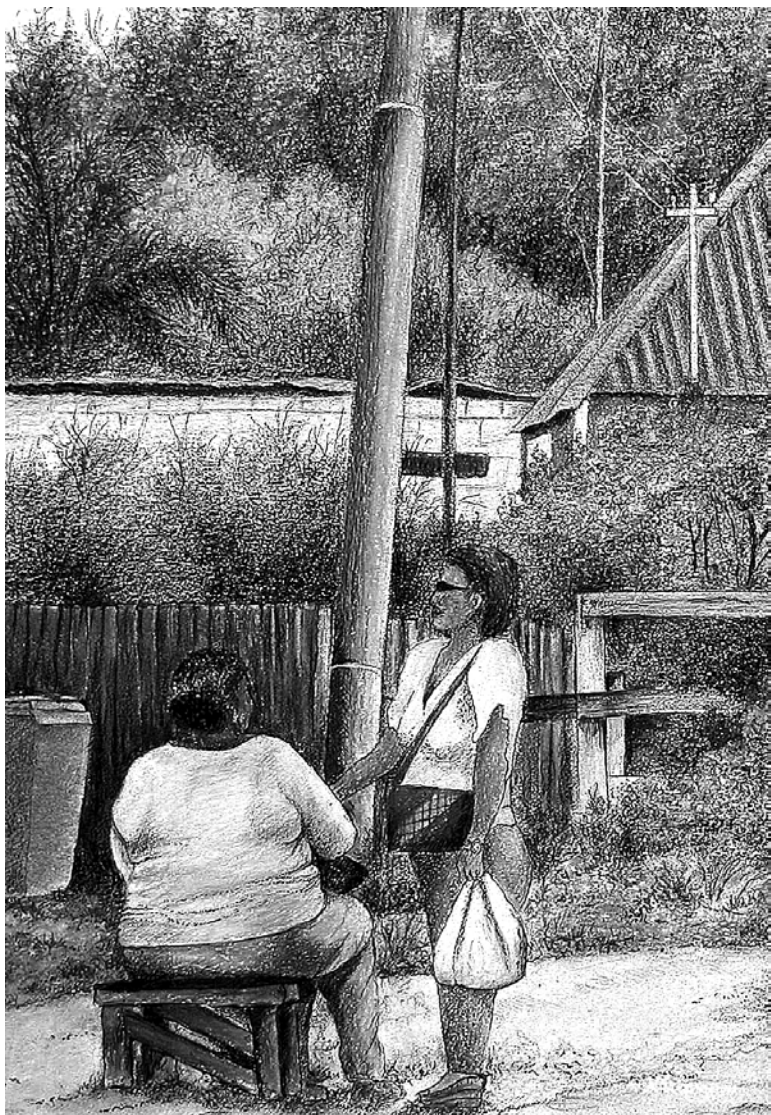
Op een gegeven moment is er een oude man op ons pad gekomen die een vriend van de familie was. Hij was oud en leefde werkelijk alleen in een huis. We boden aan om bij hem in te trekken en dat we voor hem zouden zorgen, waarop hij direct instemde. Het was een oude man die vroeger met zijn broer vele zaken op het eiland bezaten. Hij bezat veel land en zeer veel huizen. Hij had een nadeel, hij was het toppunt van gierigheid. Voordat we introkken, leefde hij van één pan rijst met een hele kip als warme maaltijd voor de hele week! Verder at hij 's morgens 4 sneetjes wit brood met kaas, want dat kon hij goedkoper krijgen bij de winkel.

Warm ijsje

Zo leefde deze man dag in dag uit, tientallen jaren. Hij had dan ook geen gram vet op zijn lichaam. Hij sliep veel want dat was ook voordelig in de elektriciteit. Zo was alles op zuinigheid berekend door hem. Dus we kwamen daar te wonen en deze man at natuurlijk gewoon met ons mee en hij schepte zijn bord werkelijk goed vol. Was toch voor niets en het kostte hem toch geen geld. We namen hem ook regelmatig mee als we rond gingen rijden. Meestal op het einde van de rit trakteerden we hem en onszelf op een ijsje, koffie of een donut. Dat hielden we een tijdje vol totdat we op een dag, na de rit die we samen gemaakt hadden, tegen hem zeiden dat hij deze keer ons op een ijsje moest trakteren! Tjee, hij kreeg bijna terplekke een hartaanval, liep rood en dan wit aan. Uiteindelijk hebben we ieder een ijsje gekregen met één bolletje en was het zijn eerste verplichte traktatie naar ons toe! Nadien was hij stil, zeer stil en toen we na enkele dagen vroegen of hij weer met ons wilde gaan rijden had hij geen zin meer! Hij heeft na het trakteren van dat één bolletje ijs nooit meer met ons rondgereden. Bang dat het hem ook nog zijn laatste zakcent zou gaan kosten.

Hartverlamming ja of nee

Die man was werkelijk een oudje dat een dik boek had als gebruiksaanwijzing. Ik weet dat de Bijbel dik is en dat er vele kleine lettertjes in staan die ik niet kan lezen en daarom ook maar bij laat voor wat het is. Maar deze man was groter dan zijn handleiding. Hij sliep zeer veel en was veelal op bed of hangend in een stoel. Op een dag vroeg ik hem om mee te gaan rijden en je weet maar nooit, het is namelijk altijd leuk om de verhalen te horen van een oudere die het eiland nog van vroeger kent. Hij werd dus wakker, stapte in de jeep en we begonnen te rijden. Hij had vele verhalen en wees me huizen aan van de families die hij allemaal kende uit zijn zakenperiode. Hij was verbaasd te zien dat

een deel van het eiland weer helemaal was veranderd en dan kermde hij dat alles toch wel erg snel ging. Op een gegeven moment kwam ik op het strand sta Cruz aan, waar je toentertijd tot achteren door kon rijden. In één keer ging hij rechtop zitten als een vent van 18 en zijn hoofd hing helemaal buiten het raampje van de jeep. Zijn mond viel open en zijn ogen waren zo groot als een kokosnoot! Ik schrok, want kreeg hij een beroerte of was er wat anders met hem gaande, schoot door mijn hoofd. Toen ik ook die kant op keek, zag ik de oorzaak van zijn macho gedrag. Een zeer welgezette, beter gezegd dikke Antilliaanse vrouw, met een werkelijk welgevuld achterwerk en een zeer groot uitstekend balkon voor haar lichaam, was over het strand aan het lopen! Die oude slaperige man was veranderd in een tiener die bijna uit de wagen viel toen hij deze 'schoonheid' langs zag komen. Zijn laatste jeugdige ingevingen en energieën werden op dat moment aangewakkerd en hij was werkelijk in alle staten. Ik vroeg hem hoe en wat hij, over de 80 zijnde, wilde van die vrouw. Hij keek me ongeloofig aan en met een vragend gezicht hoe ik deze vraag durfde te stellen. Hij stotterde en kwam in een keer moeilijk uit zijn woorden. Wist ik dan niet, als man zijnde, dat deze vrouw een absolute schoonheid was en een engel die voor ons verscheen? In deze eilandelijke cultuur was deze dame het absolute! Zijn energie zag je in een keer weer wegzakken, zakte weer in zijn stoel van de wagen en viel al in slaap voordat we de grote weg hadden bereikt. Zijn engel was verschenen en hij zou nog lang gedroomd hebben van deze schoonheid.

- Vrouwenpraat gepraat

Vrouwen is altijd al een gesprek, waar je ook komt op deze eilanden. Op een gegeven moment werd mij als makamba (Nederlander) de vraag gesteld hoeveel vrouwen ik had. Als degelijk opgevoede jonge boer vanuit een boerendorp uit Nederland, antwoordde ik dat ik gelukkig getrouwd was met mijn vrouw. De gasten om me heen keken al wat vreemd, want ja wat doet een man nu toch met één vrouw? Maar ja, je moet de cultuur van een eiland midden in een grote oceaan kunnen begrijpen, waar je altijd moet zwemmen als je verder wilt. Er kwam een tweede vraag; Hoeveel kinderen heb je? Mijn antwoord was kort en duidelijk. ‘Geen’ was mijn antwoord. Dong!! Dat was kennelijk geen goed antwoord. Eén vrouw en geen kinderen, dat is niet pluis op deze rots. Het gesprek was dus kort naar mij toe maar ging toch in hevigheid door. Wat voor een man ik nu eigenlijk was. Ik verstond elk woord wat er gesproken werd, wat zij overigens niet doorhadden. Ik kan je zeggen, ik heb werkelijk de eilandelijke cultuur op dat moment in alle geuren en kleuren gehoord en vanaf die dag wist ik, hoe ik als een echte man door het leven moest gaan op dit eiland.

Zo kwam ik ook eens in een gesprek achter, hoe een vrouw er werkelijk uit moest zien. Nu weet ik als kunstenaar echt wel hoe een vrouw eruit ziet en heb ik vele mogen aanschouwen met of zonder kleren. Ik ben wel tot de ontdekking gekomen dat er aan alle vrouwen dezelfde onderdelen zitten! Bij enkele wat strakker dan bij de andere maar als je een lijstje maakt zul je alsmaar op dezelfde delen terugkomen. Maar goed, ik als ‘makamba’ was kennelijk niet geheel ingelicht en er werd me door enkele lokale heren eens helemaal uit de doeken gedaan wat een goede vrouw en een slechte vrouw was. Ik spaar je dat gehele gesprek want ik denk wel dat iedereen zo’n beetje hetzelfde wel eens gehoord heeft maar ik verwonder me nog steeds wat een Antilliaan onder een goede vrouw ziet. Deze vrouw moet een rijkelijk balkon bezitten en dat moet op zijn plaats gehouden worden door de kleinste kledingstuk dat er maar te verkrijgen is. Als man moet men goed kunnen zien welk vlees er aan de voorkant

aanwezig is. Dan komt de achtersteven die pas punten gaat scoren als het twee maal de breedte en dikte heeft als haar middel. Men praat dan werkelijk om een complete Michelin band onder haar middel! Nu wordt ook nog daarbij verteld dat er wat goede handvaten aan moeten zitten rond het middel en zo is het beeld van een ideale vrouw voor een Antilliaan compleet. Als deze vrouw dan ook nog eens kleren aan doet die 5 maten te klein zijn en dan zo strak zitten dat je elk moment een explosie kan verwachten, dan heeft deze vrouw het geschopt tot een goddelijk wezen voor de Antilliaanse man! Ik weet dat smaken verschillen en gelukkig maar. Toen ik de eerste keer deze uitleg kreeg was ik stom verbaasd en heb ik mijn ogen eens werkelijk geopend en wat bleek, deze vrouwen bestaan werkelijk! Ik ben vanaf dat moment van de ene verbazing in de andere gevallen als ik zie hoe mannen reageerden op deze ‘engelen’ van het eiland.

Nadien kwamen er andere situaties op mijn pad.

Dikke konten kijken

We waren eens bij een Seú feest gaan kijken hier op Band’bou en we hadden een oudje uit den verre landen meegenomen. We liepen een beetje langs de optocht want stil staan is nu niet de manier om werkelijk het feest te beleven. We liepen een heel eind door totdat we in de gaten hadden dat ons oudje al ver vooruit was. Hij liep werkelijk zijn benen onder zijn achterste vandaan want wat bleek later, er waren enkele zeer gezette en volgens de normen van de Antillianen, zeer schone engelen voor hem met een achteruitbouw waar je u tegen zegt! Deze vrouwen hadden alle kenmerken van de Antilliaanse vrouw waarover ik al eerder schreef. Toen we onderhand het oudje tot stilstand hadden gebracht en hem verteld hadden dat we ook nog terug moesten, bleef hij het alsmaar hebben over die Antilliaanse schoonheden met hun welgevormde lichamen en hun geweldige achtersteven. Hij kon er maar niet genoeg van krijgen van het

uitzicht dat hij alsmaar had bij het lopen achter deze dames, het uitzicht op die welgevormde, wiegende en zeeziekmakende achterwerken. Dit voorval bracht me werkelijk in de tijd waar ik met een andere oude man op de baai was beland. Cultuur, och ik weet het niet, maar ik weet wel dat ik dus nog niet elke vrouw heb getekend.

- Wat is cultuur?

Ik ga daar niet op in omdat de Antilliaanse gemeenschap een andere definitie heeft dan wat er in de Dikke van Dale beschreven staat. Maar ik wil even belichten hoe onze lokale bevolking zich gedraagt als ze eens te water gaan. Doorgaans zul je weinig oudjes zien zwemmen of aan de baai zien hangen. Ze hebben een duidelijke mening daarover en die is dat de zee voor de vissen is en het land voor hen!

Baai dag

We hadden weer eens een dag waar we een oudje hadden uitgenodigd om mee te gaan zwemmen en later wat te gaan vissen. Wonderwel zei deze man ja. We haalden hem op en gingen met z'n allen naar de baai. Wij ijverig onze kleren uit doen en enkelen liepen al rond in een zwembroek en de dames in hun bikini's die net de edele delen beschermden van extra aandacht. Ons oudje begon zich ook ijverig om te kleden en kwam tevoorschijn in..... Hoe moet ik dat nu beschrijven? Hij had inderdaad een zwembroek aan. Je weet wel, een flodderbroek waar alles lekker los in hangt! Deze man had de grootste broek gekocht die hij maar kon krijgen. Met het gevolg dat zijn broekriem op de hoogte zat van zijn borsten en de pijpen van die broek eindigden op zijn enkels! Hij was letterlijk in zijn geheel in die broek ingepakt! We lachten en vroegen hem of dat de nieuwste mode was. Hij lachte ook en vertelde ons dat hij er niet zo bloot als wij bij wilde lopen en dat wij later allemaal kanker

zouden krijgen. Kort na deze lachpartij liep hij naar het water en ging wat poedelen. Na eventjes afgekoeld te zijn geworden door het water kwam hij voorzichtig eruit en..... zijn broek zakte af tot aan zijn enkels! Daar stond hij dan, inderdaad toch meer bloot dan wij en met zijn zaakje open in de vrije natuur op een publieke strand! Ik kan me niet herinneren of deze man nog ooit met ons is gaan zwemmen maar ik weet wel zeker dat deze broek bij aankomst thuis, in de vuilnisbak is verdwenen.

Werken op Banda'bou

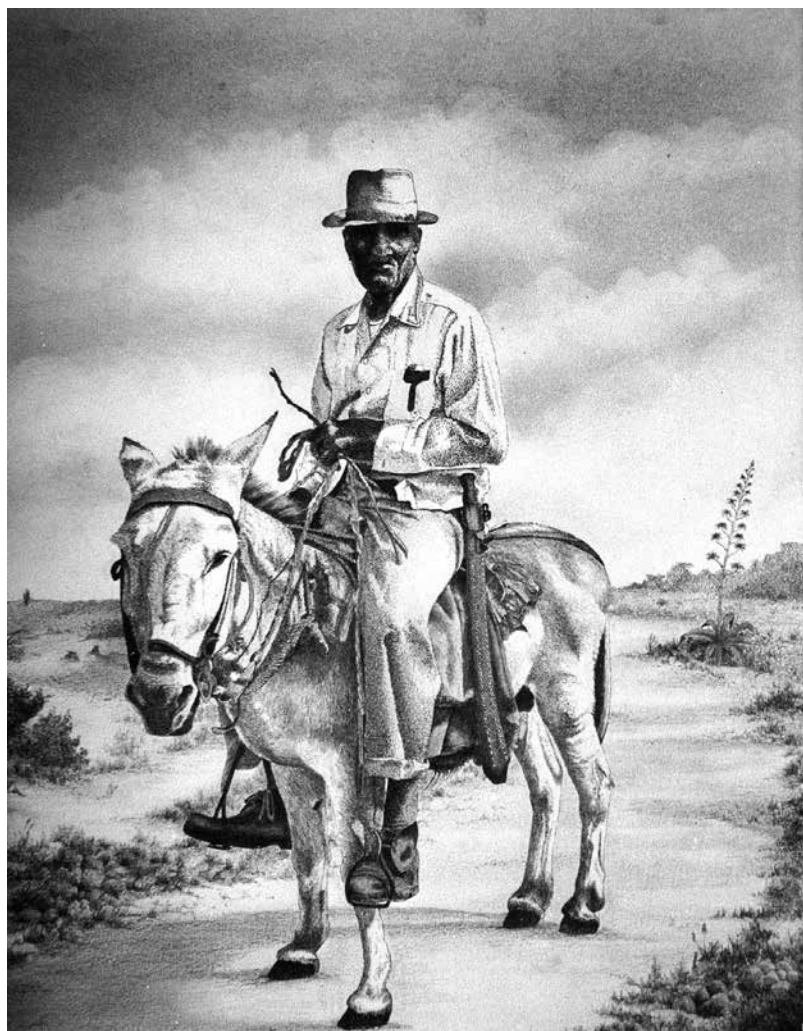
Zoals je onderhand wel begrepen zult hebben, wonen we aan de andere kant van het eiland wat dan Banda'bou heet. Het leven aan deze kant van het eiland is totaal niet te vergelijken met het leven in de stad. De eerste dagen dat ik aan het werken was had ik pijn in mijn rechter arm, niet wetende waar dat van kwam. Het bleek niet door het werken te komen maar door het alsmaar zwaaien naar de wagens die toeterend langs kwamen en allemaal vol overgave ons begroetten. Ik was op een gegeven moment zover gekomen om een derde arm aan te schaffen die ik dan puur en alleen voor dat doeleinde wilde gaan gebruiken. Nu liggen armen niet voor het oprapen en zijn ze ook niet tweedehands verkrijgbaar, dus tot op de dag van vandaag gebruik ik maar een van mijn twee armen die ik als aangroei heb gekregen bij mijn geboorte. Maar soms ben ik blij dat de mensen ons niet altijd zien staan in de dichterwordende begroeiing. Als ik zou mee moeten doen in een bodybuilding wedstrijd, zou ik met mijn armen in ieder geval geen gek figuur slaan. Nee, we praten niet over mijn vette dikke buik!

Westpunturaanse bolide

Wat ook een geweldig gezicht is, zijn de wagens die net zo oud zijn als hun berijders. Mensen van 80 met een super dikke bril die dan met een noodgang door de straat sjezen met een vaart van 20 km per uur! Deze wagens zijn werkelijk allemaal stuk voor stuk opgevoerd op hun 30 jarige leeftijd om de afstanden van 2-3 kilometer naar het dorp te overbruggen! Maar ze rijden nog en zo ook het oude baasje dat erin zit. Mooier is het, dat als ik dan weer eens buiten een klusje heb en zo'n baasje langskomt. Hij begint al onder aan de berg te claxonneren. Bij ons aangekomen, stopt hij even om uitgebreid te groeten want hij woont ook ettelijke 10 meter van ons vandaan en we zien hem ook niet elk uur! Dan, een halfuur later hoor je hem al weer aankomen. De buurvrouw is naar huis gebracht en dan moet de wagen weer op stal gezet worden. Weer gaat de claxon en weer stopt het oude baasje om, je raadt het al, het laatste nieuws van dat laatste half uur te vertellen! Man, ik heb bij deze mensen werkelijk het idee dat het leven mooi is.

Een, twee hup

Het was een mooie dag, zoals het altijd is op dit eiland, maar het was wat bewolkt en ik had in mijn kop gezet om de afrastering af te maken. Samen met een vriend zouden we de klus die dag klaren. Op een bepaald moment kwam er een witte wagen aan. Hoestend en proestend zagen we hem aankomen en we dachten beiden meteen dat het een rijdende ISLA bak was. Hij stopte onder aan de heuvel waar wij woonden, een honderd meter terug, midden op de weg. Nou, dat was volgens ons beide zijn laatste puf, vertelden we elkaar zo. Maar nee hoor, er kwam weer leven in. Het oudje startte de wagen en liet de motor werkelijk op toeren draaien waar een grasmaaier jaloers op zou zijn. Met een noodgang van 30 kwam hij als een tijger op ons afstormen en had hij werkelijk een aanloop genomen om onze heuvel te nemen. Maar de topsnelheid viel

weg naar gelang de berg hoger werd en zo ook het geluid van de motor dat geheel verdween! Daar ging de wagen, dit maal achteruit, weer terug naar onder aan de berg. Weer werd de motor gestart en werden de snelheden opgevoerd naar ongekende hoogte. Wij weer kijken en jip, hij kwam hoger op de berg maar... nog net niet gehaald! En zo weer terug naar af om weer een poging te wagen. Toen maakte de auto een geluid van een jumbojet en de rook was erger dan die van de raffinaderij, maar ditmaal haalde hij de top van de berg. Het mannetje knikte tevreden, zwaaide en toeterde nog even en vervolgde zijn weg. Kijk, als aankomend oudje waren er vele wijsheden in deze daad. De aanhouder wint. En als je maar gefocust blijft op je doel zullen de middelen er ook komen! Wijze lessen en zo maakten we met een goed gevoel onze job ook af.

- Brua en spirititu

Om over te gaan van de cultuur naar ‘brua’ (wat bijgeloof is), is een kleine stap.

Zoals je weet zijn de mensen op onze eilanden verknocht aan allerlei rituelen maar ook aan allerlei soorten en vormen van bijgeloof. Door de grote armoede klampen vele mensen zich vast aan een of ander geloof of aan de vele rituelen waar deze eilanden rijk aan zijn. Nu sta ik tegenover het geheel niet helemaal sceptisch, want ik weet wel dat er meer is dan wat wij kunnen zien of voelen. Maar toch zijn er dingen bij, waar ik grote vraagtekens bij zet en me zelfs afvraag hoe je mensen werkelijk zover kunt krijgen en zover kunt laten gaan. Laten we de vele geloven die op deze eilanden rijkelijk vertegenwoordigd zijn, maar even buiten beschouwing. Elke hoek van de straat heeft wel een kerk met een of andere priester of dominee of een of andere leider. Maar of de mensen daar nu werkelijk geloviger van worden is maar de vraag. Vooraan in de rij zitten met een halve blote jurk waar de geestelijke zich de hele tijd aan

het vergapen is, vraagt mij te denken waar hij dan werkelijk in gelooft. Al die heilige boontjes die wekelijks en soms dagelijks zich verschansen in kerken, moskeeën of tenten en daar zich zo heilig voordoen dat je gaat denken dat God wedergekeerd is op aarde. Maar ondertussen wel alles uithalen wat diezelfde God, in de vele geschriften verboden heeft! Laten we het ook maar niet hebben over de vele belangrijke mensen die ons volk vertegenwoordigen en werkelijk menen God te zijn.

Maar we dwalen af en we gaan terug naar onze oudjes die zich ijverig begeven in de wereld van de 'brua'. Een wereld waar vele rituelen gaande zijn en waar van alles aangehaald wordt om er maar beter of gezonder van te worden.

Wat blijkt, een huis kan vele negatieve energie bevatten en zo ook een pas gekocht huis van vrienden. De buurvrouw kwam met een ernstig gezicht de nieuwe bewoners verwelkomen maar had de mededeling om het huis te laten ontdoen van vele slechte invloeden. Voor deze nieuwe bewoners waren al andere bewoners geweest die allemaal gescheiden waren na verloop van tijd. Nu gelooft een werkelijk stadsmens niet de waarde van deze verhalen, maar na enkele jaren waren dus de nieuwe burens ook gescheiden. Zo volgde er in dat huis na hen nog 2 stellen die ook gescheiden zijn na verloop van tijd! Toeval, nee daar geloof ik niet in en het was misschien beter geweest om dit huis of te slopen of een goede reinigingsbehandeling te geven.

Gouden munten

Een ander ritueel wat al lang gaande is, zijn de gouden munten in ieder huis en dan in elke hoek van de fundering. Ik geloofde het niet totdat ik het zag bij mijn zwager, waar hij op elke hoek van het huis een gouden munt verwerkte bij de bouw. Later ben ik samen met een goede vriend op pad geweest die de gewoonte had om elke hoek van een oud huis werkelijk de fundering uit te graven en weg te kappen. Negen van de tien keren werd zijn hard werken beloond met oude munten. Niet altijd goud want dat lag aan de financiële situatie van de bouwer, maar munten kwam hij zeer regelmatig tegen.

Gekkenhuis

Een landhuis waar vele mensen gek werden is ook zo eentje, waar je vraagtekens bij zet. Het is een klein landhuisje en het heeft, in de vele jaren dat ik al woon op dit eiland, heel vaak leeg gestaan. Op een gegeven moment dacht ik zelfs eraan om het te gaan kopen en op te knappen. Ik kwam in contact met mensen die wat meer van dat landhuisje wisten. Onafhankelijk vertelden ze me de verhalen dat in het landhuisje een 'slechte geest' woonde. Geen spook zoals op Jan Kok sprake van is, maar alle bewoners daar werden snel ziek of stierven op een vreemde manier. Ik ben dat wat na gaan trekken en inderdaad het huisje had wel vreemde bewoners gehad, maar ook vele doden op zijn naam staan! Ik heb afgezien van de koop want ondanks dat ik meen dat negatieve energie om te zetten is in positieve energie, kreeg ik mijn vrouw niet zo gek om deze stap te wagen.

Jan Kok

Het landhuis wat ik zonet aanhaalde, is een landhuis met een spook. Ik kan u verklappen dat in dit huis ook een spook woont en in ons vorig huis een man met twee kinderen samen met ons gezin woonden. En zo weet ik dat alle oude huizen meerdere bewoners hebben. Het 'spook' in ons huidig huis hebben we welkom geheten en gevraagd ons niet lastig te vallen. Vanaf die dag is hij op vakantie en is hij rustig. Maar je kunt er ook een show van maken en er wilde verhalen omheen gaan verzinnen. Iets wat lang in Jan Kok gedaan is geworden en je gewoon de humor van in moet zien. Mensen weten werkelijk overal een show van te maken en ook nog een slaatje uit te slaan. De wilde verhalen komen dan vanzelf wel.

-Rituelen

Rituelen zijn er ook volop. Denkende aan de vele wierrook die hier gebruikt wordt. Al die geurtjes die moeten helpen bij het gokken, geluk moeten brengen of ziekten moeten genezen. Man, het lijkt soms hier wel of de huizen in de fik staan met al dat roken! Maar wat het werkelijk moet doen, zet ik mijn vraagtekens bij. Geloven is een goede zaak en het geloven in wierrook en zijn geurtjes kan geen kwaad. Het geeft positieve gedachten en dan komen ook de positieve energieën binnen. Het op zijn kop hangen van een aloëplant bij de voordeur die je dan jaarlijks geluk en gezondheid moet brengen. Och, wat kan zo'n plantje kwaad als je maar in gelooft. Dat is altijd nog beter dan in een of andere kerk te geloven die alleen maar probeert geld uit je zakken te kloppen voor een of andere God!

Kruisje hier kruisje daar

Komen we op de kruisen die je veel ziet op vervallen huisjes om zo de boze geesten van dat huis te weren. Deze huisjes worden dan lang niet bewoond en na een lange tijd, met op alle hoeken en deuren een kruis gehad te hebben, zijn ze weer vrij van de vele boze geesten op dit eiland. Of het werkelijk zo is kan ik je niet vertellen want ik ben nu niet zo'n voorstander van allerlei kruisen op het huis, maar als het de belastingdienst zou kunnen weren dan ga ik nu nog ons hele huis vol kladden met kruisen!

Boem, klap, au, pijn!

Wat de Chinezen ook niet allemaal teweeg brengen op dit eiland. Want einde van het jaar is het de tijd dat je letterlijk geen nacht je ogen dicht doet en dat je denderend op je bed ligt te wachten tot deze ellende weer voorbij zal zijn! Vuurwerk, het meest geldverslindende, onzinnig gedoe wat uit het verre oosten komt. Door alles goed te laten knallen zul je veel voorspoed krijgen en blijven de boze geesten weg van je huis of bedrijf. Ik blijf ook weg van die huizen of bedrijven, al zie ik mezelf niet direct als een boze geest en al zijn daar de meningen wel over verdeeld overigens. Stuk voor stuk gooien ze atoombommen naar je of roken ze je totaal uit! Geen wonder dat er geen geest meer wil komen of hij nu goed of slecht is! Geen een geest gaat deze ongezonde situatie opzoeken! Wat een belachelijke vertoning waar vele mensen aan verslaafd zijn.

10 gulden versus 1000 gulden

Op een gegeven moment was ik het beu toen weer in de familie voor duizenden guldens aan rommel de lucht in werd gestuurd. Ik vroeg hoeveel ze hadden uitgegeven en werkelijk waar, het was een goed maandsalaris en voor andere families wel enkele maandsalarissen! Ik liep naar binnen, pakte een briefje van 10 gulden uit mijn portemonnaie en liep weer naar buiten, waar ze volop bezig waren om de 'pagara' als klapstuk van die avond aan te steken. Op dat moment ging ik hen in de weg staan en had hun aandacht, want wie verstoorde nou het klapstuk van de avond? Op dat moment stak ik demonstratief dat briefje van 10 gulden aan met een van de kaarsen die daar stonden. Paniek in de tent, want er stond geld in de fik!! Je begrijpt het al, ik had een doodzonde begaan want welke gek stak zomaar een briefje van 10 gulden aan? Waarop ik lachend naar binnen liep en hen voor gek verklaarde omdat zij duizenden guldens af fikten en dan die maand in de schulden zouden komen!

We hebben het nooit meer gehad over vuurwerk in de familie en ik werd wonderwel niet meer uitgenodigd voor de daaropvolgende jaren.

- Moeilijke dagen

Het zijn moeilijke dagen voor ons oudjes, je moet nog maar begrijpen dat je tegenwoordig alles met 'hightech' of computers moet doen. Handwerk is er niet meer bij en het is zeker uit den boze dat je, je handen nog vuil maakt. Het is een tijd van zitten en hangen. Een tijd waar je geen contact met anderen kunt hebben als je geen mobiel om je nek hebt hangen, geen 'Ipod' in je oor en een 'wide angle' computerscherm voor je hebt waar Facebook, Hyves, Myspace en MSN samen met elkaar aan het praten zijn.

De tijd is voor ons sterk veranderd, zeer zeker geldt dat voor ons oudjes nog erger! Onze oudjes die nog verder terug uit hun tijd komen en dan maar niet te spreken over de oudjes, die rond de honderd hangen. Ik denk wel eens aan onze buurvrouw die ondertussen de 100 is gepasseerd. Een vrouw die nog het minimum aan levensbehoefte heeft mee gemaakt, waar een dak genoeg was om te wonen en wat rijst of funchi al voldoende was om te overleven. Iemand die op het land moest werken voor de kost en zwaar lichamelijke arbeid moest verrichten om door te kunnen gaan. Zonder elektra, ijskast, tv, computer en ga zo maar door. Wat is er niet allemaal veranderd de laatste tientallen jaren? Je stapt nu in een vliegtuig en je bent binnen enkele uren in een totaal ander land met een totaal andere cultuur. Maar dit oudje heeft nog de basis van het leven meegemaakt. Het mooie is, als je naar deze mevrouw gaat dan zie je een vitale magere vrouw die letterlijk alles in de gaten houdt. Een vrouw die een krakkemikkige radio op batterijen naast haar heeft staan waar wat tonen uit komen. Op die oude stoel, die kennelijk net zo oud is als zij, zit ze dan wat mee te wiegen en wat mee te zingen met de enkele tonen die uit de luidspreker doorkomen. Ondertussen kreeg ik een belangrijke les van haar. Ze legde me uit dat je minimaal 1 pilsje 's avonds moet nemen voor je gaat slapen. Ze lachte wat en na die wijze raad trok ze zich weer terug in de tonen die uit haar radio kwamen. Ze ziet het leven duidelijk anders dan menig anderen.

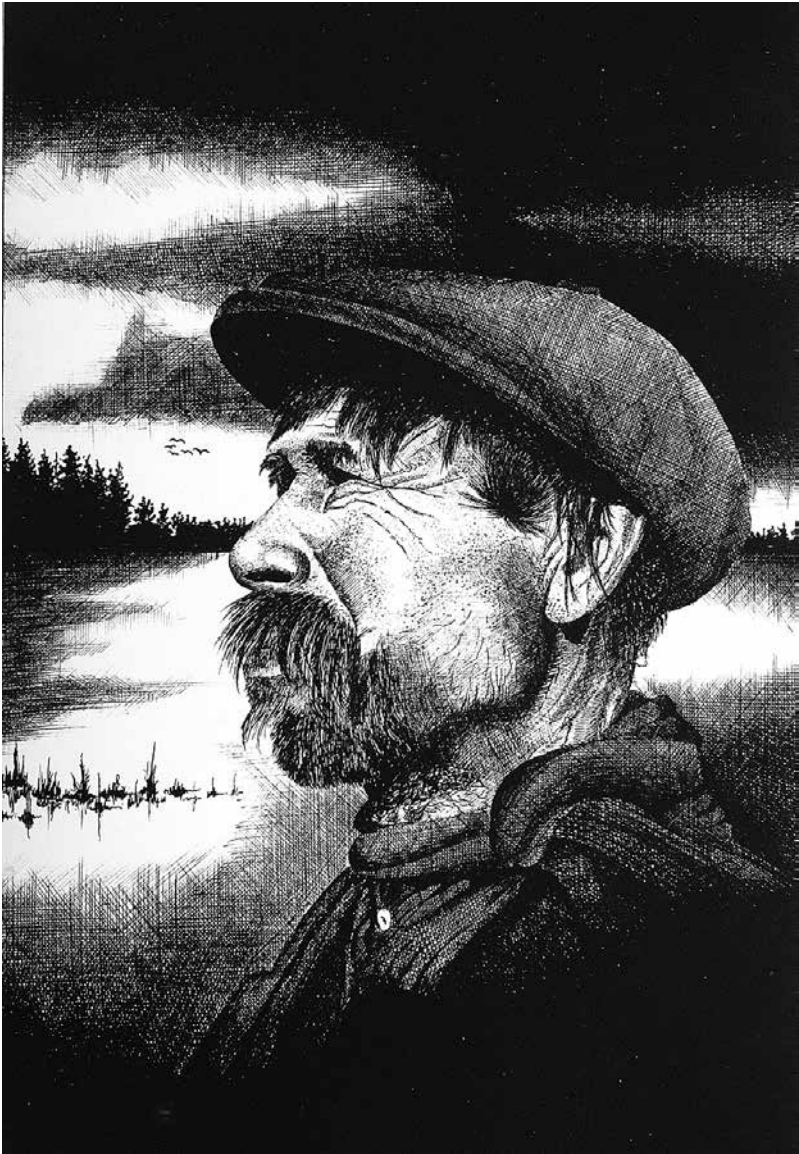
Maar wat is het wat zo'n vrouwtje de moed, lef en de spirit geeft om door te gaan? Je zult deze oudjes zelden of nooit horen klagen over hun gezondheid wat zeker ook zijn gebreken zal hebben.

- Tik klok tak

Als oudje heb je het moeilijk. Althans, zo denken wij als aankomende oudjes. Nou ja aankomend? Het lijkt wel dat het zeer snel gaat en dat de tijd niet op tijd loopt! De klokken gaan zo snel en de kerstboom heb ik al jaren niet meer opgeruimd omdat het toch weer zo Kerst en Nieuwjaar is! Dat blijkt wel, want voordat ik het weet liggen de verjaardagskaarten weer in de bus of zijn de belastingaanslagen ook weer binnen! Tijd bestaat kennelijk niet meer en dat is duidelijk als je ziet dat er weer een jaar bijgeschreven wordt op je register. Buiten dat, lijken er meerdere dingen te veranderen. Bukken is iets wat een hele heisa aan het worden is. Vele oudjes laten dingen op de grond vallen en dat komt weer omdat hun coördinatie ook wat te wensen overlaat. Maar zo moeten wij jonge oudjes, ook gaan bukken als zij iets laten vallen. Voor hen blijven wij altijd jonger dan dat zij zelf zijn! Een logica en een vaststaand feit maar die gaan toch niet meer helemaal op na vele jaren. Maar maak dat maar eens een oudje wijs.

Fiets op de neus

Waar ik zelf nogal mee zit, zijn al die verschillende fietsen die ik nodig heb! Ja, je weet wel, die twee stukken glas op je neus. Wat een ellende! Eentje om ver te zien, eentje voor te lezen, eentje voor de computer en eentje voor de superkleine lettertjes die nodig zijn als er weer eens wat getekend moet worden. En zo heb ik hier al een complete opticazaak voor me liggen voor de vele jobs! Soms zit ik te morren als ik het weer niet goed zie en dan blijkt dat ik net de verkeerde fiets op mijn neus heb! Als ik me ergens aan erger is dat ik weer mijn fiets kwijt ben of... als ik net niet de juiste fiets bij me heb. Wil je even snel een draadje vastmaken buiten bij het hekwerk dan sta je werkelijk als een oudje in het niets te tasten om dat draadje vast te knopen. Je pakt draad, tang en loopt naar de plaats des onheils.

En ja hoor, zie je nog geen barst want je bent je fiets vergeten!! Man o man, wat ben ik werkelijk een oude(censuur) geworden!

Zwervend kunstgebit

Schiet me ineens de rare fratsen te binnen die mijn oma uithaalde in haar laatste levensjaren. Als goed oudje ben je verzekerd van een kunstgebit. Kan niet anders, want wat gaat er toch allemaal voor rommel door je mond naar binnen. Ik vraag me werkelijk wel eens af hoe het in onze magen en in de rest van het lichaam uit ziet. Al die tegenwoordige kunsttroep wat ze dan maaltijden noemen en dan liefst zo zoet dat zelfs je kunstgebit daarvan gaat rotten! Mijn oma had ook zo'n hulpstuk in haar mond. Maar oma had het veelal na enkele minuten wel gezien met al die rommel in haar mond. De hand ging voor haar mond en daar ging de hele handel, recht in de zak van haar jurk. Maar ja, dan kwam er weer een heerlijk gebakje en waren de molenstenen toch wel weer belangrijk. Ze grabbelde in haar zak, haalde haar hulpstukken tevoorschijn en die werden pontificaal even op hun plaats gezet terwijl wij allemaal vol verwachting naar ons eigen gebakje zaten te kijken. Och, het is een kwestie van wennen maar ik kan je verzekeren om dit te laten wennen was wel een 'hell of a job'.

Verstoppertje spelen

Nu herinner ik me nog een ander voorval met een kennis van ons. Ze had ook dezelfde gewoonte om haar hulpstukken uit haar mond te nemen en ook zoals oma ze dan te laten verdwijnen in haar tasje of zak. Deze keer was er iets mis gegaan en op een gegeven moment was ze haar ondergebit kwijt. Ik wist zeer zeker dat ik dat ding niet had ingeslikt en dat het kennelijk ook niet door onze kinderen geleend was. Wij zoeken maar het was werkelijk verdwenen. Na enkele dagen was ik in de tuin

met de honden aan het stoeien en wat zag ik daar onder een boom voor iets vreemds liggen? Ik bukte om dat ding eens goed te bekijken. En ja hoor, ik kon de tanden zien zitten en het was een gebit die doormidden gebeten was door een van onze honden! Ik pakte het geheel op en belde deze persoon op. Even later kwam ze doodleuk haar hulpstukken ophalen want wie weet kon de tandarts het nog maken. Ik betwijfelde het en zo ook kennelijk de tandarts want die zag het ook niet meer zitten om nog iets van dat kunstwerk te maken. Ik heb haar voorgesteld om net zoals met een bril, een draadje aan haar gebit te maken en om haar nek hangen! Of ze het gedaan heeft weet ik niet, want na die gouden tip is deze kennis nooit meer bij ons geweest!

Zo komen we aan het volgende stukje met nog meer beredeningen van oudjes.

-Beredeningen der ouderen

Het is mooi hoe oudjes dingen zien en beredeneren. Ze hebben soms een logica die wij niet helemaal pakken, laat staan begrijpen. Het is moeilijk om vele dingen te zien en dan te weten dat op afstand ook veel mogelijk is en dat bewijst het volgende stukje.

Voordat ik het over de oudjes heb, ga ik even een klein stukje schrijven over de jongeren. Nu is het zo, dat vele kinderen gek zijn op opa en oma. Je weet wel, die twee oudjes die altijd met je spelen, geduldig zijn en waar je altijd gelijk van krijgt. Ook zijn ze makkelijk in het uitdelen van ijs of ander snoep en het zijn deze twee mensen die een kind werkelijk begrijpen, aanvoelen en snappen. Een kind is weg van zijn opa en oma en het leuke is, ze zijn er altijd. Wel wat anders is het gesteld met die ouders. Pa is alsmat werken en zien we laat in de avond en ma is ook

grotendeels druk doende met het huishouden of heeft een extra job. Moet wel, anders is het financieel allemaal niet te trekken. Zo zijn de oudjes een geweldige vaste pilaar bij de kinderen. Je speelt wat met ze en je luistert naar hun geweldige ambitieuze verhalen. Maar ook sta je ze bij in hun moeilijke periodes waar niemand hen begrijpt en waar alles tegen hen is, volgens hun zeggen.

Oplossing voor plantenziekten

Op een gegeven moment was ik met een oudje bij ons op het balkon aan het praten over onze knoek (is Papiamento voor een stuk grond) en de groenten en de bomen die daar op staan en volop hun weg vinden richting de zon. We kwamen op een gegeven moment op de zieke bomen op Sumbu, wat een wijk is verderop richting stad. Hij wees de kant op, achter een heuvel waar we tegenaan wonen. Hij keek echt zeer bezorgd toen we het over de ziekte hadden die onder de palmbomen heerste en van binnenuit werkelijk de boom op eet. Nee, niet de nieuwste tor die vanuit het buitenland is binnen gekomen maar een soort klein wormpje dat werkelijk vanuit de kern werkt. We waren aan het kijken wat er tegen gedaan kon worden en zo waren al enkele theorieën geboren. Allemaal aannemelijk en allemaal wel het proberen waard. Op een gegeven moment was hij stil en keek vanuit ons balkon richting heuvel en vertelde me geruststellend dat wij niet bang hoefden te zijn voor deze ziekte. Ik vroeg hem waarom niet. Hij had werkelijk een opmerkelijke verklaring. 'Kijk', vervolgde hij 'die insecten zullen zeker niet over deze heuvel gaan, jullie zitten werkelijk veilig voor dit ongedierte'. Ik moest lachen, keek hem aan en vroeg hem: 'Zouden deze insecten ook hoogtevrees hebben net zoals ik?' Hij lachte en zag in dat deze theorie niet helemaal zou kloppen.

Vliegende kikker

We waren verhuisd naar ons nieuw stekkie hier op Banda'bou. We hadden aardig wat planten meegenomen en die hadden we onder-tussen ook verdeeld over de tuin. We waren druk doende met de water-huishouding en te zorgen dat alles aan zou schieten. Op een gegeven moment kwam een oudje langs ons huis lopen en groette ons zoals gewoonlijk uitbundig en begon een praatje met mijn vrouw. Deze man vroeg met grote ernst of we een vogel kwijt waren. Mijn vrouw vond het wel een rare vraag maar vroeg geïnteresseerd wat er aan de hand was. Er was een probleem gekomen sinds we hier zijn komen wonen. Er was een vogel die bij zijn huis alsmaar aan het fluiten was tegen de avond, maar hij kon hem nergens vinden. Een vreemd verhaal, temeer omdat we maar één kaketoë hebben en die was nog niet eens met een kanon uit zijn kooi te krijgen. Die weet werkelijk niet wat leven buiten een kooi is en is bang van elke gevederd object wat zijn kooi nadert! Ineens wist mijn vrouw waar deze man het over had en ze vroeg waar hij dan aan het zoeken was? Nou, hij zocht 's avonds alle bomen af want daar behoort een vogel toch in te zitten, nietwaar? Mijn vrouw vertelde hem op een nette manier dat het geen vogel was maar een fluitkikker die inderdaad wel een beetje het geluid maakt als een vogel. Hij geloofde mijn vrouw niet werkelijk en ging niet verder op dit probleem in. Wat weten vrouwen nu over vogels en de natuur, zag je hem duidelijk denken. Waarop mijn vrouw hem mee gaf dat hij de volgende keer in de planten moest kijken die hij water gaf rond en om het huis. Kort daarna had hij het kikkertje kennelijk gevonden en was het gefluit bij hem afgelopen. Ook bij ons hebben we de fluitkikkers, die meeverhuisd waren, netjes gevangen en naar die herriestad teruggebracht. Herrie behoort in de stad en onze buurt moet rustig blijven met enkel en alleen maar het fluiten van de vo-gels, blaffende honden en de grote padden die werkelijk een heel dorp wakker houden bij regen! Maar we tolereren geen kikkers die in bomen leven en ook geen kikkers die hier niet thuishoren en uit het buitenland geïmporteerd zijn door een van onze tuincentra.

Citrus oplossing

We hebben wel meer van deze wijsheden op dit eiland.

Laatst merkte ik dat er veel citrusbomen en struiken ziek waren en dat ze aan het afsterven waren. Een man die regelmatig bij ons klusjes komt doen en een door en door inwoner is van deze streek, vertelde mij dat het een ziekte aan de wortels was. Ja, ik was daar ook al op gekomen maar hoe ga je deze ziekte te lijf, vroeg ik hem. Met een stalen gezicht vertelde hij me dat ik de wortels een voor een uit moest graven en dan de witte aanslag weg moest nemen en zo zouden we de bomen besparen. Waarop ik hem vroeg hoe ik in hemelsnaam in een grond van harde diabaas stenen, wortels uit kon graven zonder deze wortels te beschadigen? Hij keek me aan en zei 'Ja, dan gaan ze dood!' Een waarheid als een koe maar onredelijk om mij de wortels van de bomen te laten spitten in een stenen grond. Kennelijk heb ik nog niet genoeg geduld gekweekt op dit eiland en zie je me na enkele jaren over de grond kruipen met een theelepeltje om zo al mijn bomen en struiken te bevrijden van die lastige ziekte aan de wortels.

In ieder geval, deze mensen zijn erg behulpzaam en proberen ter plekke een oplossing voor je te vinden.

Te veel, te lang

Zo ging ik met een goede vriend veel vissen, samen met een oude man die een bootje had in 'Spaans water'. Deze man was werkelijk een oude rot in het visvak en we hadden in het begin zeker een goede leermeester aan hem. We vertrokken meestal na de middag en kwamen laat op de avond terug. Het sjouwen van spullen en motor waren mijn taak want ik was verre weg de jongste in het gezelschap. Maar we konden leuk vangen en leerden zo ook nog wat in het vissersvak. Na geruime tijd met hem gevist te hebben kwam er een moment dat we merkten dat de vistijden zeer kort werden. Wat bleek, ik was een goede leerling die snel wat kneepjes doorhad en zo was het al vrij vlug dat ik aardig wat vissen naar boven haalde. Al die vis ging naar hem en hij mocht die allemaal hebben want ik was niet zo blij, om na al het sjouwen en vissen ook nog eens vis schoon te gaan maken. Maar het werd steeds duidelijker dat als ik te veel ving, hij ging pakken en richting huis voer! Op een van de laatste keren was het wel erg snel gegaan, we hadden net geankerd en het vangen ging goed. Deze man begon in een keer te pakken want ik zat op zijn plaats te vissen (moet je nagaan een bootje van 4 meter op een grote zee) en zo ving ik al zijn vis voor zijn neus weg! Okay, wij ook pakken en zo hadden we die dag een korte vismiddag. Hetzelfde gebeurde nogmaals kort na dit voorval en zo was ons vis avontuur met deze oude visser tot een einde gekomen. Ja, soms kan ik mensen niet begrijpen en ook toen had ik even dat ik niet in kon zien dat in een bootje van 4 meter op een zee van vele miljoenen kubieke liters water, ik in de weg kon zitten! We hebben het later best nog wel eens over gehad zeker als de lijn van mijn vriend eens door mijn lijn ging. Gelukkig konden wij er wel om lachen.

4 meter contra 100 meter

Ik weet dat we ook eigenwijze oudjes hebben en ik heb dit verhaal ook al eens eerder verteld in een ander boekje. Met mijn beste vriend waren we aan het vissen op Caracasbaai. Dat is een grote natuurlijke inham op het eiland, net buiten de stad. Deze inham werd vroeger gebruikt voor de vele olietankers die het eiland bezochten en zo ook op die dag. Op een gegeven moment kwam er een grote tanker aan die steeds verder de baai in kwam. Ik maakte mijn oude wijze vriend daar op attent en hij vertelde me van: 'O, die komt niet hier, hij gaat daar ankeren'. Ik ging verder vissen samen met de zoon van deze man, maar we zagen die tanker werkelijk de baai in komen. Weer maakte ik mijn vriend er op attent dat de tanker onze kant op kwam. Met een zeer precies en fotografisch oog keek hij naar de tanker en vertelde ons geruststellend dat de tanker ons gezien had en om ons heen zou varen. Jip, wij in een notendopje met een tanker van honderd meter en we werden gezien! Maar goed, onze meester wist het beter en je weet het hé, oudjes hebben altijd gelijk! Toch bleef ik het nauwlettend in de gaten houden en had ik al pijn in mijn nek van omhoog kijken waar een man naar ons stond te zwaaien. Weer vertelde ik onze wijze heer dat er toch iets meer aan de hand was waarop hij riep: 'Anker binnenhalen, motor starten en wegwezen!' Nou, dat ging net goed en we hadden dagen daarna nog pijn in onze handen van een anker zo snel te lichten en de motor gauw aan de praat te krijgen! De manier zoals de bemanning van de tanker ons zag was niet de manier waarop ons 'eigenwijze wijs oudje' deze situatie had beoordeeld!

Bisonkit woman

Oma was alleen en belde ons wel 5 maal per dag op met een smoes, die ze ter plekke verzoon, zodat ik met m'n fietsje even moest komen om te helpen. Dit maal moest er een schilderijtje opgehangen worden en let wel, dat moest dan ook gelijk gebeuren. Oma's wil is wet. Helaas had ik school en zou het dus later worden dan oma had gepland. Ik na school naar oma en ja hoor het schilderijtje hing al. Ik een beetje nijdig, want ik was er toch voor gekomen en had ze iemand anders voor op laten draven. 'Mis, ik had niemand lastig gevallen', was haar antwoord, 'Ik heb het zelf gedaan!' Jip, ja hoor oma en zelf doen! Die flat was nog ouderwets gebouwd met betonplaten die een kernoorlog zouden overleven! Een gaatje in de muur betekende gewoon veel kracht en veel werk met een boormachine. Maar goed, oma had het gefikst. Nergens bij stil gestaan en later werd het me duidelijk dat oma me niet meer belde voor gaatjes boren! Vreemd, kennelijk was ze superoma geworden! Bij een van de bezoeken ging ik op onderzoek uit en wat bleek, de schilderijen zaten muurvast! Okay, niet gek voor een oudje, dacht ik in eerste instantie maar was wel benieuwd hoe ze dat klaarspeelde. Ik vroeg haar het geheim. Geen geheim hoor, ze gooide het meteen op tafel, open en bloot. 'BISONKIT' vertelde ze me. 'Het is een wondermiddel, alles blijft plakken waar ik het wil hebben.' Ik lachte me rot want mijn oma heeft werkelijk overal een oplossing voor. Later nadat ze gestorven was hadden wij wel een klein probleempje met de huisbaas want de Bisonkit en haar schilderijen waren niet meer van de muur te krijgen! Dank je oma, dank je, zelfs na je overlijden hebben we nog vele dagen verplicht aan je super uitvinding gedacht!

Pas op mijn wagen

We waren weer eens op pad en we zouden die dag op een plaats gaan die ik als makamba nog niet gezien had. Dat was al moeilijk want ik heb werkelijk het hele eiland met de jeep afgereden, bekeken en op foto's vastgelegd. Maar dit oudje had een plaats op de noordkant waar een grote vallei in de rotsen was. Klonk goed en ik was zeer benieuwd. We reden met zijn jeep naar een plaats waar we niet verder konden. 'Als we de jeep hier neerzetten wordt hij gestolen', vertelde hij me. Dat klopt wel want Seru Fortuna op de berg is nu niet de veiligste plaats op het eiland en zeker ook niet voor de auto. Maar hij had een geweldige idee. Deze man reed naar het laatste huis van de weg op de berg van Seru Fortuna en zette zijn wagen bij dat huis neer. Ik vroeg hem of deze mensen het niet zouden stelen waarop hij lachte. Hij claxonneerde en riep werkelijk iemand uit dat huis. 'Hee K....(Censuur) ik ben 2 uren op de noordkant en als er iets met mijn wagen gebeurt dan heb jij een probleem', waren de woorden die uit zijn mond kwamen en ik gelijk wat wegduikend achter de wagen. Die man keek vreemd op en knikte en wij liepen weg, de noordkant op. Ik vroeg het oudje of hij deze man kende? 'Nee hoor, maar hij kent mij nu wel', was zijn antwoord! We zwierven ruim 3 uren over de noordkant en ik heb werkelijk een geweldige plaats gezien dat je niet kon geloven dat, dat hier nog op Curaçao bestond. We kwamen moe maar voldaan terug bij de wagen, die er nog in een topconditie bij stond maar geen bewoner meer te vinden was. En zo was deze dag een geweldige dag waar ik mooie dingen heb gezien maar ook meegemaakt heb hoe een oudje een wildvreemde op kan dragen om op zijn wagen te passen. Die oudjes toch, ze hebben overal een oplossing voor.

Water- of woestijnplant

Ik ben altijd zot op planten geweest en waar we ook wonen, er moet een tuin zijn met de nodige planten. Er was een plant die het maar slecht bleef doen en ik legde het probleem voor aan mijn vriend, een oudje, die eens een plantenzaak heeft gehad op dit eiland. Je wist maar nooit, misschien wist hij wel wat er met deze plant aan de hand was. Ik legde hem het probleem voor en daar kwamen de eerste wijze woorden: 'Staat hij misschien te nat?', was zijn vraag. Dat geloofde ik niet en ik vertelde hem dat hij niets meer en niets minder kreeg dan de andere planten om hem heen. Hij keek me weer wijs in de ogen en ging verder: 'Dan staat hij te droog!' Ik keek hem aan en vroeg of hij dat vroeger ook deed met zijn klanten. Ja, was zijn antwoord en hij bevestigde nog dat het altijd werkte! Ik verzekerde hem dat deze smoes niet bij mij werkte, bedankte hem voor zijn wijze woorden en dat ik gebruik had gemaakt van al zijn kennis in de plantenwereld. Later heb ik toch de oorzaak gevonden en is de plant een volwaardige struik geworden, met te veel of weinig water, wat duidelijk niet de oorzaak was.

Zelf heb ik veel mee mogen maken met oudjes en daarom hebben ze me altijd gefascineerd. In Nederland al, met mijn oma's en opa's maar ook met mijn vader en moeder. Opa had de gave dat je niets hoefde te zeggen, hij zag je gedachten al en oma voelde je aan want ik kreeg zelfs opdrachten zonder dat er een woord viel. Mijn ouders idem dito en soms waren er tijden alsof ik grote gesprekken had met mijn moeder maar dan zat ze wel in Nederland en ik hier op Curaçao. Ook mijn vader heeft weinig woorden nodig, dat is ook te merken wanneer hij langer hier op vakantie is en waar wij soms uren naast elkaar op de bank kunnen zitten en geen woord hoeven te zeggen.

Vis op de BBQ

Zo kom je, ook bij de vele oudjes onder de vissers, zeer mooie en geweldige mensen tegen. Ik zal nooit vergeten een van de kerstdagen dat ik doorbracht met vissers op Playa Kanoa, waar enkele zeer oude gasten heerlijk hun dagelijkse routine aan het afwerken waren. 'Want', vertelde me een visser 'de vissen weten echt niet dat het vandaag eerste kerstdag is!' Een waarheid waar ik niets op te zeggen had. We haalden de netten binnen, verdeelden de vis en maakten onze BBQ aan. De visjes werden schoon gemaakt en met een krat bier hebben we met z'n allen een geweldige afsluiting gehad van die eerste kerstdag. Een afsluiting zoals we het heel vaak deden als er een goede vangst was. Deze mensen zijn juist die mensen, die werkelijk dicht bij de natuur staan en hebben dan ook door dat de moderne mens verdwaald is.

Levenswijsheid is bij zeer veel huidige bewoners van deze planeet ver te vinden. Geheel in de ban van macht, geld en verdorven systeem, vergeten we ons leven te beleven. Onze oudjes weten het en hebben ook regelmatig over waarom er nu zo vele mensen jong sterven. Geen wonder, deze jongeren vergeten te leven en veelal worden ze stuk voor stuk geleefd. Oudjes hebben daar lak aan en er is geen één oudje die je op zou kunnen jagen. Mooier nog, als ik zou zeggen sneller te gaan lopen, nou dan gaan ze ter plekke zitten! Ook zo heb ik het regelmatig meegemaakt met andere oudjes, als we in een situatie waren dat we haast hadden of een bus moesten halen. Vergeet het dan maar, want dan gaan ze net even uitgebreid een praatje maken met een wildvreemde. Lak aan tijd, systeem, regels en natuurlijk de bus!

Lastig

Soms toch best lastig, want dat doet me denken aan een vriend, een oudje, die het presteerde midden op een vierbaansweg te rijden en maar bleef beweren dat het rustig was op de weg! Ook lastig als je voor het rode stoplicht staat en dat een super de luxe wagen meent een oudje op te moeten jagen en dat dan hetzelfde oudje doodleuk door rood gaat rijden! Met de mededeling van, 'Zo daar sta je dan met je super de luxe opgevoerde vette wagen.' Oplossingen hebben deze oudjes overal voor. Want, en nou komen we weer op dat zelfde punt, volgens een oudje zijn alle problemen op te lossen omdat ze gemaakt worden door tijd en tijd bestaat niet. Dus alle tijd heb je.

De rust zelve

De rust. Is het je niet opgevallen de rust waarmee deze oudjes alles doen? Laatst kwam ik bij een zeer oud baasje in onze straat. Een magere man en met een rust over zich wat niet te beschrijven is. Hij woont nog in een oud knoekhuisje dat zijn slaapkamer is. Buiten leeft hij en zo heeft hij buiten zijn huis een oud gammel dak waar een oude bank en een oude tafel staat. Daar zit hij met wat boontjes op zijn schoot die hij met alle rust een voor een zit te doppen. Elk boontje wordt in een schaalje gelegd en dat gaat zijn maaltijd worden voor die dag. We liepen met hem wat door zijn knoek, wat Papiaments is voor tuin, waar hij vele groenten en bomen had staan. Hij stopte zeer regelmatig en vertelde van elke plant zijn geschiedenis. Zijn bomen, zijn trots die hem vruchten gaven maar ook zijn verdere planten die hem in leven hielden. Die rust, die wijsheid en dan te weten dat deze man nu in deze drukke tijd leeft. Hij laat zich niet opjagen maar laat zich ook niet van zijn stuk afbrengen. Natuurlijk niet, want zo'n man heeft werkelijk door wat leven is en wat leven doet. Hij klaagt niet en hij laat de dag komen zoals hij komt en elke dag bepaalt zelf wat deze hem die dag gaat brengen. Net zoals het eten

wat hij die dag uit zijn tuin haalt. En wij? Wij, jonkies? Wij zijn alsmaar op zoek, op zoek naar iets anders, naar meer en wat dan ook. Blind lopen we als kippen te pikken en als schapen lopen we blind achter een ander. En dat oudje, hij staat op en vult zijn dag werkend aan zijn volgende maal op zijn versleten bank.

Ik eerst

Oudjes die aan iedereen en alles lak hebben. Het zijn ook die oudjes die menen, omdat ze oud zijn, dat ze vooraan mogen gaan staan in een lange rij, terwijl jij al twee uur staat te wachten om je autobelasting te betalen. Doodleuk komen ze het belastingkantoor binnen schoffelen, kijken wat rond en gaan nummer één staan in een rij van driehonderd man! Maar goed, voor hen zijn er geen regels meer dat is dan ook hun levenswijze. Maar ook dan zie je dat deze oudjes het soms nog niet doorhebben dat ook wij, jongeren, het moeilijk hebben in die rij.

Maar waar nog meer dan wij zouden de oudjes achter zijn gekomen in hun leven dan waar wij als jongeren ooit over hebben durven te denken? We praten over toeval, we praten over karma en we hebben de nieuwe wetenschap die nu duidelijk de kop op begint te steken, kwantum genaamd. Dat alles met al onze nieuwste apparaten en dan zijn we nog steeds niet zover als een simpel oudje dat onder een boom zijn groenten zit te schillen! Deze oudjes weten werkelijk wat er gaande is, omdat de echte oudjes al het nodige hebben meegemaakt maar ook het nodige gevoeld hebben. In een tijd van techniek is gevoel en luisteren steeds verder aan het verdwijnen. Eng, omdat we steeds verder afzakken in een blikken wereld vol cijfers en tekens. Alles moet bewezen worden en alles moet in een bepaalde reeks thuishoren, maar wat weten deze oudjes dan, wat wij maar niet kunnen pakken en kunnen berekenen?

Zie je hen wel eens zitten in een park of gewoon lekker langs de weg? Die oudjes, starend in het niets. Soms denk je dan dat hij daar vastgeplakt zit. Dan loop je naar zo iemand toe en je maakt een praatje met hem. Maar voordat de praatmolen gaat werken is er een stilte. Je merkt dat alle radertjes weer aangezwengeld moeten worden en soms even geoliëd. Maar dan is hij er, is hij terug op deze aarde en heb je een geweldig gesprek met hem. Toch is het mooi te zien hoe oudjes zich kunnen afsluiten voor de buitenwereld.

Even eten

We waren in een lokaal landhuis gaan eten en zaten nog wat na te praten. Kwam er een bus aan en stapte het ene oudje na het andere uit. Ik vroeg zo wat er gaande was en bleek dat een tehuis op stap was met de oude garde. De leeftijd varieerde van 70 tot 104 jaar! Ja, we worden oud op dit eiland, vergeet dat niet. Ik ging zo zitten kijken en het was een lust om te zien. Enkele van de superoudjes hadden het grootste woord en anderen kletsten lekker hard mee want je weet wel, het gehoor is ook wat aangetast! Het was een heerlijk gekakel en op een gegeven moment werd bij allemaal het eten opgediend. Wat me ook opviel, er waren ook oudjes die stil waren en niet werkelijk contact zochten. Erg ver weg waren zij van deze werkelijkheid. Ik dacht meteen aan mijn oudjes die op gang moesten komen of die andere oudjes die een gave hebben om zich af te sluiten. Iets wat ik later meerdere malen tegen ben gekomen; de oudjes die in een gezelschap werkelijk een loden deur dicht kunnen klappen en er dan niet meer zijn. Ik heb dat ook al en zeker als het druk om me heen is. Ik merk wel dat bij hen werkelijk alles in een 'sleep mood' staat als zij dat werkelijk willen. Geweldig en zeker iets waar wij nog van kunnen leren. Want wat hebben we aan al dat gekakel? Niets en het zal je zeker niet verder verrijken met wijsheid. Daarom terug naar je binnenste, je eigen wereld. Iets wat deze oudjes dus doen.

Een gezellige begrafenis

Er waren ook soms trieste dingen en een daarvan is toch wel een begrafenis, nietwaar? We hebben nu eenmaal niet het eeuwige leven en met een beetje geluk kom je toch een keer in je leven in de krant te staan. Helaas kun je daar dan zelf niet van genieten. Op een gegeven moment las mijn vriend dat een zeer goede vriend van hem overleden was. Een man die net die week nog bij hem langs was geweest. Ik vroeg hem of hij naar de begrafenis moest, want uiteindelijk was het wel zijn vriend. Bovendien is het onderhand een verplichting op het eiland als iemand sterft die je kent of eens in je leven tegen gepraat hebt. Een begrafenis is hier werkelijk een 'happening'. Met huilvrouwen, huilmannen en met de nodige kerkelijke show. Met wat extra praten had ik die man toch zo ver dat ik met hem mee zou gaan om afscheid te nemen van zijn vriend. Aangekomen stapten we uit, liepen we langs de kist en condoleerden de nabestaanden. Dan moet je altijd even de show aanschouwen en mijn vriend had er genoeg van. 'Kom laten we gaan', riep hij in de kerk 'hij is echt dood', vervolgde hij zijn zin. Ik trok hem naar buiten maar ondertussen wist hij nog wel even te vertellen dat hij, de overledene, zeker geen rottigheid meer uit kon spoken! Ja, als je ouder bent wordt het toch moeilijk dingen te verbergen en was hij duidelijk niet van plan om dat onder stoelen of banken te schuiven.

Gaan we even naar enkele geleerden die we hebben gehad op deze wereld. Mensen die geschiedenis hebben geschreven en waaronder wij nog steeds gebukt gaan onder hun geschreven wetten en regels. Neem een Einstein die super intelligent was en dan plotsklaps zijn beredeneringen in een andere leest schoeit, meestal gedekt door een God of het onverklaarbare. Maar er is meer gaande, want elk weldenkend mens en die hoeft werkelijk niet een IQ te hebben van een Einstein, zal merken dat alle theorieën onstabiel zijn en dat verklaringen veelal na enkele eeuwen weer herschreven worden. Momenteel met onze nieuwe kwantumwetenschap zijn vele regels, wetten en stellingen aan het veranderen en zo gaan

alle dingen met een tijd mee. Om terug te komen op onze oudjes, dan zie je dat ze dit alles aan hun laars lappen. ‘Tijd’ is onbepaald en ‘moeten’ is een vies woord. Al het andere daartussen horen ze niet en zijn ze dan ook selectief doof. Dat is wat een oudje wijs maakt. Ook zo’n man als Einstein, maar ook vele andere wetenschappers die o zo hun best doen om publicaties op hun naam te krijgen, komen op een punt dat ze zien dat ook zij niet de complete waarheid uitkramen. Net zoals de theorie van het oudje dat mij bomen wilde laten uitgraven, zijn vele theorieën niet haalbaar, realistisch maar ook niet uitvoerbaar. Maar waarom dan mij laten graven? Daar ligt de werkelijke kern van oud zijn. Een oudje is geduldig met welk onzinnig werk het ook in ons ogen lijkt. Ze maken de job af, hoe lang het ook gaat duren omdat tijd geen punt is. Daarnaast laten oudjes vele dingen langs zich af glijden want wat heb je aan al die extra last? Wat heb je aan ziekten en andere negatieve rommel waar je werkelijk niets mee kunt doen?

Ik heb vele mensen aan het einde van hun leven gezien maar allemaal hadden ze een rust om zich heen. Er was geen ‘moeten’ meer en tijd was er ook niet meer voor hen. Dat alles was weggefallen en je zag dan zo’n persoon wel tientallen jaren jonger uitstralen. De last was weg. De last van een leven wat op hun schouders werd geplakt door een ziek en dominant systeem. Er zijn oudjes die de last werkelijk al eerder afgooien en de wereld zien door andere ogen. Ze voelen de wereld weer en elke dag is voor hen als een nieuwe geboorte. Maar er gebeurt meer bij deze personen want elk oudje, dat accepteert en aanvaardt dat hij de wijsheid bezit, zal een rust uitstralen waar wij jongeren dan geen vat op kunnen krijgen of begrijpen. Ik maak het nu ook al regelmatig mee en ik hanteerde die wijsheid ook in mijn schooltijd waar noch de leerlingen noch de leerkrachten wisten wat ze aan me hadden. Die vreemde vogel die niet te peilen was, trouwens nog steeds niet. Mensen weten nog steeds niet hoe ze me moeten aanpakken en laten me dan ook maar met rust. Mijn reacties staan kennelijk nog in geen een boek beschreven. Maar als goede burger hebben we wel een vakje voor hem en dat is dat hij onbetrouwbaar,

achterlijk en niet goed bij zijn hoofd is. Het is een heerlijk vakje want zo kan ik van alles doen waar de maatschappij kennelijk geen antwoord op heeft. Als ik hierover praat, lachen de oudjes en ze kijken me aan van ‘jij weet het en jij doet het’! En zo voel ik het ook, want er is niets heerlijker dan een leven zoals een oudje dat leeft, voelt en ervaart.

Jong oudje

Over oud worden gesproken. Mijn zus was aan het winkelen met haar kinderen en haar zoon is op een leeftijd gekomen dat hij het verschil weet tussen een mannetjes en vrouwtjes mens. Zijn ogen blijven alsmaar de vele schoonheden volgen en zo ook deze jonge dame die op hoge hakken voor hem liep. ‘Moet je kijken mam’, zei hij tegen zijn moeder ‘wat een mooie hoge hakken!’ Mijn zus meteen in de aanval want ze vond dat hoge hakken van haar tijd waren en vertelde hem dat ook zij met zulke hoge hakken had gelopen en dat het een oude mode was. ‘O, jij met hoge hakken! Kan niet, dat jij er ooit zo bijgelopen hebt’, vervolgde deze jongeman. Toen heeft mijn zus even haar hele tienerjeugd openbaar gemaakt en ook zo bekend gemaakt dat zij ook tiener is geweest. Maar daar was het niet mee klaar want in dat verhaal werd duidelijk dat ze ook van dansen hield en discotheek. Ja, maar dat ging er niet bij deze jongen in want hoe kan zo’n oud mens van deze jongeren stekkie houden en er zelfs nog geweest ook? Uiteindelijk werd mijn zus ook bijgezet in het rijtje der oudjes en is het nog steeds een ongeloofwaardig verhaal dat ze ooit op hoge hakken in een discotheek was wezen dansen. Welkom zusje in de wereld der oude garde.

Ouwe zaniker

Heb je het ook gemerkt hoe het is als je ouder wordt? Hoeveel keren je te horen krijgt dat je met de tijd mee moet gaan? Dat je ouderwets bent en dat je zelfs niet jong bent geweest? Zo weten de jongeren om je heen je op een subtiele manier, langzaam maar zeker te overtuigen dat je niet meer van deze tijd bent. Bemoei je niet met hun spelletjes en ga ook niet in op zaken waar wij oudjes niets van begrijpen. Tot de dag dat ze weer eens goed in de knoop zitten en hun geliefde het uitgemaakt heeft en dan, ja dan mag je als oudje weer opdraven om alles weer recht te trekken. Ook als ze in grote problemen zijn, die hun kleine mensenverstand nog niet kunnen verwerken. Dan wordt in allerijl jouw hulp ingeroepen. Zanik nu niet, ik weet wat ik doe! Daarna is het, pa kun je even komen kijken? Als oudje wordt dan voor enkele seconden naar je geluisterd en zul je van goede aarde moeten komen wil je in die paar seconden de wereldproblemen oplossen. Maar daar ben je nu eenmaal een oudje voor en het is fijn dat dan je wel even weer het gevoel krijgt dat je toch ook nog meetelt als oudje. De rest van de tijd houd je, je maar gedeisd en zie maar met veel wijsheid en veel begrip hoe ook eens jij diegene was die zo over oudjes dacht.

Oudjes, ik houd van ze, want deze mensen hebben door elkaar een zeer grote wijsheid in en over het leven. De een heeft dat meegemaakt, de andere weer dat. Alles samen genomen zijn er vele wegen die elkaar alsmaar weer kruisen. Wijsheid is niet die wijsheid waar wij ons op blindstaren, want wat is wijs? Wat moet je ermee, met wijsheid? Het is gewoon een levenservaring die je opbouwt en waar je alsmaar conclusies en etiketten aan verbindt. De werkelijke wijsheid zie je alsmaar terugkomen bij de oudjes die stil zitten te gniffelen en het zijne van denken bij de ene of andere situatie. Wijsheid om hun mond te houden en wijsheid omdat ze weten dat elk probleem met de tijd in het leven op zal lossen. Er zijn geen grote bankrekeningen nodig om wijs te zijn en je hoeft ook niet een vooraanstaand persoon te zijn in de samenleving om wijs te zijn. Ook

de ‘simpele’ mensen die hun hele leven lang hard gewerkt hebben in een fabriek of op het land hebben op het einde van hun rit dezelfde wijsheid als die overgestudeerde knobbel van vele jaren terug. De vraag is dan; Wat maakt dan zo’n oudje werkelijk wijs? Na het vele praten en omgaan met oudere mensen ben ik erachter gekomen dat de oudjes stuk voor stuk op een punt gekomen zijn, dat ze merken dat niets belangrijk is in het leven dan het leven zelf! Geld is geen probleem meer en ze gaan er vanuit dat er wel eten is voor hen uit de grote pan. Ze hebben geen ‘moeten’ meer achter zich staan en ze zijn tevreden met de kleine dingen die hun omgeving geven. Wat een eenvoud en wat een serene omgeving. Oudjes hebben een geweldige gave. Geen problemen is te groot want zij hebben geleerd en weten nu dat tijd niet bestaat en dat ze zich daar niet druk over hoeven te maken. Wel is ook voor alle problemen een oplossing. De oplossing is om gewoon naar het probleem te luisteren. Verder zullen ze weinig zeggen over wat zij van iets denken, want laten we eerlijk zijn wat maakt het nou uit wat zo’n oudje van en over een probleem denkt? De oplossing is om de problemen geen aandacht te geven en zij zien ze puur als een misstap van het verleden. Iets waar je niets aan kunt veranderen en gewoon zijn weg moet laten gaan. Geld is geen optie bij hen want ze hebben geleerd dat geld niets meer is dan een slaventijdperk waar macht en overheersing samen gaan met geld. Zo maken ze zich werkelijk nergens druk om. Want wat wil die rare belasting nu van hen? Zeker een verkeerd postadres en zo sturen ze met een grote kruis door heen alles terug naar de afzender. Verder is er bij de oudjes geen toekomst en van het verleden weten ze volop de goede dingen te herinneren. Al het leed en vele pijnen zijn verzacht en zijn er grotendeels geen wonden meer in het heden. Er is toch niets aan te doen en veranderen is niet meer mogelijk.

Zo komen we op de grootste wijsheid van een oudje; ‘Accepteren van wat er met je gebeurt’. Ja, het accepteren van wat er met je gebeurt is de grootste gave die je kunt overwinnen. Als je de dingen accepteert zoals ze gaan, dan zul je zien dat de wereld er anders uit ziet en zo hebben dan ook maar weinig mensen van deze maatschappij vat op je. Net zo

weinig vat als dat wij, jongeren, op de oudjes hebben. De oudjes knikken van ja en denken nee en gaan hun eigen weg. Ze weten dat er nog veel te leren is door de jeugd en de toekomstige oudjes. Zij weten waar het om gaat. Zij voelen aan wat er werkelijk in mensen omgaat en dat maakt het zo heerlijk om met oudjes om te gaan. Ze zien door je ziel heen en je hoeft niets te zeggen want ze kennen je woorden al. Wijsheid zit niet in de woorden die je spreekt, maar in de woorden die je niet naar buiten brengt.

Zo zijn we werkelijk aan het einde gekomen van dit boekje. Ik weet dat het boekje nog honderden pagina's dikker kan worden als ik werkelijk alles op zou schrijven wat er in de jaren om me heen gebeurd is. Maar heb je daar nog wat aan? Zo ja, laat me weten dan ga ik door met schrijven. Zo niet, dan ben jij op het punt beland waar je hersenen nu al aan het kreunen zijn, omdat je veel herkenbare dingen gelezen hebt die terug te voeren zijn op je zelf. Dat denken kan een eerste stap zijn naar de wijsheid die de oudjes al bezitten.

Het is voor mij altijd nog steeds heerlijk om oudjes te observeren en ik voel en zie aan de manier hoe ze zich op dat moment gedragen, dat we contact hebben. Contact zonder woorden maar wel contact van alles wat zij weten en ik kan voelen.

In de reis die jij als jonkie nog moet maken of in de reis die je als oudje al aan het maken bent, hoop ik werkelijk dat je die rust, die liefde en ook dat heerlijke gevoel nog ooit mee mag maken. Dat is wat het ware leven maakt en laat die bankrekening voor wat het is, laat de belasting maar schrijven en laat de maatschappij maar roepen wat moet. Dan, ja dan ben je op het punt dat je weet wat werkelijk leven is. Een leven van gevoel, rust en een eeuwig geduld.

- Het laatste woord

Je weet als oudje heb je niet altijd meer het laatste woord en zo ook weer niet. Ik wil dit boekje eindigen met een wijsheid die me al vroeg in het leven aan het denken heeft gezet maar ook mijn manier van leven op een bepaald moment drastisch veranderd heeft.

Daarom wil ik het jou ook niet onthouden en plaats het als allerlaatste woorden.

Ik kwam in een gesprek met een oudje en op mijn vraag of hij bang was van de dood, kreeg ik dit antwoord.

John, ik kan het verleden niet meer veranderen.

Ik kan de toekomst niet zien.

Ik leef daarom in het NU.

De dag, de tijd dat ik NU met je praat is het moment wat ik kan veranderen.

Ik ben nog niet dood anders zat ik NU hier niet met je.

Als de dood moet komen is het aan de toekomst wanneer dat zal zijn.

Daarom geniet ik van het NU en vergeet ik het verleden en wacht wat de toekomst zal brengen.

John Baselmans heeft meerdere boeken op zijn naam staan.

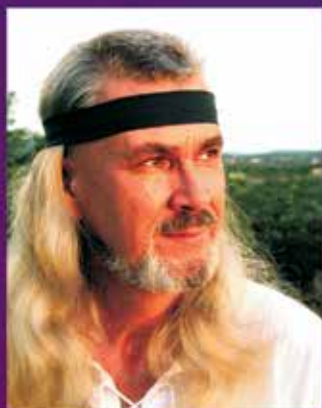
Die kunt u bestellen via zijn website; <http://www.johnbaselmans.com/Books/Books.htm>

Reeds verschenen boeken zijn:

<i>Eiland-je bewoner Deel 1</i>	ISBN 978-1-4092-1856-2
<i>Eiland-je bewoner Deel 2</i>	ISBN 978-0-557-00613-7
<i>Eilandje bewoner - Luxe edition</i>	ISBN 978-1-4092-2102-9
<i>Eiland-je bewoner Bundel</i>	ISBN 978-0-557-01281-7
<i>John Baselmans Drawing Course</i>	ISBN 978-0-557-01154-4
<i>The secrets behind my drawings</i>	ISBN 978-0-557-01156-8
<i>The world of human drawings</i>	ISBN 978-0-557-02754-5
<i>Drawing humans in black and white</i>	ISBN 978-1-4092-5186-6
<i>Leren tekenen met gevoel</i>	ISBN 978-1-4092-7859-7
<i>Ingezonden</i>	ISBN 978-1-4092-1936-1
<i>Moderne slavernij in het systeem</i>	ISBN 978-1-4092-5909-1
<i>Help, de Antillen verzuipen</i>	ISBN 978-1-4092-7972-3

<i>NU deel 1</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7691-3</i>
<i>NU deel 2</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7736-1</i>
<i>NU deel 3</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7747-7</i>
<i>NU deel 4</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7787-3</i>
<i>NU deel 5</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7720-0</i>
<i>NU deel 6</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7742-2</i>
<i>NU deel 7</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7775-0</i>
<i>NU deel 8</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7738-5</i>
<i>NU deel 9</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7768-2</i>
<i>NU deel 10</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7708-8</i>
<i>NU deel 11</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7759-0</i>
<i>NU deel 12</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7661-6</i>

Ik schrok want plotsklaps drong het tot me door dat ik ook een oudje ben! Wat er gebeurde kun je lezen in dit boekje. Er waren meer jongere mensen om me heen dan dat ik oudjes had en de tijd was gekomen, dat ook ik in het land der oudjes werd bijgezet. In dit boekje is te lezen hoe je van kind naar tiener, van tiener naar ouder en van

ouder naar oudje geduwd wordt. Vanaf dan moet je aannemen dat de moderne tijd de ware denkwijze is. Het is aanpassen of stilstaan maar soms zijn er van die momenten dat je lichaam zegt dat je werkelijk die tiener niet meer bent.

Met verhalen die me verteld zijn door vele lieve lokale oudjes en met al hun wijsheden kan ik je vertellen dat ik elke dag geniet. Als oudje in een maatschappij waar vliegen de enige optie is, laten zij jou zien dat tijd geen vat op hen heeft. Ook bestaat er geen jagen of stress. Het is een lust om te horen en te zien hoe de oudjes situaties benaderen en die oplossen. Daarom heb ik het allemaal in een boekje vastgelegd in de hoop dat ook jij iets kunt leren van de wijsheden der oudjes.

Geniet van de verhalen die allemaal waar gebeurd zijn en die jou stuk voor stuk inleiden in de wereld die ook voor jou gaat komen. De wereld van de oudjes.